

MISTERIJE, NEOBJAŠNJIVI FENOMENI

(knjiga druga – nedovršeno izdanje :))

S A D R Ź A J

• Tko Je Ubio J. F. Kennedyja !?	2.
• Nibiru, Planet Križanja	8.
• Skrivene Moći U Nama.....	12.
• Telepatija, Poruke O Svijesti.....	14.
• Snovi, Poruke Iz Drugog Svijeta	17.
• Šta Je Strah !?.....	19.
• Teleportacija – Let Kroz Paralelne Svjetove	21.
• Tunguska Enigma	24.
• Tajanstvene Poruke, Šifra Svetog Pisma	28.
• Neobjašnjive Pojave	31.
• Velika Svjetska Čuda	35.
• Prokletstvo Faraona.....	45.
• Misterija Sfinge.....	48.
• NLO – Cometa Report (2)	49.
• Crna Kiša	54.
• Ljudi U Crnom.	56.
• Otkrivena Tajna Tutankamonove Smrti !?	62.
• Istinite Priče.....	64.
• Znanje Prije Znanja.....	69.
• Misterija Torinskog Platna (Da Li je Isus Umro Na Križu !?)	73.
• Znakovi U Žitu.....	77.

TKO JE UBIO J. F. KENNEDYA !?

John F. Kennedy je rođen 29. Maja, 1917. godine, u Brooklineu, Massacushettsu, u obitelji irskih katolika, koji su u SAD stigli još u deventeaestom stoljeću. Otac JFK-a u svoje je vrijeme bio priznati bizinismen, koji se obogatio i postao multimilijuner.

Svojevremeno je bio i ambasodr u Velikoj Britaniji, ali i šef Securities and Exchange Commison-a. Zajedno sa ženom, Rose, imao je vrlo velike ambicije za devetero djece. JFK je nakon završenog koledža, završio i Princeton, a početkom Drugog svjetskog rata, ušao je u US mornaricu, koju je aktivno služio do 1943. godine, kada je PT 109 kojim je komadirao potopljen. Biografski podaci kažu da je Kennedy herojski spašavao posadu i putem zaradio malariju. S vojnih se dužnosti skinuo 1945. godine. Već je 1946 postao kongresmen, a 1952. godine senator. Tijekom obavljanja dužnosti senatora, bio je i dugo vremena bolestan, pa ih kažu, i nije najbolje obavio. Ipak, to ga nije spriječilo da se 1960. godine kandidira za predsjednika Sjedinjenih Država, pobijedi te postane 35. predsjednik Sjedinjenih Država.

Godine 1963. JFK je bio na predsjedničkoj turneji, koja ga je trebala pripremiti za izbore 1964. godine. **22.10.1963.** godine, u Dallasu, netko je Kennedyya ubio. Zbilo se to na Dealey Plazi, koja se počela graditi sredinom tridesetih godina, a nazvana je po George Bannerman Dealeyu (1859-1946), izdavaču Dallas Morning News novina. Kennedy je u Dallas stigao u 11 i 40, a dočekan je s oduševljenjem. U otvorenom se automobilu vozio sa guvernerom John Connalyem, njegovom i svojom ženom. Na spomenutu Plazu, Kennedy je stigao u 12:30, a nakon što je automobil prošao Stemmons Freeway znak, odjeknuo je pucanj. Kasnije, guverner Connaly je rekao kako je bilo više pucnjeva; ili je pucalo više osoba, tvrdio je, ili je bilo riječ o automatskoj pušci. Tajna služba je, kažu svjedoci, djelovala poprilično sporo. Četrdeset i pet minuta kasnije uhićen je Lee Harvey Oswald, zbog ubistva policijskog oficira J. D. Tippita. Nakon nekoliko sati nelegalnog ispitivanja, bez advokata, optužen je i za ubistvo predsjednika. Kada ga je policija nekoliko dana kasnije (24.10.1963) sprovala u državni zatvor, u policijskoj ga je garaži ubio Jack Ruby, pred milijunskim TV auditorijem. Tjedan dana nakon ovoga, osnovana je Warrenova komisija, koja je trebala utvrditi što se zapravo dogodilo. Utvrđeno je kako je Lee Harry Oswald bio i djelovao sam, kako je pucao sa šestog kata SchoolBook Depository zgrade, kojoj je Kennedy bio okrenut leđima u trenutku ubistva. Osim toga ustanovljeno je kako je koristio Mannlicher-Carchano pušku, i kako je ubio spomenutog policajca. No prisutni svjedoci su vidjeli druge stvari : dosta velik broj svjedoka, tvrdi kako nije pucano iz SchoolBook zgrade već sa Grassy Knolla, gdje se kažu vidio i dim. I prije negoli je JFK ubijen u Dallasu su viđeni ljudi s puškama, a prijavljena je i misteriozna osoba iz Tajne službe, koja je viđena na mjestu ubistva. Šef policije u Dallasu, Jesse Curry, kasnije je priznao kako nije bilo nikakvih konkretnih dokaza da je Oswald ubio Kennedyya.

WARRENOVA KOMISIJA

Warrenova je komisija dosta nelogično objasnila stvari : treći pogođeni čovjek, uz guvernera i JFK-a, bio je James Tague, koji je stajao u blizini vozila kada je pucano. Taguea je pogodio jedan od metaka. Prvi je metak pogodio Kennedyya, drugi guvernera, treći opet Kennedyya i, kako se čini, četvrti Toguea. Zbog četvrtoga metka, Warrenova komisija je i mijenjala izvještaj. Jedan od najboljih dokumenata ovog ubistva je film koji je snimio Abraham Zapruder; u njemu se između ostaloga vidi osoba s otvorenim kišobranom, iako nije bilo oblaka. Osim "Umbrella Man-a", u blizini Grass Knolla, stajali su i "Black Dog Man" i "Badge Man," ljudi čiji je indentitet ostao nepoznat, a koje Warrenova komisija nije spomenula, iako se kod jednoga od njih vidi puška. Tri godine nakon ubistva predsjednika Kennedyya, 18 je svjedoka umrlo. Šest od vatrenog oružja,

troje u saobraćajnim nesrećama, dvoje se ubilo, dvoje od nasilne smrti (preznan odnosno slomljen vrat), troje od srčanog udara a dvoje prirodnom smrću. Sve u svemu, vrlo nerazumljivo i vrlo nerazjašnjeno ubistvo jednog predsjednika. No, krenimo redom. Što kaže Warrenova komisija ? Osnivanje komisije naredio je predsjednik Lyndon B. Johnson 29.10.1963. godine. Šef komisije bio je Earl Warren, a pregledani su svi dokazi, koje su skupile tajne službe Sjedinjenih Država, ali i ispitani svjedoci. Neki od zaključaka koje je komisija donijela su :

- Hici koji su usmrtili predsjednika ispaljeni sa šestog kata SchoolBook zgrade; navode kako su ovo potvrdili brojni svjedoci.
- Pucano je iz Mannlicher Carano puške, a na spomenutom šestom katu su pronađeni i dokazi o korištenju ovog oružja.
- Ispaljena su tri hica.
- Isti metak koji je pogodio Kennedyja u rame, pogodio je i guvernera.
- Pucao je Lee Harry Oswald.
- Lee Harvey Oswald je ubio Jack Ruby.

Unatoč nagađanjima da mu je pomagala policija iz Dallasa ovo nije dokazano. Komisija nije pronašla nikakav dokaz koji bi govorio da je bilo riječ o zavjeri, domaćoj ili stranoj.

Službena verzija, koju je dala i policija, potvrdila je i Warrenova komisija. Neslužbena verzija, se pita tko su "Umbrella Man" i "Dark Complemented Man" i zašto ih je policija, zajedno sa Warrenovom komisijom ignorirala. Zapruderov film jasno pokazuje kako je, dok je Kennedy prolazio, "Umbrella Man" imao otvoren kišobran. Nekoliko sekundi prije atentata i nekoliko sekundi kasnije, kišobran je zatvoren. Jedan od teorija kaže, kako je su ova dva čovjeka zapravo davali signale atentatorima, da Kennedy je ili nije mrtav. Inače, kada je planirana akcija "Zaljev svinja", CIA je obećala "umbrella" zračnu potporu, no Kennedy nije htio autorizirati vojnu akciju, pa neki smatraju kako je kišobran bio tu, tek simbolike radi. Iako većina stoji više uz prvu teoriju, prema kojoj su ova dva čovjeka davali signale atentatorima, manji ih broj zastupa onu koja kaže, kako je kišobran zapravo bio oružje. Ovo potvrđuje i agent CIA-e koji je 1975. godine svjedočio pred Kongresom, a koji je potvrdio kako se 1963. godine koristilo ovakvo oružje. Na nekima od snimaka pak čini kako jedan od ove dvojice, razgovara na radio, a na jednoj od slika se vidi i nešto što bi moglo biti antena. Nakon pucanja obojica su otišli u suprotnim smjerovima. Službeno, niti jedna od ove dvije osobe nije postojala. Kasnije je utvrđen mogući indentitet jednoga od njih, točnije, ovoga s kišobranom, no negova objašnjenja se totalno razlikuju od snimaka, tako da je vjerojatno iskopan od nekuda kako bi smirili teoretičari, i one koji su atentat proučavali.

TEORIJE

Teorija o tome tko je ubio Kennedyja, vjerojatno je i previše. Naime, riječ je o jednoj od najvećih mogućih zavjera ikada. Upleteno je toliko ljudi, da organizacija same zavjere mora biti savršena kako se dokazi prikrili. A ako je tako, onda je popriličan broj radio protiv Kennedyja. Najčešće spominjana teorija je ova s čovjek s kišobranom, a koja i ima dobrih temelja, obzirom da je CIA koristila ovakvo oružje početkom šezdesetih. No, osim ove, niz je drugih teorija, od koji svaka, to je i najljepše u teorijama zavjera,

apsolutno moguća. Dick Russel, autor knjige "The Man Who Know Too Much," svoju teoriju temelji na svjedočanstvu bivšeg CIA agenta, bivšeg KGB-ovca, te čovjeka koji je dio života proveo u ludnici sa dijagnozom "organic brain damage" - Richard Case Nagella. Ovaj je tvrdio kako je poznao Oswalda i kako zna tko je ubio Kennedyja, no deseljećima su ga ignorirali svi, uključujući i Warrenovu komisiju, koja ga je, kao i svi, smatrala bolesnim. Po Russelu, Nagell je bio dvostruki agent upoznat sa namjerama da se ubije Kennedy, no njegov je zadatak bio - da ubije Oswalda. Howard Donahue, balistički ekspert iz Towsona, Maryland, tvrdi pak, kako Kennedy nije ubijen u atentatu već kada je agent Tajne službe slučajno opalio. Agent je navodno bio George Hickey, koji je hodao tik iza limuzine, spotaknuo se i ubio predsjednika. Riječ je, tvrdi ovaj stručnjak, tek o nesretnom slučaju.

Jack White, grafički dizajner, koji već desetljećima analizira slike i filmove iz Dallasa, Warrenov izvještaj naziva gotovo luđačkim; no njegova je teorija interesantna : on tvrdi kako zapravo ima barem 60 Lee Harvey Oswalda. Lee je, kaže, bio prisiljen prodati svoj indetitet US špijunskim službama, koji su pak koristili različiti individualci špijuni tijekom godina, do ubistva Kennedyja.

Bill Cooper, iz Californije, tvrdi kako je Tajna služba ubila Kennedyja, no ne slučajno kao što se navodi u jednoj od teorija već namjerno. Ubio ga je ni više ni manje nego vozač automobila, a to kaže, potvrđuje i snimljeni film. Ako ga pogledate, kaže, primjetit ćete kako je nakon prvog metka, vozač usporio auto, čekao drugi metak i tek onda ubrzao.

Jedna od interesantnijih teorija je i ona, koja kaže kako je Kennedyjevo ubistvo bilo tek dio veće zavjere, a koja uključuje širenje AIDS-a. Naime, kada je Jim Garrison istraživao atentat na Kennedyja, našao je informacije o underground laboratoriju, koji su vodili Dr. Mary Sherman i agent CIA-e David Ferry. Po nekim izvorima ovaj je laboratorij korišten da se napravi biološko oružje kojim će se ubiti Castro, a koje je slučajno iscurilo van. Više informacija o ovome nema, jer su i Sherman i Ferry mrtvi.

Postoje optužbe koje se odnose na potpredsjednika Lyndon B. Johnsona. Navodno je ovaj mrzio Kennedyja; nakon njegova ubistva uklonio je sve njegove stvari iz Bijele kuće. Istraživači kažu, kako se može primjetiti, da je potpredsjednik znao što će se dogoditi (vozio se u autu iza Kennedyja), po njegovim pokretima.

I na kraju, postoji jedna koja se pita - da li je doista ubijen Kennedy ? Neke od teorija na koje možete naletjeti, vrlo su neobične, i na njih gledate gotovo s prijezirom, no kod teorija zavjera sve je moguće. Ova superzahtjevna i opširna tema, kojom se ljudi bave već desetljećima, još uvijek nije odgovorila na pitanje tko je ubio Kennedyja.

OSWALD

Iako su postojale indicije kako je Lee imao teško djetinjstvo, nikakvih konkretnih dokaza o tome nema. Oswald je rođen 18.10.1939. godine u New Orleansu. Nakon završene škole prijavljuje se, 1956. godine u marine, gdje ostaje do 1959. godine. Odmah po završetku odlazi, prvo u Helsinki, a nakon Helsinkija u Moskvu, gdje se navodno pokušao ubiti. U SSSR ostaje do Maja, 1962. godine. U ovoj se zemlji, i KGB bavio Oswaldom, a sam je pak Lee tražio politički azil, koji nije uspio dobiti. CIA je vjerovala da Oswald radi za KGB, no KGB je sumnjao da radi za CIA-u ili neku drugu neku agenciju. Po izvještaju KGB-a, čini se kako je Oswald praćen 24 sata dnevno. Bjeloruski mu je KGB dao kodno ime Likhoi, a vrlo je mali broj imao pristup kompletnom Oswaldovom KGB dosjeu. U Minsku, gdje se preselio donio je posao metalskog radnika, za plaću od 761 rubalja mjesečno. Nakon što je Kennedy ubijen, radnici koji su o slučaju često pričali, savjetovani su od KGB-a da manje pričaju. U Minsku, Oswald se oženio za Marinu Prusakovu, za koju nije sigurno da li je radila ili ne za KGB. Sam KGB pak ne vjeruje kako je ubistvo Kennedyja mogao isplanirati sam. Godine koje je Oswald proveo u SSSR-u izgledaju sasvim obične, bez ikakvih većih uzbuđenja, no, mora se priznati, da je stvar

krajnje sumnjiva. Bilo bi čudno da ga KGB nije ispitao kako tvrde, obzirom da je tražio politički azil i da je bio u marincima. Svjedoci iz vojne faze njegova života, kažu kako nije bio najbolji strijelac. U marincima se greškom i upucao, kada mu je 22 milimetarski pištolj pao na pod. Oswald je, kažu, bio inteligentan marinac, koji je normalno izvršavao svoje naredbe, no koji se i često žalio. Ipak, tijekom služenja u marincima učio je ruski jezik, a čitao je i ruske novine; bio je dobro upoznat sa stanjem u Južnoj Americi, naročito na Kubi. Slušao je klasiku i i često igrao šah. Warrenov izvještaj, spominje

također ruske godine : kaže kako je na intervju vezanom uz politički azil, Oswald rekao kako je zainteresiran za komunizam od petnaeste godine, a kako je u marincima vidio američki imperijalizam na djelu. Kada se vratio u Sjedinjene Države, o ovom ga je razdoblju života ispitivao FBI, a sudeći po njihovom izvještaju bio je dosta arogantan prema njima. Svakako najinteresantniji dio Oswaldove biografije tiče se njegova boravka u SSSR-u. Iako se doima kao da je živio normalnim životom doseljenika u SSSR-a, jednostavno je nemoguće da je, u najžešće doba hladnoga rata, bio gotovo ignoriran od KGB-a, koji ga, navodno nije pokušao regrutirati u svoje redove. Svakako čudna životna priča; nakon marinaca odlazi u SSSR, a nakon SSSR-a se vraća u USA; gdje razmišlja o povratku u SSSR ili odlasku na Kubu. Da li je moguće da je cijela komunistička faza, Oswaldov

trik kojim se prezentirao kao nešto što nije ? Možda je zapravo trebao ubiti Castra, no vjerojatno je bio tek jedan od iskorištenih likova u ovoj giga zavjeri... Kompletan izvještaj o Oswaldu, donijela je Warrenova komisija, no pitanje je koliko je on vjerodostojan, obzirom na samu koncepciju izvještaja. Kompletne KGB dokumente o Oswaldu tek trebaju izaći u javnost, no i njih se treba primiti sa skepsom, jer što ako su i CIA i KGB imali interes ubiti Kennedyja ? Da li je moguće da su u najžešće doba hladnoga rata dvije tajne službe na suprotnim stranama radili zajedno ?

RUBY

Između 1949. i 1964. godine policija Dallsa uhapsila je Ruby osam puta. Točan datum njegova rođenja se ne zna, no pretpostavlja se kako je rođen 1911. godine, u Chicagu, a oboje roditelja su mu u SAD došli iz Poljske. U Chicagu su živjeli u tipično emigracijskom getu, a najveći broj susjeda bili su im talijani. Već kao klinac, Jack je bio problematičan, i često je završavao na sudovima za maloljetnike. Početkom tridesetih se preselio u Los Angeles, zatim u San Francisco kako bi se krajem desetljeća vratio natrag u Chicago, gdje je početkom četrdesetih otvorio vlastitu firmu. Jedno je vrijeme proveo u vojsci, a 1947. godine se preselio u Dallas, gdje je njegova sestra imala klub, u koji je i Ruby uložio novce. Došavši u Dallas, Jack je iz Rubenstein prezime promijenio u Ruby, a kasnije je u ovom gradu otvorio Vegas klub, koji su prije negoli je Kennedy došao, posjetili i ljudi iz Tajne službe, no - neslužbeno. Ruby je tvrdio da je krenuo prema Washingtonu kako bi razotkrio zavjeru, u kojoj je i sam učestvovao, no na detektoru laži, kod Warrenove komisije, Ruby je pao na ovim pitanjima. Ruby je tvrdio kako je ubio Oswalda zato što je volio Kennedyja, no nekoliko godina prije bio je jedan od onih koji su Kennedyja mrzili. Neke od teorija kažu kako mu je mafija platila da ubije Oswalda, druge kako je to učinila policija Dallsa. Najvjerojatnije je ipak da je Ruby bio osoba željna slave, čovjek koji je želio biti neka vrst heroja kojega će Amerika obožavati.

DEAD PEOPLE DON'T TALK

Kao što je već i spomenuto, dobar broj značajnih svjedoka, vezanih uz Kennedyjevu smrt, umrli su pod misterioznim okolnostima.

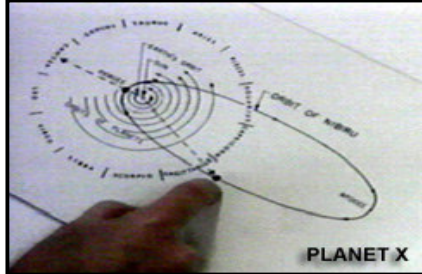
- **Karyn Kupicinet**, kćerka voditelja koji je govorio o smrti JFK-a prije atentata, je ubijena
- **Jack Zangretti**, koji je tvrdio kako je znao da će Ruby ubiti Oswalda, je ubijen
- **Eddy Benavides**, brat svjedoka Tippittova ubistva, ubijen metkom u glavu
- **Betty MacDonald**, bivši Rubyev namještenik počinila je samoubistvo
- **Bill Chesher**, koji je govorio kako zna što povezuje Oswalda i Rubya, umro je od srčanog napada
- **Hank Killamu**, mužu jedne od Rubyevih namještenica, a koji je poznao Oswalda, prerezan je vrat
- **Bill Huntera**, koji je bio u Rubyevu apartmanu 24.11.'63, slučajno je ubio policajac
- **Garry Underhill**, CIA-in agent koji je tvrdio da je CIA upletena, počinio je samoubistvo
- **Hugh Ward**, privatni istražitelj, koji je radio na ubistvu, poginuo u avionskoj nesreći
- **De Lesseps Morrison**, gradonačelnik New Orleansa također je bio u avionu
- **Teresa Norton**, Rubyeva namještenica, ubijena
- **Guy Banister**, FBI agent, povezan s Oswaldom, umro od srčanog udara
- **Jim Koethe**, koji je također bio navedenog datuma kod Rubya, ubijen
- **C. D. Jackson**, jedan od predsjednika LIFE magazina, koji je kupio Zapruderov film umro, uzrok smrti nepoznat
- **Mary Pinchot**, prijateljica JFK-a ubijena; nakon smrti CIA je zaplijenila njen dnevnik
- **Tom Howard**, Rubyev advokat, koji se nalazio u njegovu stanu 24.11, umro od srčanog udara
- **Mona B. Saenz**, intervjuirala Oswalda za posao; udario je autobus
- **David Goldstein**, koji je pomogao policiji Dallasa pronaći Oswaldov pištolj umro prirodnom smrću
- **Dorothy Kilgallen**, kolumnistica koja je intervjuirala Rubya i tvrdila da će "razotkriti slučaj", predozirala se drogom
- **Earl Smith**, prijateljica od Dorothy, koja joj je pomagala sređivati bilješke, umrla dva dana nakon toga, uzrok smrti nepoznat
- **Frank Martin**, policajac koji je Warrenovoj komisiji rekao kako ima puno toga za reći ali kako je i možda bolje da ne kaže, umro od raka
- **Lee Bowers**, jedan od Grassy Knoll svjedoka, nastradao u saobraćajnoj nesreći
- **Marilyn Walle**, jednu od Rubyevih plesačica, ubio je muž nakon mjesec dana braka
- **William Pitzer**, fotograf autopsije, počinio samoubistvo

- **Hank Suydam**, urednik LIFE-a koji je vodio JFK slučaj, umro od srčanog udara
- **Jack Ruby**, umro je od raka, no obitelji je rekao kako mu je rak ubrizgan injekcijom
- **Harold Russella**, koji je vidio kako Tippitov ubojica bježi, ubio je policajac
- **Clyde Johnson**, koji je trebao svjedočiti o povezanosti Oswalda i Rubya, ubijen
- **Dr. Charles Gregory**, psihijatar guvernera Connalya, umro od srčanog udara

... i tako dalje, reklo bi se... Slučajeva čudnih smrti je još, no ono što se da primjetiti je da je dobar broj ključnih svjedoka umro od srčanog udara, kao i da su ljudi umiješani u Tippit slučaj ubijen od strane policije. Neobičnije od smrti koje su okruživale one koji su iskopali Tutankamona svakako. Ako su svi ovi ljudi ubijeni od strane onih koji su zavjeru pokrenuli, zamislite opseg same zavjere...

NIBIRU, PLANET KRIŽANJA

Savremena nauka je (napokon) otkrila postojanje nepoznatog planeta na rubu našeg sunčevog sistema. Planet vrlo velike mase (moguće i do pet puta veće od Zemlje) i još uvijek neutvrđene udaljenosti (navodno oko pola svjetlosne godine od Sunca), otkriven

je matematičkom metodom, a na osnovu neobičnih anomalija u orbitama Urana i Neptuna, kao i u pojasu asteroida koji kruže unutar sunčevog sistema. Te su anomalije, doduše, zabilježene već mnogo prije otkrića Plutona 1929. godine, kada se špekuliralo o postojanju ogromnog nebeskog tijela, u neposrednoj "blizini", koje ih uzrokuje. Pronalazak minijaturnog Plutona nije mogao dati zadovoljavajući odgovor zašto dva velika planeta imaju nepravilne putanje, pa je to pitanje ostalo

otvoreno sve do danas. Zašto je trebalo gotovo jedno stoljeće da se izađe s ozbiljnijim informacijama o tajanstvenom planetu? Nepostojanje tehničkih mogućnosti ili nešto drugo, može se samo nagađati. Ali dobro je podsjetiti se da je Uran otkriven primitivnim teleskopom još 1781. godine, a Neptun 1846. godine.

Međutim razlika između ovog i ostalih planeta u sunčevom sistemu je ogromna i to je osnovni razlog zbunjenosti i zabrinutosti današnjih astronoma i naučnika. A glavna posebnost planeta je ta da se kreće eliptičnom putanjom i suprotnim obrtanjem oko osi od svih ostalih planeta.

Zabrinutost je tim veća zbog delikatnosti pojave koja bi mogla ugroziti život na Zemlji, a službeno bi objavljivanje, dakako, izazvalo nevjerovatne reakcije širom svijeta. Teško je i zamisliti kakve bi samo poremećaje doživjele religijske zajednice, zbog činjenice da je planet nastanjen naprednom civilizacijom, a naročito kršćanska Crkva čiji bi krvavo građeni temelji i 2000 godina stara doktrina bili teško uzdrmani. O poremećajima u svijetu kapitala i financija teško je i razmišljati, a toga se najviše i boje oni koji su za sebe odabrali uloge dežurnih svjetskih dušebrižnika, na prvaj crti obrane civilizacijskih stečevina (i kapitala).

Gdje se trenutno planet nalazi nije poznato, ali postoje određene špekulacije i dobar su temelj za razne proračune i predviđanja. Kakva nas budućnost očekuje i da li ćemo uskoro biti svjedoci apokaliptičnog nebeskog događaja nitko ne može sigurno reći, no ne treba zaboraviti neospornu činjenicu da Zemlja, kao i cijeli Sunčev sustav, ciklično, prolazi kroz turbulentna razdoblja; prirodnih katastrofa, promjena klime, nestajanja civilizacija.... !

"Ovo je veliko čudo Sina,
Koje se nije dogodilo Zemlji
Od davnih dana.....
....Da je Sin,
Gospodar svih Bogova I Božica,
Koji boravi na nebu,
Sišao sa nebesa."

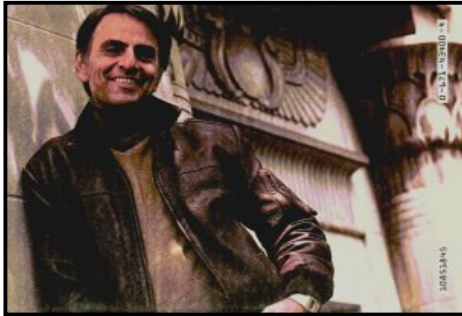
(Stih na glinenoj ploči iz Sumera)

SUMERI, MI I NIBIRU

Ono što je za savremene naučnike zbunjujuća novost, drevni Sumeri su znali prije 6.000 godina. Svoja su saznanja zapisivali na razne načine, između ostalog i na tzv. "glinene pločice" koje su, jednim dijelom i nekim čudom, ostale sačuvane do danas. Međutim,

podaci koji se nalaze na tim pločicama neprihvatljivi su današnjim naučnicima, ne zato što im nisu zanimljivi ili vrijedni proučavanja, već zato što su u suprotnosti s njihovim, većinom, patrijarhalnim učenjem, zasnovanim prije svega na Darwinovim evulucijskim tezama i čovjeku nastalom od primata ili majmuna (!?).

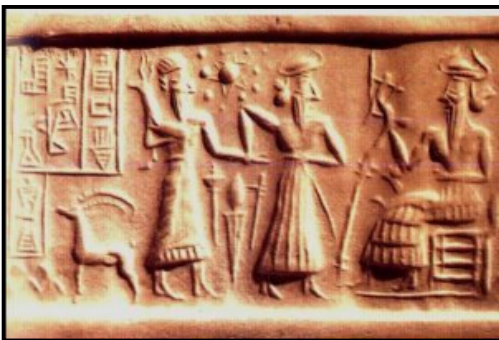
Srećom, postoje iznimke vrijedne spomena. Prije svega, prerano preminuli, Carl Sagan, čovjek velikog otvorenog uma, koji se usudio prije dvadesetak godina, u svojoj fantastičnoj seriji (i knjizi) "Cosmos", spomenuti "... ogroman, tamni planet koji kruži dubinama Mliječnog puta, o kojem ne znamo gotovo ništa osim da na njemu postoji život..." (!). Tko se još sjeća predivnih putovanja na zamišljenom brodu - maslačkovoj pahuljici i preleta preko tajanstvenog planeta ?

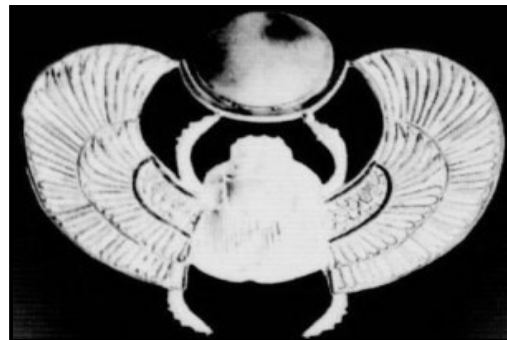
Carl Sagan ispod "Krilatog Diska".

Dr. John Murray, britanski astronom, nakon opsežnih matematičkih izračuna, prvi se usudio objelodaniti podatke o postojanju velikog, nepoznatog planeta u susjedstvu Sunčevog sistema, kao uzročnika neobičnih odstupanja u putanjama udaljenih kometa. Do istog su zaključka došli i fizičar Daniel Whitmire i astronomi američkog Sveučilišta u Luisiani. I to tek nedavno, 1999. godine.

Dr. Zecharia Sitchin, je naučnik koji svoja istraživanja, već više od pedeset godina, ne usmjerava prema nebu već upravo suprotno, prema zemlji, kopajući po arheološkim nalazištima, proučava povijest zapisanu u drevnim narodima. Jedan je od rijetkih ljudi na svijetu koji može čitati sumersko pismo i, kao što sam kaže u Prologu svoje knjige "Dvanaesti Planet", svoj je život posvetio proučavanju Starog zavjeta, Knjige Postanka i povijesti drevnog Bliskog istoka; sumerskih, babilonskih, asirskih, hetitskih, kanaaskih i ostalih drevnih tekstova i epskih priča. Arheološka otkrića i odgonetavanje starih zapisa potvrđivali su ispravnost biblijskih aluzija na kraljevstva, gradove, vladare, hramove i običaje drevnih vremena. Stari Zavjet na više mjesta navodi : "Prijestolje Jahvea je u nebesima"... "Sa nebesa Gospodin gleda na Zemlju". Rukopisi drevnog Bliskog istoka, uključujući mnoštvo astronomskih podataka, nedvosmisleno govore o postojanju planete sa koje su stigli astronauti ili "bogovi". Svi drevni narodi vjerovali su u bogove koji su se spuštali na zemlju sa neba i koji su mogli sa zemlje poletjeti natrag u nebo.

Glineni pečat sa Sunčevim sistemom i 12 planeta

"Krilati disk"

"On je taj koji sjedi na krugu Zemaljskom"

(Prorok Izaia, veličajući Jahvea, Stari Zavjet)

"...Vidi moj prijatelju kako izgleda Zemlja !
Pogledaj more, na stranama planinske kuće.
Zemlja je zaista postala tek brežuljak,
Široko more je tek poput kade."

(Dio sumerske priče o kralju Etanu, koji je uzašao na nebo)

PLANET ILI RATNI BROD

Sva dosadašnja istraživanja, saznanja, pretpostavke, kalkulacije, tumačenja ili jednostavno naše želje o tajanstvenom planetu kao prebivalištu napredne rase u mnogome se mijenjaju posljednjih godinu-dvije. Postoji nekoliko verzija najnovijih istraživanja da se ne radi o "običnom" planetu, doduše netipične putanje, već o planetu-zvezdanom brodu, opremljenom za duga galaktička putovanja, ali i za ratovanja i odbranu.

Površno gledajući ovo izgleda poput nekog detalja iz SF filmova, no sve je mnogo kompleksnije i uvjerljivije od filma, a ne treba smetnuti s uma da filmska industrija uporno smišlja i najnevjerovatnije scenarije s ogromnim dolarskim budžetima. Pitanje za razmišljanje; tko i s kakvom namjerom !?

No, ovdje je riječ o planetu kojeg od milja zovemo Nibiru, iako mu daju razne nadimke i nazive; od Planeta X (!?), Tamne zvijezde, Smeđeg patuljka do 10. planeta (10. u našem sunčevom sistemu, iako taj planet uopće tu ne pripada). Dakle planet do 4 puta veći od Zemlje kruži eliptičnom putanjom unutar Mliječnog puta i u naš sustav ulazi, približno, svakih 3600 godina. Otuda i prisvajanje ovog kozmičkog putnika i svrstavanje u red planeta koje kruže oko Sunca. No, prema tvrdnjama nekih medija (u pravom smislu te riječi) Nibiru pripada "Galaktičkoj federaciji" naše galaksije (na Zemlji nazivane Mliječna staza) kao njen glavni predstavnik. Zbog svoje specifičnosti da kao planet putuje na razmjerno ogromne udaljenosti i tako dotiče mnoga područja galaktike Nibiru je odabran za svojevrsnog ambasadora i rasadnika civilizacija. Ako je Nibiru samo jedna stanica federacije gdje se nalazi baza !?

"Duboko u Visinama, On određuje svoj put;
Gdje svjetlost i tama nastaju."

(Psalam iz Knjige o Jobu - Z. Sitchin, "12 Planet")

Originalno, Nibiru je nastao raspadom zvijezde Sirius B i u toj koliziji odbačen u kozmos. Premalen da se zapali i tako postane novo sunce, poprma eliptičnu putanju privučen snažnijim tijelom, najvjerojatnije našim Suncem. U jednom trenutku daleke kozmičke prapovijesti prošavši sunčevim sustavom udario je u ogroman planet (Tiamat, prema sumerskim zapisima) koji mu se našao na putu i od tog sraza nastaje današnja Zemlja, Mjesec i pojas asteroida - "Nebeska narukvica".

Kako, kada i zašto je Nibiru nastanjen prvom civilizacijom ostaje enigma. Ali ono što nas vjerovatno više zanima od toga je pitanje što skori prolazak tog planeta znači za Zemlju. Da bi se to razumjelo potrebno je imati na umu tri ključne činjenice;

- Nibiru je planet do četiri puta veći od Zemlje koji u svom perigeju prolazi putanjom između Marsa i Jupitera,
- Nibiru je nastanjen naprednijom civilizacijom,

- Nibiru nije samo planet već i kozmički "brod" opremljen ogromnim brojem letjelica i oružja.

Nibiru je u jednom trenutku svoje povijesti iz obitavališta nižih životnih formi postao boravištem naprednije vrste kojoj je za život na takvom putujućem planetu bilo potrebno odgovarajuće okruženje u uvjetima dugotrajnog izostanka sunčeve svjetlosti. Planet je doslovno izdubljen i sav život je prebačen u njegovu utrobu, dok se na površini nalaze postrojenja te baze letjelica i oružja.

I dok nam sve ovo može izgledati čudno i nevjerovatno nije na odmet baciti pogled na naš divni planet i zaviriti pod površinu. Navodno je i Zemlja ispresjecana podzemnim tunelima, od kojih mnoge nisu izgradile poznate civilizacije. Razlog postojanja podzemnih boravišta na Zemlji, ako nisu namjenjeni iskapanju rudača, vjerovatno leži u potrebi skrivanja stanovnika u sigurnije okruženje dok se na površini planete događaju izvanredne okolnosti; npr. poremećaj sunčeve aktivnosti !?

SKRIVENE MOĆI U NAMA

Gotovo da nema osobe koja nije doživjela neko paranormalno iskustvo. Telepatija, telekineza, vidovitost... Radi li se o pukim slučajnostima ? Halucinacijama ? Ili su to dokazi da nadnaravne pojave uistinu postoje ?

Još od prahistorije čovjek je vjerovao u postojanje duhova i mogućnost da ih prizove i da s njima komunicira. Možda je prvi parapsiholog bio lidijski kralj Krez koji je 550. pr.n.e. iskušao sedam proročišta, tražeći da predvide šta je najuputnije za učiniti - na dati dan. Kažu da je samo proročište u Delfima položilo "ispit". Ipak, pravo zanimanje za paranormalne pojave nastaje sa pojavom spiritizma polovinom 19. stoljeća : 31. Marta, 1848. godine u Hydesvillu (New York). Porodicu Fox probudili su čudni udarci koji kao da su izlazili iz zidova sobe u kojoj su spavale njihove djevojčice Kate i Margaret. Roditelji su došli do zaključka da u kući boravi duh, a djevojčice su sa jednim spretnim medijem, krenule na turneju po SAD prizivajući duhove po narudžbi.

NAUČNA PROUČAVANJA

Krajem 19. stoljeća i znanost se počela zanimati za parapsihologiju. Dok cijenjeni engleski fizičar, sir William Crookes, tvrdi da su paranormalne moći nekih medija istinite, u Londonu se formira Društvo za psihičko istraživanje (Society for Psychical Research), koje će demaskirati mnoge obmane. Tridesetih godina pažnja se usmjerava na laboratorijske eksperimente sa ljudima obdarenim telepatijom i vidovitošću. Riječ je o sposobnostima za koju je Joseph Rhine skovao termin ESP (ekstračulne percepcije). Danas su se proučavanja paranormalnih fenomena proširila na slijepe i gluhe koji svoje nedostatke mogu nadoknaditi telepatijom. Za to je zaslužan parapsiholog Charles Honorton, koji je 1974. godine, uveo tehniku "gancfeld" (ganzfeld). Prvi eksperimenti su dali sjajne rezultate, ali nakon pažljivijeg proučavanja otkrivene su, navodno, metodološke greške. Godine 1990. Honortonova grupa je, pak, ponovila uspjehe, i pored strogih kontrola. Statistika je predviđala 25 posto tačnih odgovora. No, procenat je, međutim, iznosio 35 % posto. Vjerovatnost da je riječ o slučajnosti bila je jedan prema dvadeset hiljada.

PRISUSTVO FENOMENA

Godine 1997. Robert Morris, profesor parapsihologije na univerzitetu Edimburg, iskušao je osobe koje su se smatrale kreativnim. Tačni odgovori umjetnika bili su 47 odsto, a kod muzičara čak - 56 odsto. Anthony Lawrence, parapsiholog sa univerziteta Coventry se nada da će se za deset ili dvadeset godina naći efikasni instrumenti za poboljšanje telepatičkih sposobnosti svakog čovjeka. Na polju psihokineze (sposobnost premještanja ili uticaja na predmete pomoću misli) koristi se "generator slučajnih događaja", elektronski aparat koji emituje signale (svjetlost, brojevi ili zvuci) prema slučajnom slijedu. Osoba treba nastojati da utječe na mašinu tako da rezultatima više ne dominira slučaj. Jedna analiza rezultata 800 eksperimenata iz 1989. ubjedljivo je potvrdila prisustvo stvarnog fenomena. U stvari, eksperimenti su dostigli nivo tolike tačnosti da su isključene metodološke greške ili obmane. Ali ni formalna besprijekornost nije zadovoljava skeptike. Pokušali su otkriti manjkavosti koje, kada se jednom koriguju, drastično smanjuju procenat uspjeha. Jedan od najsppektakularnijih psihokinetičkih efekata je, na primjer, prožimanje materije. Godine 1988. Švicarac Silvio Meyer je rekao da je "snagom misli" spojio dva kvadrata, jedan od papira a drugi od aluminija. Federalna laboratorija za probu materijala u St. Galenu, koja je dobila zadatak da to provjeri, nije otkrila nikakav znak lijepljenja ili nečeg sličnog. Mnogim "nevjernim Tomama" u znanosti krajnje su sumnjivi pranoterapeuti ili bioenergičari, koji sve bolesti liječe rukama, odnosno bioenergijom vlastitog organizma. Ipak, najteže je provjeriti takozvana "vantjelesna putovanja", iskustva u kojima subjekt, znajući da ne sanja, "vidi" ambijent iz položaja koji je drukčiji od položaja njegovog tijela. Ovoj kategoriji pripadaju i

"iskustva pred smrt" : osobe probuđene iz kome koje tvrde da su bile odvojene od tijela i da su susrele mrtve rođake.

SLABE TAČKE

Jedan od najvećih eksperata iz ove oblasti, parapsihologinja Susan Blackmore, smatra da je za ovaj fenomen odgovoran perceptivni ili čulni poremećaj mozga. Ona smatra da se na istim osnovama zasniva i rašireno mišljenje da čovjek ne koristi više od 3-4 procenta svoga mozga, što bi značilo da je preostali dio rezerviran za paranormalne moći. Ona misli da su principi funkcioniranja i mogućnosti ljudskog mozga definisani i jasni i da ne postoje "misteriozni" dijelovi u kojima se kriju naše paranormalne moći. Jedna od slabijih tačaka parapsihologije jeste nepredvidljivost fenomena. Početkom sedamdesetih, CIA je pokrenula tajni program za angažovanje senzitiva u špijunaži. Godine 1995. angažovani su parapsiholog Jessica Utts i psiholog Ray Hyman da ocijene rezultate. Ako je vjerovati zvaničnim izvještajima, zaključeno je da su informacije bile nejasne i dvosmislene. Po mnogima potpuno beskorisne ! Ali sve to može biti i priča za javnost, iza koje se kriju ultratajni projekti za koje se zna da postoje i na Zapadu i na Istoku. Godine je 1990. japanski elektronski kolos Sony započeo s projektom za provjeru da li psihički fenomeni mogu imati neku upotrebnu vrijednost. Program je, navodno, poslije dvije godine obustavljen, jer se nije odmaklo ni korak od početka ! No, pouzdano se zna, da učenjaci, među njima i oni najugledniji, već godinama eksperimentiraju istražujući parapsihološke fenomena, a rezultati njihovih saznanja drže se, kažu, u strogoj tajnosti...

TELEPATIJA, PORUKE O SVIJESTI

Mada su moderna istraživanja uspjela da zabilježe "uključivanje" jedne svijesti u drugu, naučnici još uvijek ne znaju tačno kako funkcionišu procesi telepatije.

U rano jutro 1980. godine neka je veoma preplašena starica jedva hodajući ušla u policijsku stanicu u Barceloni. Gospođa Izabel Kasas 81-godišnja udovica, toliko se preplašila strašnog sna, "da je uprkos svojim godinama i fizičkoj slabosti, uspjela da dođe do mjesne policije da ih upozori. Govoreći od straha nepovezano, ispričala je dežurnom policajcu da je vidjela lice svog prijatelja i susjeda, Rafaela Pereza, "iskrivljeno od užasa", i čula njegov glas kako kaže : "Ubiće nas ! ...". Španjolska policija je odbacila upozorenje, ali se zainteresovala za činjenicu da gospođa Kasas već deset dana nije vidjela 56-godišnjeg Pereza, koji je do nje svraćao skoro svakog dana. Umjesto posjete, Perze joj je ostavio poruku u kojoj je saopštavao da odlazi na nekoliko sedmica. Policija je smatrala da je čudno da je ova poruka uručena tek tri dana nakon što je ona posljednji put vidjela svog susjeda.

SLUČAJ KENONA VORBERTONA

Odlučili su da slučaj ispitaju i našli su Pereza vezanog na krovu zgrade. Ispričao im je kako su dva čovjeka provalila u njegov stan, natjerali ga da potpiše 28 čekova tako da bi mogli podići 15.000 funti njegove životne uštedevine, a onda ga natjerali da napiše poruku gospođi Kasas tako da ona ne bi ništa posumnjala. Zatim su ga vezali i rekli da će se vratiti, kad podignu sav novac da ubiju i njega i njegovu susjedu. Zapanjujuće je da je, izgleda, starica osjetila misli svog prijatelja dok u užasu čekao da se vrate ubice. Život mu je spasao njen živi telepatiski san, pa je policija napravila zamku i uhapsila dvojicu razbojnika kad su se vratili na mjesto zločina. Ova sposobnost jedne osobe da "zaviri" u svijet druge bila je jedna od prvih tema koju su u tajnosti izučavali istraživači. Tipičan doživljaj spontane telepatije, koji su pokušavali da objasne učenjaci 19. stoljeća, bilo je iskustvo jednog engleskog sveštenika iz 1883. godine. Vorberton je sjedio u fotelji u bratovom stanu i zadrijemao. Iznenada se probudio uzviknuvši "Zaboga ! On je pao ! ..." Sveštenik je u snu vidio svog brata kako je izašao na osvijetljeno odmoršte stepenica, spotakao se i naglavačke pao niz stepenice, jedva uspijevši da se spasi od ozbiljnih povreda. Kuća koju je vidio u snu nije mu bila poznata. Jedino što je znao bilo je da mu je brat ostavio poruku u kojoj mu saopštava da ide na ples i da će se vratiti oko jedan sat. Oporavivši se od početnog šoka Vorberton je opet zadrijemao oko pola sata sve dok ga brat nije probudio i rekao : "Ja samo što nisam slomio vrat ! Izlazeći iz dvorane spotakao sam se i strmoglavio se niz stepenice ! ..." Ovaj neobičan san je jedan od mnogo stotina - podjednako impresivnih, slučajeva spontane telepatije koje su sakupili aktivisti Društva za psihička istraživanja u Velikoj Britaniji i Americi.

PRVI EKSPERIMENTI

Riječ "telepatija" skovao je 1882. vodeći učenjak i istraživač iz Kemtoridža, F. V. H. Majers, a prva studija tih paranormalnih iskustava "Popis halucinacija", objavljena 1890. godine, ispitala je odgovore na 20.000 upitnika. Međutim, nauci je bilo potrebno da ispita telepatiju pod kontrolisanim uvjetima. Jedan od pionira naučnih istraživanja iz telepatije bio je ser Viljem Beret, profesor fizike na Kraljevskom koledžu za nauku u Dablinu, koji je izvodio eksperimente sa hipnotisanim ispitanicima i to ga je uvjerilo da je telepatija stvarna. Kada je ser Viljem podnio Britanskom udruženju za unapređenje nauke svoj referat "Neke pojave u vezi sa abnormalnim stanjima svijesti", odbijen je od strane odbora za biologiju. Kasnije je isti referat primljen u pododboru za antropološka istraživanja. Do početka ovog stoljeća mnoge grupe istraživača su se ukuljučile u maštovite testove iz telepatije. Dvadesetih godina Rene Varkolije je rukovodio grupom telepatiskih eksperimenata, koji su se odvijali između Francuske i SAD od kojih su mnogi dali vrlo impresivne rezultate. Tridesetih godina djelo poznatog pisca Aptona Sinklera

postalo je jako poznato. Sinklerova supruga je imala znatne vidovnjačke sposobnosti i bila je u stanju telepatijom da "prima" slike koje je crtao njen muž ili drugi parapsiholozi. Ponekad su ovi eksperimenti izvođeni u susjednim sobama, a nekad i na većoj razdaljini. Sinkler je objavio rezultate u knjizi "Mentalni radio", u kojoj se vidi da je od 290 eksperimenata gospođa Sinkler bila uspješna u 23 procenta, djelimično uspješna u 53 posto, i nije uspjela u 24% slučajeva. Sličnost između originalnih crteža i kopija gospođe Sinkler bila je upadljiva. Sinkler koji je bio deklarisan socijalista bio je svjestan toga da učeni ljudi još uvijek sa skepsom gledaju na sve parapsihološke fenomene, pa i na samu telepatiju. Njegovi prijatelji osjećali su da je njegovo zanimanje u suprotnosti sa racionalističkim gledanjima na svijet, a jedan od njih ga je čak napao u novinama, objavivši da se Sinkler "bavi duhovima".

PROJEKT "NAUTILUSA"

Da bi se ovoj temi dao ugled u očima nauke dr J. B. Rajn počeo je da istražuje telepatiju u laboratoriji. Rajn je koristio Zenerove karte da ne bi bilo sumnje da li ispitanik pogađa ili ne pogađa u testovima. Rezultati su bili impresivni. Međutim, još je bilo skeptika a jedan od njih je bio psiholog Bernard Rajs. Kad je doktor Rajn pozvan da predaje o svom ESP (ekstra senzitivna percepcija) radu na Barnard koledžu, Rajs ga je na takav način ispitivao da je Rajs protestovao govoreći da ga optužuju da je lažac. Rajn je predložio Rajsu da on sam izvodi testove, koristeći se svim kontrolama koje je smatrao potrebnim. Rajs se složio i nekoliko mjeseci je sam izvodio eksperimente sa kartama. Napravljeno je 1850 eksperimenata i oni su pokazali nevjerovatnih 18 pogodaka od mogućih 25. Rajs, koji je nekada opovrgavao ESP istraživanje pozvan je da brani svoj eksperiment 1938. kada je Američko udruženje psihologa organizovalo naučni simpozij o ESP. On je u tome i uspio, ali je Rajnovo djelo je i dalje bilo tema javnih osporavanja i rasprava. No, sve više je bilo istraživača koji su izvodili svoje istraživačke programe na raznim ESP temama, pa su telepatiju uskoro zasjenile teme kao što su vidovitost i predskazivanje koji su dali iznenadjujuće eksperimnetlane rezultate. Krajem pedesetih godina, telepatija se ponovo vratila u prvi plan sa pisanjem francuske štampe o uspješnim telepatskim testovima koji su izvedeni između ispitanika na zaronjenoj američkoj podmornici USS "Nautilus" i drugog broda koji je bio na obali. Vojne implikacije takvih metoda komuniciranja ako bi se pokazale pouzdanima, bile su očite i pobudile su veliki interes vojnih obavještajaca. Uprkos poricanju američke mornarice, Sovjeti su to uzeli ozbiljno objavivši djelimične rezultate svojih tajnih istraživanja.

RUSKI USPJESI

Dr. Vasiljev se služio hipnotisanim ispitivačima kako bi istraživali "mentalni radio", a kada je 1962. objavljena knjiga o njegovom radu otkrio je da su on i drugi istraživači bili u stanju da navedu hipnotisane pacijente da izvršavaju telepatska naređenja. U jednom izuzetnom slučaju žena sa paraliziranom lijevom stranom tijela bila je predmet opita. To njeno stanje je bilo psihosomatsko, i pod hipnozom je bila u stanju da s lakoćom pokreće lijevu ruku i nogu. Međutim, Vasiljev je otkrio da je bilo potrebno da on samo da mentalno naređenje i ona bi pokretala lijevu šaku, ruku ili stopalo prema zahtijevu - bez hipnoze. On je demonstrirao ove mentalne komunikacije pred grupom posmatraca. Kao dodatno obezbjeđenje, pacijentu su bile vezane oči. Svaka uputa je napisana, a svjedoci su bili grupa pred kojom je ili Vasiljev ili njegov saradnik, hipnotičar dr. Fine, bio koncentrisan na nju. Žena je slušala sa nevjerovatnom tačnošću i čak je mogla da odredi da li Vasiljev ili Fine daju uputstva. Uskoro su Rusi izveli još jedan, još nevjerovatniji eksperiment iz telepatije, sa biofizičarem Jurijem Kamenskim i moskovskim novinarom Karlom Nikolajevim. Kamenski je bio u Novosibirsku u Sibiru, Nikolajev u Moskvi, a skup naučnika je nadgledao cijelu stvar. Rezultati su pružili sjajan dokaz mentalne komunikacije između ta dva čovjeka. U jednom testu, Nikolajev je tačno opisao šest predmeta koji su dati Kamenskom. Ono što je posebno impresivno u ovim opitima jeste to da su naučnici uspjeli i instrumentima potvrditi da se uistinu dešavalo nešto paranormalno. Oni su priključili Nikolajeva na elektroencefalogram (EEG), koji prati

moždane talase. Čim je Kamenski počeo da prenosi slike, talasi u Nikolajevljevom mozgu su se promijenili. Koristeći ovo saznanje oni su izmislili tehniku za odašiljanje poruka Morzeovom azbukom. Umjesto da zatraže od Kamenskog da misli na neki predmet, oni su zatražili da zamisli kako se tuče sa Nikolajevim. Dok su naučnici u Moskvi pratili moždane talase Nikolajeva na EEG, otkrili su da je došlo do izrazite promjene u uzorku talasa kad god je Kamenski zamislio da se tuče s njim. Kamenski je iz Sibira uspio mentalno da prenosi Morzeovu abecedu na rastojanja od 3200 km.

MORZEOVA TEKA

Usljedilo je otkriće istraživaca dr S. Figara da intenzivno razmišljanje o nekoj osobi proizvodi porast volumena krvi kod te osobe - promjena koja se mogla tačno izmjeriti instrumentom nazvanom pletizmograf. To je u brojnim naučnim eksperimentima potvrdio i britanski prof. Daglas Din. Ako se pošiljalac koncentriše na ime osobe koja je ispitaniku emocionalno značajna, pletizmograf pokaže mjerljivu reakciju koja se interpretira kao Morzeova teka. Ako se ne zabilježi nikakva reakcija tokom određenog perioda, to se smatra kao Morzeova crta. Koristeći ovu tehniku, Din je uspješno komunicirao na kratke i duge relacije. U jednom slučaju poslao je Morzeom poruku na rastojanje od 2000 km, između Njujorka i Floride. Uprkos ovim otkrićima i izuzetnim pojedinačnim rezultatima koje su dali neki eksperimenti, nisu svi istraživači tako uspješni kad pokušaju da ponove testove telepatije. Mentalni radio ostaje zagonetni fenomen. U njegovo postojanje više niko ne sumnja, jer je – javljajući se spontano i u laboratoriji - uvjerio većinu istraživača u svoje postojanje.

SNOWI, PORUKE IZ DRUGOG SWIJETA

Mnogi veliki umjetnici i mislioci kažu da im inspiracija dolazi iznenada potpuno uobličena. Šta je izvor ovih unutarnjih poriva i koliko doprinose stvaranju genija ?

Snovi mogu otkriti ne samo budućnost, već izgleda i očite istine o današnjem svijetu. Mnoge današnje inovacije su se pojavile u snovima. Jedna od najpoznatijih imala je revolucionarni učinak na razvoj hemije. Godine 1863. mladi i daroviti njemački naučnik August Kekule, pisao je drugi tom rasprave o hemiji u kome se bavio problemom hemijske strukture aromatskih jedinjenja. To su supstance jakog mirisa koje su sadržavale vodonik i ugljik, a dobivane su iz ugljenog katrana. Najmanji djelić svakog jedinjenja zove se molekul : to je skup atoma, koji se može predstaviti vezan hemijskim "kukama", koje se zovu valentne veze. Sve te "kuke" su međusobno povezane i nijedna ne ostaje slobodna. Svaki tip atoma ima utvrđen broj valentnih veza. Ugljik ih, na primjer, ima četiri. Kekule je već pokazao kako ugljikovi atomi mogu formirati lance koji čine "kičmu" složenih molekula. On je račistio neke nedoumice, pokazavši da se atomi mogu vezivati duplim ili čak dvostrukim vezama. Struktura jedne molekule se često mogla objasniti povezivanjem valentnih veza atoma od kojih je sastavljen. Ali, nikakva količina dovitljivosti ne bi mogla formirati lanac od šest atoma ugljika sa šest atoma vodika od kojih svaki ima samo jednu valentnu vezu, a zna se da je to sastav benzola, najjednostavnijeg od aromatskih spojeva. To rješenje Kekuleu je došlo kada je bio u polusnu. Ugledao je molekul benzola kao neku zmiju koja se savila u krug i progutala vlastiti rep. Kekule se probudio i shvatio da se problem strukture benzola može riješiti ako šest atoma ugljika obrazuju prsten, sa pridodatim atomima vodika. Jedno ogromno područje, hemija prstenastih sastojaka se otvorilo pred njim i postalo osnovom uspješne njemačke industrije boja.

EKSPERIMENT U SNU

Još jedan naučni prodor vodi porijeklo iz sna njemačkog fiziologa Ota Levija 1921. On je izučavao prenos signala duž nerava životinja. Gotovo 20 godina ranije, Levi je razmišljao da su hemijski procesi usko povezani sa mehanizmom transmisije nervnih signala, ali je s tom idejom učinjen mali napredak. Inspiracija je Leviju došla u snu : "Noć uoči Uskrsa (1921.) probudio sam se, upalio svjetlo i našvrljao nekoliko zabilježaka. Onda sam ponovo zaspao. U 6 sati sljedećeg jutra palo mi je na pamet da sam tokom noći zapisao nešto jako važno, ali nisam bio u stanju da dešifrujem to što sam napisao. Sljedeće noći u tri sata, ta ideja mi se vratila. Bio je to plan eksperimenta da se odredi da li je hipoteza o hemijskoj transmisiji nervnih nadražaja koju sam izrekao prije 17 godina bila tačna. Smjesta sam ustao, otišao u laboratoriju i izveo jednostavan eksperiment na srcu žabe. Ti rezultati postali su osnov teorije o hemijskoj transmisiji nervnih impulsa..." Levijevi eksperimenti bacili su novo svjetlo na način na koji se električni signali prenose nervima i izazivaju reakcije u mišićima - što će reći kako mozak kontroliše tijelo. Iz svog eksperimenta Levi je zaključio da kod žaba nervi ne stimulišu srce direktno; oslobađaju se specifične hemijske supstance na krajevima nerava koje modificiraju rad srca. Za svoje djelo o hemijskoj transmisiji nervnih impulsa, Levi je podijelio Nobelovu nagradu sa ser Henri Dejlom 1936. godine. Johan Wolfgang fon Gete, veliki njemački pjesnik, naučnik i filozof, izvještava nas da je u snu riješio mnoge naučne probleme i napisao pjesme. Francuski kompozitor Sari Nodje je komponovao kompoziciju "Lidija" u snu. Semjuel Tejlor Koleridž odsanjao je čitavu poemu "Kubla Kan" i jednostavno je prepisao sljedećeg jutra. Međutim, kad ga je u "prepisivanju" prekinuo neki posjetilac, kraj poeme mu je iscilio iz sjećanja.

IZUM U SNU

I industrijski su se izumi često javljali u snu, poput tehnike za pravljenje olovnih kugli, tako što se rastaljeno olovo kapalo u vodu sa visokih kula. Olovne kapi tokom pada

postanu savršeno okrugle. Ova ideja pala je na um Džejmsu Votu, konstruktoru parne mašine, u snu ! Švajcarski paleontolog iz 19. stoljeća Luj Agasi dugo je vremena pokušavao da rekonstruiše strukturu fosila neke ribe iz vrlo slabo vidljivih izmiješanih tragova u kamenu. Na kraju je zaključio da je to nemoguće. U snu je, međutim, vidio je kompletnu ribu savršeno restauriranu. No, kada se probudio, san se izgubio prije nego što ga je zabilježio. Sljedeće noći Agasi je sanjao isti san, ali mu je opet iscilio iz sjećanja kada se probudio. U nadi da će sanjati kompletnu ribu naučnik je stavio pero i papir pored kreveta. Bio je nagrađen još jednim ponavljanjem sna i bio je u stanju da nacrtu sliku fosila, dok je još uvijek bio u polusnu. Sljedećeg dana crtež nije impresionirao Agasija. Smatrao je da je po svemu nevjerovatan. Vratio se fosilu i počeo da obrađuje kamen, koristeći svoju skicu iz sna. Na svoje iznenađenje otkrivao je nedostajuće dijelove fosila, za koje se ispostavilo da su upravo onakvi, kakvi su opisani u snu od prethodne noći.

DREVNE TAJNE

Izvještaj Društva za parapsihološka istraživanja iz 1900. godine opisuje kako je prof. Hilpreht dešifrovao riječi ugravirane na dva mala komada ahata iz drevnog Babilona. Prof. Hilpreht je jedne noći zaspao nakon što je satima uzaludno pokušavao da shvati značenje tih natpisa. Sanjao je da ga je neki mršavi sveštenik predkršćanskog Nipura (sveti grad blizu Babilona) poveo u riznicu. Ušli su u sobu bez prozora u kojoj je bila velika drvena škrinja. Komadići ahata i lapis-lazulija su bili razbacani po podu. Taj sveštenik je ispričao profesoru : Kralj Kruigauzu (oko 1300. p.n.e.) je nekom prilikom hramu u Belu poslao jedan ispisani zavjetni valjak od ahata. No, tada smo mi iznenada dobili naređenje da za kip boga Niniba napravimo par naušnica od ahata. Mi smo bili jako ojađeni jer pri ruci nismo imali ahata. Da bismo izvršili naređenje, ništa nam drugo nije preostalo nego da dragocijeni zavjetni valjak isječemo u tri prstena od kojih je svaki sadržavao dio natpisa. Prva dva su poslužila kao naušnice za kip. To su ova dva fragmenta koja su vam zadala toliko muke... Profesorova žena je posvjedočila kako je pomenute noći vidjela svog muža kako iskače iz kreveta, juri u radnu sobu da pregleda dva komada ahata i uzvikuje : "Tako je, tako je !"

PAKT S ĐAVOLOM !

Đuzepe Tartini vodeći italijanski violinista iz 18. stoljeća, navodno je u snu napravio Ugovor sa đavolom. Njegov noćni duhovni posjetilac odsvirao je jedan komad na violini sjajnije nego što je Tartini ikada čuo. Kada je ujutro pokušao da se prisjeti tog komada, komponovao je sonatu koju je nazvao "Đavolji triler", za koju su najugledniji muzicari tog vremena potvrdili da uistinu ima - đavolju težinu ! Po Tartinijevom mišljenju to je bila samo sjenka muzike koju je čuo u snu. Međutim, njegov Ugovor sa đavolom doveo ga je do svjetske slave i uspjeha. Ova priča je možda nastala zbog događaja iz Tartinijeve rane karijere, kada je uhapšen zato što je oženio lijepu štičenicu arhiepiskopa od Padove. Njegova vještina na violini mu je doprinjela da mu arhiepiskop sve oprosti.

ŠTA JE STRAH !?

Užas u duši Hladan znoj, noge klecaju, srce snažno lupa, hoće da iskoči.... Zna li šta vam se događa u tom trenutku ? Šta je izazvalo takve reakcije ? Zašto vam se usta suše i u tijelo uvlači nemoć koja vas parališe...

Poput ljutnje, radosti, tuge, i strah je ljudska emocija. Ponekad blage, ponekad snažne, emocije nastaju kada je mozak zatečen i iznenađen. Mozak prima i analizira informacije koje dolaze od naših čula (oči, uši, nos...), pažljivo promatra logički nastavak onoga što nam se događa i reaguje. Tako smo, ponekad, iznenađeni sretni, zadovoljni, uplašeni, bijesni... Za specijaliste, emocija je psihološka i fiziološka reakcija (rad hormona ili nervnog sistema...), koja nastaje pred iznenadnom i nepredviđenom situacijom. Ta reakcija predstavlja adaptaciju na promjenu naše okoline i javlja se prilikom pojave opasnosti, prijetnje ili rizika. Ta emocija, zapravo, priprema organizam da efikasno reaguje kako bi obezbijedila njegovo preživljavanje. No, da li na pojavu opasnosti, kada ih strah obuzme, ljudi i životinje reaguju na isti način ?

IZBJEĆI SMRT

Neosporno, strah je univerzalan. Sve životinje, bilo da su beskičmenjaci (crvi, ljuskari, insekti...) ili kičmenjaci (ribe, reptili, ptice, sisavci...) poznaju strah. Strah da će biti pojedene, ugušene, da će pasti, da će se udaviti... Ukratko, strah pred opasnostima ! Pravi alarmni sistem, strah omogućava živim bićima da izbjegnu smrt prilikom pojave opasnosti. Ali, strah muhe nije isti kao strah plivača. Kod insekata, on je refleks preživljavanja. Naravno, i kod čovjeka se uočava taj refleks (drhtanje, jeza, trzaj...), ali je prisutna i emocionalna komponenta. Budući da mozak čovjeka može da objasni ono što vidi, strah se rađa kao manifestacija mašte i predviđanja onoga što se može dogoditi. Čovjek istražuje svoj lični doživljaj da bi hranio svoje strahove. Neki čovjek, suočen s opasnosti, reagovat će drugačije u zavisnosti od konteksta. Pred ajkulom plivač osjeća kako mu se krv ledi u venama : ali, gledajući je u akvariju, ajkula postaje lijepo morsko stvorenje koje ne izaziva nikakvo uzbuđenje. Kao mali plašimo se svijeta koji nas okružuje. Postavlja se pitanje : postoji li gen straha koji se budi s našim rođenjem ? Naučnici smatraju da ne postoji. Ali, od insekata do primata (računajući tu i čovjeka), izgleda da je strah ugraviran u srce DNA, velike molekule koja sadrži program funkcioniranja živih bića. U kom obliku ? U stvari, mnoštvo gena učestvuje u izgradnji nervnog sistema. S te tačke gledišta, strah je biološki, to jest, integriran od našeg rođenja. Istraživanja što su ih vodili etnolozi, pokazala su da se bebe, baš kao i mlade čimpanze, spontano boje pauka i reptila. Kao da životinje oblika bitno drugačijeg od našeg i obdarene drugačijim načinom premiještanja isključuju instinktivne strahove. Selekcionirane tokom evolucije, omogućavaju naše preživljavanje. Drugi primjer, snažan zvuk ili naglo gubljenje ravnoteže povlače refleksni strah i ne poznavajući uzrok !

ŽIVOT PUN STRAHOVA

Dok su drugi, naprotiv, naučeni tokom doživljenih iskustava, "stečeni strahovi" nastaju zahvaljujući "plastičnosti" mozga. Zamislite medu koji prvi put sreće ježu. Medo početnik misli da će mala životinja biti lak plijen, ali mu ova baca pregršt bodlji u njušku. Kod sljedećeg susreta, medo će se povući ! Čovjek je neosporno šampion u učenju straha. Roditelji, profesori, knjige, televizija, časopisi... On uči da se boji vještica, električne struje, serijskih ubica, nezaposlenosti, side, globalizacije, nuklearnog oružja... Ali, čovjek i sam sebi stvara strahove. Suprotno od životinja, on ima svijest o sebi. Sposoban da se vine u budućnost, čovjek zamišlja hiljadu bolesti, nesrećnih slučajeva, neuspjeha itd. I još gore od svega : on vidi dolazak smrti, neizbježne i nepredvidive. Gdje ? Kada ? Kako ? Kod čovjeka, strah od smrti pred stvarnom opasnosti se razlikuje od filozofskog pogleda na smrt, što druga živa bića ne poznaju. Da li su naši strahovi vječni ? U većini slučajeva, da. Prvi pravi strah koji obuzima čovjeka od dana rođenja,

i od pamtivijeka, je strah da bude odvojen od mame. Slijedi strah pred drugim osobama i novim stvarima. Između 2,5 i 5 godina, strah od mraka sprečava dijete da spava. Jer, tu su fantomi, lopovi, ljudožderi sakriveni u ormaru, ispod kreveta, iza zavjesa... Neki naučnici povezuju ove noćne more sa onima što su ih morali osjećati prehistorijski ljudi, zavedeni u svoje pećine, i stalno izloženi napadu divljih zvijeri. Strah od tame kod čovjeka izgleda potpuno prirodan. Jer, suprotno mnogim životinjama koje se snalaze u tami zahvaljujući čujnim i njušnim osjetilima, čovjek čije je najoštrije osjetilo vid, je bespomoćan pred divljim zvijerima tokom noći. Dodajte malo mašte, i čovječiji duh proizvodi vlastite monstrume u pomrčini.

VLASTITI MONSTRUMI

U prošlosti, naši preci bojali su se svega : snijega, grada, groma, meteora zemljotresa, oluja, tornada, duge, pomračenja, suše, požara... mnogo više nego danas. Čudne klime i drugi prirodni fenomeni za njih su bili prije svega božja predskazanja. Danas, u mnogim tehnološki razvijenim zemljama, znanost je objasnila čudi prirode. Ali, novi strahovi odmah protjeruju stare : atomska opasnost (Černobil), genetski modifikovane namirnice, zagađena industrijska hrana (lude krave, belgijski pilići...), i tako dalje sve do novih dostignuća i novih strahova... Drijemate na otomanu. Odjednom, trgne vas metalni zvuk. Izgleda da neko pokušava da otključa bravu s vanjske strane vaših vrata. Obuzima vas strah. Šta činite ? Otvarate prozor i skaćete... ? Čekate da lopov uđe pa da ga tresnete peglom... ? Paralisan ste, nemoćni da mrdnete prstom... ? Otvarate vrata, bijesni, čak spremni da vas uljez ozlijedi... ? Pred nekom opasnošću, u funkciji lične emotivnosti, koja dobrim djelom zavisi od kulture pojedinca i njegovog obrazovanja, niko ne osjeća isti strah i ne reaguje na isti način. Seosko dijete rijetko se boji krave dok se gradsko dijete ne boji da uđe u tramvaj. Bilo o čemu da se radi, za specijaliste koji proučavaju ponašanje, postoje četiri načina reagovanja : pobjeći, braniti se, ostati nepokretan ili se vinuti u opasnost.

SMRT OD STRAHA

Bježite kada ocijenite da će vas noge nositi. Borite se ako ocijenite da se možete uhvatiti u koštac s opasnošću. Ostajete nepokretni, najčešće sakriveni, kada ocijenite da je bjekstvo nemoguće. Bacate se u čeljust vuka kada mislite da nemate šta da izgubite, vaš strah se pretvara u bijes. Može li se umrijeti od straha ? Teško je odgovoriti. Ipak, kad neko ima slabo srce, snažne emocije, kao što je strah, mogu mu nanijeti velikog jada. Jer, strah obično prati snažno povećanje srčanog ritma. A srce, zašto ne, može da popusti pred tako brutalnom navalom. U slučaju dužeg i intenzivnog straha, osoba zdravog srca može da umre od šoka : u ovom slučaju reaguje nervni sistem naređujući prestanak disanja i rada srca. To se događa nekim vrstama gazela koje umiru od straha u čeljusti lava prije nego što on i zarije svoje zube. "Prirodni" prestanak rada srca koje, izgleda, nastoji da skрати trajanje patnje životinje u trenutku uginuća. Kod čovjeka, negativne posljedice što može da ih izazove snažan strah više su psihološkog reda. Atentat, rat, strah za djetetom čiji je život ugrožen, saobraćajni udes, katastrofalni zemljotres... teško se zaboravljaju. Kada je nešto doživljeno i kada se čovjek vrati u "normalne životne tokove", strah zauvijek ostaje. Žrtva je u stanju neprestane pripravnosti i stresa. Noću ima košmare, a danju joj slike događaja ne izlaze iz glave. Ljekari to nazivaju posttraumatskim stresom. Danas u mnogim zemljama postoje medicinsko-psihološki centri za pomoć traumatiziranim osobama. Žrtva može da "istrese svoju vreću", da ispriča šta joj se dogodilo u prošlosti i šta sada osjeća. Koliko joj to pomaže zavisi i od nje i od samog psiho-tretmana.

TELEPORTACIJA - LET KROZ PARALELNE SVJETOVE

Mogu li se čvrsti objekti dematerijalizirati i ponovo pojaviti na nekom drugom mjestu ? Neki slučajevi to potvrđuju, ali je pitanje kako ih objasniti.

U jutro 6. Maja, 1878. Johan Celner, profesor astronomije i fizike na univerzitetu u Lajpcigu, sjedio je sa Henrijem Slejdom, američkim medijem, u sobi za eksperimente iz parapsihologije. Niko drugi nije bio prisutan. Iznad stola za kojim su sjedili, Celner je držao obje Slejdove ruke. Minutu kasnije okrugli drveni stolić koji je stajao u blizini počeo je da se ljulja tamo-amo a gornja daska se podigla iznad ruba stola za kojim su sjedili, zatim je okrugli stolić polako kliznuo ka ovom stolu, malo se nagnuo unazad i skliznuo ispod njega. Sljedećih minuta se ništa nije dešavalo i Slejd se upravo spremao da konsultuje svoje "duhovne kontrolore" o tome šta treba da očekuju, kad je Celner bacio pogled ispod većeg stola i sa zaprepaštenjem otkrio da je okrugli stolić netragom nestao. Zatim su njih dvojica pretražili sobu, ali stolić nisu našli ! Kao da je u zemlju propao.

ZAČUĐUJUĆA POJAVA

Celner i Slejd su zatim ponovo zauzeli svoja mjesta, stavivši ruke iznad stola. Slejd nije mogao napraviti nikakav neprijmijećen pokret. Nakon pet minuta Slejd je vidio svjetlosti u vazduhu, kao što se to obično dešavalo prije nego što su mu se događali paranoramlni fenomeni. Ni Celner niti iko od njegovih kolega nisu nikada vidjeli ova svjetla kad su bili prisutni sesijama sa Slejdom. "Dok sam okretao glavu, slijedeći Slejdov pogled prema plafonu iza mojih leđa", sjeća se Celner, "iznenada sam primijetio na visini od 1,5 metra onaj okrugli stolić kako se sa nogama okrenutim naviše spušta na sto za kojim smo sjedili..." Ovo nevjerovatno svjedočanstvo opisuje teleportaciju - iščezavanje materije i njeno ponovno pojavljivanje na istom ili drugom mjestu. Ovaj je fenomen, navodno, usko povezan sa ostalim sličnim fenomenima - prolaskom jedne materije kroz drugu i vezivanjem čvorova bez ljudske pomoći, o čemu izvještavaju mnoga svjedočanstva iz prošlosti. I druge sesije sa Slejdom, kojima je prisustvovao Celner, rezultirale su "nemogućim" kretanjima predmeta; u nekim slučajevima sami od sebe su se vezivali čvorovi na vrpci, koži ili čak svinjskom crijevu dok ih je Celner držao ili ih jednostavno samo posmatrao. Jedna seansa čija je namjera bila da se povežu dva drvena prstena nije uspjela - ali se seansa završila tako što su ta dva prstena balansirala "na nemoguć način" na središnjoj nozi okruglog stolića čiju smo teleportaciju već opisali. Kad se taj događaj zbio, stolić je bio izvan Slejdovog domašaja. Da bi se ti prstenovi navukli na nogu stola, bilo je potrebno rastaviti sto na dijelove pa da ga ponovo sastaviti !

ČUDESNE MOĆI SAI BABE

Celnerovo djelo o parapsihološkim fenomenima sastoji se od nekoliko debelih svezaka, ali je samo neznatan dio ovog materijala dostupan javnosti. U njemu se nalazi i izvještaj objavljen 1932. godine u časopisu "Journal" američkog Udruženja za parapsihološka istraživanja. Izvještaj je napisao V. Batn, tadašnji predsjednik Društva, koji je prisustvovao eksperimentima medija Mardžeri Kandon. U tim eksperimentima duh Mardžerinog umrlog brata, Voltera, navodno je stavljao i vadio male predmete iz raznih vrsta kutija, najčešće kartonskih, zatvorenih samoljepljivom trakom, te čvrsto zaključanih drvenih i metalnih kutija. Ovo je rađeno više puta, a za to vrijeme Mardžeri Kandon je bila vezana za stolicu. Kad su ti predmeti teleportirani iz kutije u kutiju bilo je lako provjeriti tu činjenicu. Godinama kasnije, Uri Geler je tvrdio da je uspejvao teleportirati ne samo manje predmete nego čak i ljude i životinje, ali to nikada nije i

naučno potvrđeno. Ipak, mnogi uglednici bi se zakleli da se jedne prilike Geler iznenada pojavio na ustakljenoj verandi svog prijatelja Andrije Puharica u Osining, u državi Njujork, nakon što je trenutak prije šetao Menhetnom, koji je od Osininga udaljen jedan sat vožnje automobilom. Indijski guru Sai Baba je posebna priča. Njegova specijalnost je materijaliziranje malih predmeta; najuobičajeniji poklon je sveti prah vibhuti, praškasta siva supstanca, koja se koristi za liječenje. Zapadnim parapsiholozima koji su ga posjetili nikada nije dozvoljeno da mu nametnu neku kontrolu. Međutim, Karlis Osis i Erlendur Haraldson uspjeli su, navodno, da prekontrolišu jednu od Babinih haljina i nisu našli na njoj džepove ili neka druga skrovišta mjesta. A nije bilo ni znakova vibhutija niz rukave, što bi se moglo očekivati ako ga je Baba istresao iz rukava u ruku.

INTELIGENTNI PROJEKTILI

Primjeri očiglednih teleportacij, prenošenja materije kroz materiju, poznati su i kao "slučajevi kućnih duhova" u kojima se u zatvorenim sobama dešavaju nevjerovatne pojave, najčešće kamenje ili drugi predmeti pristižu iz - niotkuda. Ponekad nisu vidljivi sve dok ne udare u neki predmet. Možda se najpoznatiji slučaj ove vrste dogodio 1903. Neki geolog, V. F. Grotendik, izvodio je geodetska mjernja na Sumatri. Jedne noći dok je spavao u kolibi pokrivenoj debelim slojem lišća, odjednom ga je probudila "kiša" kamenja koje je padalo po njemu i svuda oko njega. To se ponovilo i sljedeće noći dok je ležao budan. Očito, kamenice su dolazile s krova ali on nije mogao naci rupe u lišću kroz koje je kamenje prolazilo. Uz sve to, kada je treću noć pokušavao da uhvati poneki kamen, on bi istog časa promijenio pravac ! To se ponovilo nekoliko puta. "Inteligentni projektili" ove vrste nisu neobični u "slučajevima kućnih duhova". Ali, u velikom broju slučajeva dešavalo se da određeni predmeti misteriozno iščezavaju, mada postoji samo jedan kratki naučno obrađeni izvještaj koji potvrđuje istinski nestanak nekih predmeta.

NEPOZNATE DIMENZIJE

Dogodilo se to nekoj gospođi Kogelnik u Londonu 1922. godine čije je kućanstvo mjesecima uznemiravano raznim nestašlucima "kućnog duha". Ali jednoga dana desilo se nešto krajnje nevjerovatno. Njen muž priča : "Kad je moja žena vidjela kako joj sjekira nestaje pred očima izašla je iz sobe. Sve se ovo dogodilo između 10 sati i podneva." Može se navesti znatan broj prilično uvjerljivih slučajeva teleportiranja - iščezavanja i ponovnog pojavljivanja - različitih predmeta. Postoji sve više dokaza da nam se to dešava u svakodnevnom životu. Telepatija se javlja mnogo češće, ali ni teleportacije zasigurno nisu tako rijetke kako bi se moglo pretpostaviti na prvi pogled. Šta sve ovo znači ? Odgovor leži, kažu neki parapsiholozi, u činjenici da prostor ima i četvrtu dimenziju, ili čak i više nama nepoznatih dimenzija. Drugim riječima kad se predmeti pojavljuju ili iščezavaju, oni se tada kreću četvrtom ili jednom od tih dimenzija. Ovo je savršeno razumna hipoteza, ali naravno postoje i dodatna objašnjenja. Jedna hipoteza kaže da predmeti postaju nevidljivi samo privremeno. Ali, ona ne bi mogla da objasni izlazak predmeta iz zatvorenih kutija. S druge strane, halucinacije - jedno drugo često ponuđeno objašnjenje - ne mogu objašnjavati slučajeve u kojima se odvija trajna strukturalna promjena - kao što su čvorovi na Celenrovim vrpcama. Tamo gdje je materija prošla kroz drugu materiju u običnom trodimenzionalnom prostoru, ona je možda rastavljena, prenesena atom po atom i opet ponovno sastavljena. Ili su možda dotični atomi učinjeni "pasivnima" i nekohezivnim, tako da nisu djelovali jedni na druge dok su prolazili jedan kroz drugi ?!

PARALELNI SVJETOVI

Neki naučnici teleportaciju objašnjavaju "kvantnim provođenjem", u kojem jedna atomska čestica na "nemoguć" način prodire kroz barijeru energije : čestica se vidi kao da se probija kroz neku barijeru koja je suviše visoka da bi se preskočila. Možda bi se moglo i prihvatiti da je transport materije kroz materiju fenomen "kvantnog provođenja" ali se tada postavljaju mnoga druga pitanja na koja znanost još uvijek nema racionalne

odgovore. Ako četvrta dimenzija uistinu postoji ona otvara zapanjujuću mogućnost postojanja beskonačnog broja drugih dimenzija – koje čine neograničen broj univerzuma paralelnih sa našim. A to već prelazi u – naučnu fantastiku !

TUNGUSKA ENIGMA

Dan kada su se otvorila nebesa...

Bilo je praskozorje 30. Juna, 1908. godine kada se misteriozno plamteće tijelo pojavilo na nebeskom obzorju. U dugoj kosoj putanji letjelo je prema sjeveru... A onda je odjeknula strašna eksplozija, čije uzroke nauka ni do danas nije odgonetnula...

Samo je jedna činjenica do kraja neupitna : 30. Juna, 1908. godine, u središnjem Sibiru se dogodilo nešto neviđeno, silovita eksplozija jaline termonuklearnog oružja razorila je i opustošila šumski masiv na preko 2150 četvornih kilometara i izazvala potres kojeg su registrirale sve geofizikalne stanice u svijetu. Sljedećih godina i desetljeća, kada su prve ekspedicije krenule u to negostoljubivo pustošno područje kako bi istražile što je eksplodiralo u Sibiru, misterija se samo povećala. Zbog toga nije ni čudo što taj događaj i danas zbunjuje naučnike i pobuđuje interesovanje svjetske javnosti. Arthur Koestler ga je nazvao "najvećom naučnom misterijom 20. stoljeća", Isaac Asimov "fantastičnom eksplozijom koja prevazilazi maštu i najboljih SF pisaca", a znameniti Arthur C. Clarke ga proglasio - "scenarijem sudnjeg dana" !

ŠTA SE UISTINU DOGODILO 1908. GODINE U SIBIRU ?!

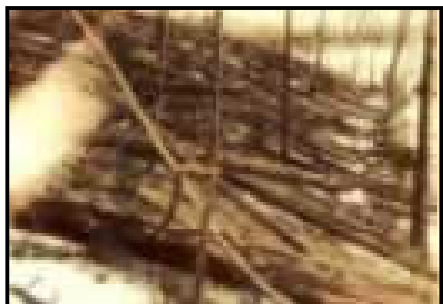
Ugledni ruski naučnik Nikolaj V. Vasiljev, koji je u Tomsku osnovao Kompleksnu samoinicijativnu ekspediciju za istraživanje tunguske katastrofe (KSE) u čijem je istraživanju sudjelovalo preko 1500 naučnika različitih profila, sedamdesetih je godina izazvao pravu senzaciju kada je svoja otkrića saopćio Sovjetskoj akademiji nauka, ustvrdivši da se u Sibiru srušio vanzemaljski svemirski brod ili svemirska sonda i da za ove tvrdnje posjeduje valjane dokaze !

Onima koji se profesionalno ili amaterski bave istraživanjem i odgonetanjem misterioznih događaja posve je jasno da sibirski enigma spada u mali broj onih kojima je nauka poklonila podosta vremena. Proteklih desetljeća, događaj u Sibiru pokušali su objasniti najeminentniji naučnici Istoka i Zapada; vršena su detaljna proučavanja izrovanog tla; analizirana je flora i fauna; bilježena su dramatična svjedočanstva onih koji su preživjeli "susret treće vrste" s nevjerovatnom eksplozijom; izvodene su komplicirane kompjutorske animacije i računice; odgonetavan pravac leta zagonetnog tijela... Kao posljedice svega toga, rodile su se, ni manje ni više, čak 72 različite naučne teorije ! Na koncu, ni jedan od njih nije prevagnula, ali se izdvojilo pet-šest teorija koje su vjerovatno moguće objašnjenje za ono što je 1908. uzbudilo i potreslo svijet.

Tvrđnja ruskog naučnika Nikolaja V. Vasiljeva da je posrijedi bila eksplozija međuplanetarne letjelice nije nova. Novo je jedino to, što je sve do svoje ekspedicije na mjesto zagonetnog događaja, Vasiljev bio jedan od najgorčnijih protivnika teorije da je iznad Tunguzije eksplodirao svemirski brod neke nama nepoznate kozmičke civilizacije ! Što je to utjecalo da ugledni naučnik promijeni svoj stav i prikloni se teoriji koja se još jučer doimala više nego fanatističnom ?! - Raspolažem s dokazima - izjavio je Nikolaj Vasiljev u velikom intervjuu za sarajevski "Svijet" - da je zagonetno tijelo, prije nego što je eksplodiralo, napravilo nevjerovatan luping. To je bio posljednji pokušaj nepoznatih gostiju iz svemira da otklone kvar i uspostave kontrolu nad letjelicom. Na žalost, nisu uspjeli... Vasiljev rapolaže i drugim, konkretnim dokazima. Ali, o tome kasnije... Vratimo se u prošlost.

KAO SMAK SVIJETA...

Bilo je praskozorje, 30 Juna, 1908. godine kada se zagonetno tijelo pojavilo visoko iznad Indijskog oceana. U dugoj kosoj (?) puťanji letjelo je prema sjeveru preko azijskog kopna, iznad ledenih vrhova Himalaje. Što je dublje prodiralo u Zemljinu atmosferu, postajalo je svjetlije, grmljavina sve paklenija, a istovremeno oko sebe je širilo i sve ubitačniju jara. Prvi put postalo je vidljivo iznad pustinje Gobi. Karavane koje su se probijale između sprženih pješćanih dina, zaustavljale su se i u čudu gledale misteriozno leteće tijelo što je, poput golemog letećeg Sunca, plamtjelo na jutarnjem nebu, blješteći

silnom vrelinom od blizu 3000 stupnjeva Celzijusovih (5000 F). Istodobno, iznenađeni nomadi i siroti stanovnici ubogih naselja, u udaljenim prostranstvima središnje Rusije, u strahu su promatrali nebo, panično se hvatajući za uši, jer im je zaglušujuća buka, činilo se, prodirala sve do samog mozga. Mnogi su od silne tutnjave za sva vremena izgubili sluh. Tačno u 7,17 sati usnula središnja sibirskavisoravan, koja se pruža nedaleko od rijeke Tunguska Podkamenaja, desne pritoke moćnog Jeniseja, inače rijetko naseljen i

nepristupačan kraj nepreglednih tresetišta i borovih šuma, po kojima su tumarala golema stada sobova, počela je silovito da podrhtava. Istodobno, Zemljine drhtaje registrirali su svi seizmografi svijeta, a eksplozija se čula u radijusu od 1000 kilometara. Podzemni potres se osjetio bez ikakvih uređaja čak i u Irkutsku, a strah je ispunio ljude u radijusu od 700-800 kilometara. Zatim je nastupio neviđeni kaos. Eksplozija ! Vatra ! Lom ! Paklena vatrena jara, dim i prašina u kojima se gubi jutarnja svjetla ! Sibir nestaje u zlokobnoj pomrčini ! Je li to bio smak svijeta ?! Kraj planete Zemlje ?!... Nad Sibirom se širi gigantska vatrena pečurka. Zrak je suh i ispunjen zaglušujućom eksplozijom, koja odjekuje deset tisuća kilometara unaokolo. Golemi val vrućine, što se silnom brzinom širi preko močvara i blagih brežuljaka sjeverne tajge, topi i spaljuje sve pred sobom. Plamen i dim dizat će se i zamračivati nebo još mjesecima iza tog kataklizmickog događaja. Nepregledne tisućugodišnje šume u jednom jedinom su trenutku povaljane kao da se radilo o šibicama koje je netko neoprezno istresao. Drvene kolibe sjevernih nomada naprosto su srušene s tlom, a ljudi i životinje - što su imali (ne)sreću da prežive, unezvjereno su lutali opustošenim krajolikom tragajući za odgovorom - što se dogodilo. Prizori pakla su svuda oko njih. Pet tisuća kilometara unaokolo. Čini se da za njih nema spasa. I dok se beskrajni gusti oblaci, ispunjeni čudnim dimom i pepelom, dižu dvadesetak kilometara iznad Sibira, cijelo područje je zasuto zloslutnom "crnom kišom". Za sirote i neuke sibirskenomade to je još jedan predznak da je odista stigao - sudnji dan !

ZEMLJA SE ZATRESLA

Svjedočanstva onih koji su preživjeli tungusku katastrofu su više nego uzbudljiva : "Bilo je vrijeme doručka i zadesio sam se na trijemu kuće blizu trgovačke postaje u Vanovari. Upravo sam podigao sjekiru da presiječem obruče na jednom buretu, kada su se otvorila nebesa, a visoko iznad šume, čitav sjeverni dio svoda kao da je bio zahvaćen silnim plamenom... U istom trenutku zapljusnula me je strašna jara. Kao da mi je košulja buknila pravim ognjem... Mašio sam se da je strgnem sa sebe i odbacim, kada se u taj mah nebom razlijegao prasak, a odmah zatim oglasila grdna lomljava. Bio sam odbačen i tresnuo sam na zemlju nekih šest metara daleko od mjesta gdje sam radio, izgubivši na trenutak svijest. Moja je žena istrčala i uvukla me u brvnaru. Poslije silnog treska začula se zaglušujuća buka, kao da je kamenje padalo s neba. Zemlja se počela tresti, a ja sam, ležeci na tlu, prekrio glavu rukama, plašeći se da me ne pogodi neki kamen ili nešto drugo, još opasnije, što je padalo s neba. U trenutku kada su se nebesa otvorila, sa sjevera je oko naše kolibe počeo da hući vreli vjetar, kao iz topovske cijevi, ostavljajući sagorjeli trag na tlu... "

Stravicne je trenutke zagonetne eksplozije jedan seljak doživio u polju : "Tek što sam sjeo doručkovati pored pluga, kada se najednom razlegoše silni prasci, slični detonacijama topova. Konj mi pade na koljena, a sa sjevera povrh šume suknu plamen... U tom trenutku spazih kako je vjetrušina poobarala drveće i najprije mi pade naum da je u pitanju orkan. Ščepah čvrsto rukama drške pluga, kako ga oluja ne bi otpuhala. Vjetar je bio tako snažan da je podizao gromade tla s površine, a onda orkan počeo da diže vodeni zid uz Angaru. Jasno sam ga mogao vidjeti, jer se moje imanje nalazi na obronku brda. Istodobno, tutnjava je toliko prestrašila konje da su upaničene životinje počele sumanuto galopirati vukući za sobom opremu za oranje... "

I seljanka je Lj. Konova tog jutra bila izvan svog doma : "Prala sam vunu na obali rijeke Kan, kada se iznenada začula buka slična snažnom lepetu krila prestrašenih ptica..., a uz rijeku otpoče da se valja golemi uništavajući val nalik vodenom zidu. Ubrzo zatim, razliježe se još jedan prodoran prasak, koji je bio toliko silovit da je jedan od radnika u mojoj blizini, kao pokošen pao u vodu !"

U isto vrijeme iznad Sibira se širio gigantski stub vatre, a zrak je bio ispunjen serijom silovitih razornih detonacija koje su odjekivale tisućama kilometara unaokolo. Vrela zračna struja munjevito se širila preko blagih brežuljaka ostavljajući ugljenisanu pustoš. Drveće je bilo sravnjeno, nomadske kolibe dignute u zrak, ljudi i životinje rasuti kao čestice prašine. Zapanjeni Sibirci u Vanavaru, skrivali su lica od kobne vreline, dok im je zagonetni udarni val pustošio selo, rujući zemlju poput džinovske krtice....

Dodatak : www.galaksija.com

Nexus magazin je objavio u svom posljednjem broju Vol. 10, No. 4, na strani 63, pod naslovom "The Installation", dio intervjua koji je britanski novinar Graham W. Birdsall snimio nedavno s Valerijem Uvanovom, predstavnikom ruske Akademije za Nacionalnu Bezbjednost.

- Graham Birdsall : Šta je vaša zvanična funkcija ?

Valerij Uvanov : Ja sam šef Odjeljenja za Istraživanje NLO-a, Nauke i Tehnologije, ruske Akademije za Nacionalnu Bezbjednost, koja je bazirana u Petrogradu.

- Da li je to zvanična vladina organizacija ?

Naravno da jeste. Ja imam samo dva čovjeka iznad sebe, a oni su direktno odgovorni predsjedniku Putinu.

- Čime se bavite ?

Naše istraživanje je je podjeljeno na dva dijela. Prvo – neprestano skupljanje podataka koji dolaze iz cijelog svijeta, a onda njihovo sortiranje u "žutu" ili "crvenu" kategoriju. Ti podaci se onda dalje raspodjeljuju raznim drugim odjeljenjima po cijeloj Rusiji. Drugi dio našeg rada potekao je iz pitanja postojanja NLO – naravno, mi znamo da oni postoje, ali ne znamo šta se krije iza te njihove aktivnosti i kakvi su njihovi interesi. To je trenutno naš najvažniji zadatak tj. ono čemu poklanjamo najviše pažnje.

- Nešto prije nego smo počeli sa snimanjem ovog intervjua pomenuli ste par interesantnih detalja u vezi eksplozije u Tunguskoj, 1908. g. Možete li sada da opet da kažete šta je bio pravi uzrok te eksplozije ?

Mi sa sigurnošću znamo šta je bio uzrok. Radilo se o meteoru, međutim, taj meteor je bio pogođen... recimo... nekom vrstom projektila. Taj projektil je bio ispaljen iz jedne instalacije, tj. baze. Mi ne znamo ko je tu bazu sagradio, ali ona je sagrađena veoma veoma davno i nalazi se u Sibiru, nekoliko stotina kilometara sjeverno od Tunguske

pokrajine. Ovo mogu sa sigurnošću da tvrdim jer pouzdano znamo da se u tom regionu dogodilo nekoliko eksplozija. Reći ću vam i ovo, posljednji put kad je iz ove instalacije ispaljen projektil i pogođen meteor, bilo je u ponoć između 24. i 25. Septembra, prošle godine. To je poznato i nekim američkim krugovima, koji su pratili ovaj događaj.

- Izvinjavam se, ali meni to sve nekako zvući kao naučna fantastika.

Znate, Graham, mi inače kad razgovaramo o suštinskim aspektima pozadine svega ovoga, mi to činimo samo s onima koji razumiju i prihvataju – i odgovornost koja ide zajedno sa tim. Znate, mi ovdje imamo posla s tehnologijom koja je daleko ispred naše, i koja je u stanju da čini stvari koje mi još uvijek ne možemo.

- Možete li biti malo više specifični u vezi tačne lokacije gdje se ta baza nalazi ?

Kada pronađete na karti mjesto u Tunguskoj, gdje se ova eksplozija dogodila, na jugoistoku ćete vidjeti poznato Bajkalsko jezero. Iza njega se prema sjeveru proteže ogromna pustara veličine nekih 100 000 km². To područje je veoma slabo naseljeno, nema ni gradova ni sela. Tamo smo pronašli tu bazu. Sada ću da budem otvoren i kažem da ova baza ima i neku vrstu vlastitog energetskeg sistema, kojeg smo mi uspjeli da lociramo. Za vrijeme sukoba u bivšoj Jugoslaviji po prvi put smo primjetili pojačanu emisiju energije iz tog postrojenja, odnosno, baze. Za nas je ovo bilo jedno nevjerovatno otkriće, mada već od prije pouzdano znamo da je ta baza u nekoj vrsti interakcije sa socijalnim previranjima i ratovima. Veliki dio naših istraživanja čini i pretraga prastarih spisa. Tako smo pronašli i zapise Echutin Apposs Alanhor, koje jednostavno nazivamo Alanhor spisima, i koji su prema našim procjenama stari najmanje 4000 godina. Ono što je najnevjerovatnije je to što je u njima jednim naučnim jezikom opisano sve što se tu dešava. Ja sam posjetio to područje dva puta. Prvi put su naši detektori otkrili veoma visok nivo radijacije. Moram da priznam, bilo je veoma opasno jer nismo nikako mogli da se zaštitimo od nje. Nekoliko lokalnih žitelja znaju dosta toga o tom postrojenju, čak su nam detaljno opisali i nacrtali metalne tvorevine koje su tamo vidjeli. Ovi ljudi, članovi njihovih porodica i njihove životinje, svi pate od radijacione bolesti. Još ću nešto da vam kažem u vezi Tunguske eksplozije, što vjerovatno nikada prije niste imali priliku da čujete. Sva živa bića su već bila napustila taj region dva mjeseca prije nego što se eksplozija dogodila...

TAJANSTVENE PORUKE, ŠIFRA SVETOG PISMA

Da li su u Bibliji već zapisani događaji ovog svijeta ? Američki autor Michael Drosnin vjeruje da je "provalio" tajanstveni kod Svetog pisma...

Prvog Septembra, 1994. godina američki novinar M. Drosnin je odletio za Izrael da bi tadašnjeg predsjednika tamošnje vlade Jičaka Rabina (Jizchak) upozorio na smrtnu opasnost koja mu je navodno prijetila. Zbog nedostatka poznanstava, novinar i pisac iz Njujorka (New Yorka) je jednom Rabinovom prijatelju, piscu saimu Guriu (Chaim), predao pismo za Rabina. U njemu je bilo upozorenje na atentat, koji će se kasnije uistinu dogoditi. "Bojim se", napisao je Drosnin Rabinu, "da se nalazite u smrtnoj opasnosti, ali istovremeno smatram da se ta opasnost može zaobići i izbjeći !..." Lov na duhove ! Guri je smatrao, a to je saopćio i Drosninu da izraelski predsjednik tom upozorenju neće pokloniti previše pažnje, ali je ipak predao pismo nadležnom ministarstvu. Šta se kasnije desilo već odavno nam je svima poznato : 4. Novembra, 1995. godine Rabin je ubijen, ustrijeljen od jednog vjerskog fanatika. Rabin i njegova služba sigurnosti ovo su upozorenje, kao i velik broj prijašnjih, nažalost, smatrali neozbiljnim ! Na dan ubistva Rabina, Drosnin je na najgori mogući način dobio dokaze za svoje upozorenje. Jičak Rabin je ustrijeljen s leđa od čovjeka koji je sebe smatrao poslanim od Boga, a ono što je u svemu istinska senzacija jeste činjenica da je - ubistvo zapisano u Svetom pismu koja je, kako je poznato pisana prije 3000 godina ! Upravo atentat u Izraelu bio je još jedna potvrda i dokaz o postojanju tajanstvenog koda Biblije, šifriranog teksta kojim je, navodno, zapisana cjelokupna budućnost čovječanstva.

U svojoj knjizi "Šifra Biblije" ("The Bible Code") ovaj američki novinar nam otkriva, ako je istina, da su praktično svi svjetski važniji događaji već davno zapisani u Bibliji. Pomoću matematičkog izračunavanja izvedenog pomoću računara, navodno se mogu dobiti proročanstva iz izvornog teksta na hebrejskom jeziku. "Rabinovo ubistvo nije jedini događaj našeg doba zapisan u Bibliji. Dodatno su tu još i događaji kao što su ubistva egipatskog i američkog predsjednika Sadata i Dž. F. Kenedija (J.F.Kennedy), Drugi svjetski rat, afera Votergejt (Watergate), Holokaust, tragedija Hirošime (Hiroshima), slijetanje čovjeka na Mjesec, Zaljevski rat, pa sve do predsjednikovanja Bila Klinton (Bill Clinton). I sve to napisano je - "Božijom rukom", navodi u svojoj knjizi ovaj američki novinar. Drosnin je ozbiljan novinar "Vašington Posta" ("Washington Post") koji je radio između ostalog i na policijskim reportažama, te se njemu ne može tako lako pripisati lakovjernost. Nakon ubistva Rabina njegova situacija se naglo mijenja, za njega na bolje. U trenutku kad se ostvarilo proročanstvo koje je sam pročitao u Bibliji, šifra Biblije mi je po prvi put zaigrala pred očima kao potpuno jasna i izvjesna !... Do sada je priča o proročanstvima zapisanim u Svetom pismu zvučala preapsurdna da bi zainteresirala veći broj stručnjaka. Šifrovane poruke koje se navodno mogu naći u Bibliji predstavljaju potragu za duhovima, smatra Andreas Michel sa katedre za Strari zavjet na Sveučilištu u Tibingenu (Tübingen). Autori Starog zavjeta - dodaje on - nisu posjedovali takvu matematičko-unjetničku spoznaju svijeta da bi svoje tekstove mogli šifrirano zapisivati !

UBICA KOJI ŽELI UBITI !

Dodatni dokazi za one koji vjeruju u postojanje koda Biblije dolaze iz matematike. Elijahu Rips je matematičar u pješćanim zgradama Hebrejskog sveučilišta u Jerusalemu, smještenom na brežuljku iznad "Vječnog grada". Odatle se pruža magičan pogled ka Faseldonu, ka starom gradskom zidu - idelno mjestu za inspiraciju ? Ripsovo specijalno područje je takozvana grupna teorija, matematički element moderne fizikalne teorije. Šifra Biblije je kompjuterski program ! - objašnjava izraelski naučnik. Zajedno sa dvojicom izraelskih kolega, fizičarom Doronom Witztumom i Joavom Rosenbergom sa jerusalemskih Visokih tehnoloških škola - Rips je tekst Biblije podvrgnuo jednom programu za dešifriranje. Posao je trajao sve do 1994. godine kada su u poznatom naučnom časopisu "Statistical Science" objavili svoja iznenađujuća saznanja pod

naslovom "Konstante slova u Knjizi". Oni su prvo izabrali 300 hebrejskih pojmova koji imaju slična značenja, kasnije su tome dodali imena, dane rođenja i smrti 66 najpoznatijih Jevreja koji su živjeli između IX i XIX stoljeća. Tada su sve to skupa tretirali kao jednu cjelinu, jedan tekst, bez praznog prostora između riječi i znakova. Tada su u tom tekstu, u kome je bilo jedan do drugog 304.805 znakova, potražili prethodno izabrana imena. Računar je počeo kombinirati slova tako što je kombinirao prvi sa drugim, pa sa trećim... sa hiljaditim itd. Onda je kombinirao to isto samo sa početnim drugim slovom. Na kraju je tako prošao sva slova. Upozorenje za Rabina je bila kombinacija slova redanih - svako četvrto, dvanaesto ili petnaesto slovo teksta. Ako pri čitanju znakova preskačemo određeni broj slova, dobivamo čitak tekst. Riječi kao : "Rabin", "Amir", "Tel Aviv" i godina ubistva. Poprijeko preko Rabinovog imena mogu se naći riječi : "Ubica koji zeli ubiti". Da li je to sve samo slučaj ?!

ZAPANJUJUĆE OTKRIĆE

Izraelski matematičar je objavio svoje iskustvo u vezi sa Zaljevskim ratom. Računaru smo dali zadatak da nađe ime - Saddam Hussein. To smo učinili pošto smo se uvjerali da je kombinacija slova koji daju traženi pojam povezana nekom matematičkom logikom. U području koje je ukazivalo na zaljevski rat našli su se pojmovi kao : "Scuds", "ruske rakete" kao i datum početka rata i ime "Hussein". Za Michaela Drosnina to je bio neoborivi dokaz za postojanje ove šifre : sve riječi tvore neku vrstu ukrštenice. Tako se može ispitati da li se riječi međusobno povezanog značenja nalaze jedna blizu druge. Tako se uz pojam "Bill Clinton" nalaze pojmovi "Predsjednik", kod "Sletanje na Mjesec" nalaze se pojmovi "Svemirski brod", "Apollo 11", kod rijeci "Hitler", nalazi se riječ "Naci", kod "Kennedy", riječ "Dallas"... Zar to može biti puki slučaj ?! Da će jedan renomirani stručni časopis publicirati ovakve tvrdnje nisu se ni sami autori nadali. Robert Kass, koji je 1994. godine bio izdavač "Statistical Science", kaže da su čitaoci u početku bili skeptični što je normalna reakcija. Mislim da niko u to vrijeme ovu fantastičnu teoriju nije prihvatao kao nešto ozbiljno - navodi šef Odjela za statistiku američkog univerziteta Carnegie Mellon u Pittsburghu. - Svi su mislili da tu postoji neka caka, ali nisu znali koja i kako je otkriti... A da bi se uvjeralo da kod Biblije uistinu postoji, Rips je novostvorenom programu podvrgnuo još neke tekstove, na primjer, prijevod Tolstojevog "Rata i mira". Ali, tražena su se imena, podaci i datumi mogli naći jedino u Bibliji i to, kako navodi, u šifriranom obliku. Za odlučujući eksperiment izraelski je matematičar od 32 imena i 64 podatka napravio oko 10 miliona različitih kombinacija, od kojih je samo jedan jedini par bio tačan. Rips je ponovo pohranio podatke u računar da bi saznao koja od 10 miliona kombinacija daje zadovoljavajući rezultat. I ispostavilo se da je zadovoljavajuće rezultate mogao naći samo u - Svetom pismu !

OVO PREVAZILAZI LOGIKU !

Robert Kass je, nakon svega, dao trojici ekspeata da provjere njegova otkrića i oni su to učinili. Kad su sva trojica potvrdila korektnost statističkih postupaka i brojeva, Kass je odlučio da objavi rezultate. Harold Gans, zaposlen u tajnoj službi SAD na poslovima dešifriranja, čuvši za ovu priču bio je odmah ubijeđen da može naći dokaze za obaranje teorije o biblijskom kodu. Da bi otkrio "u kom grmu leži zec" on je ispisao 64 osobe i to ne samo njihova imena, nego i mjesta rođenja i smrti. Rezultat ga je šokirao. "Niz leđa mi je prošla neka hladna jeza", sjeća se Gans. "Imena gradova su odgovarala imenima osoba nađenim u Bibliji." Australijski statističar, Abraham Haofer, jedan je od onih koji su uporno kritikovali tezu o šifri u Bibliji : "Pri analizi tolikog broja podataka, neminovno je da se određene mustre pojavljuju", kaže on. "Ali, ovo prevazilazi logiku i postojeće zakone vjerovatnoće !" Sljedeće analize su Drosnina još više uvjerala u ispravnost svoje teze. On i koautor Doron Witztum su oko pojma "holokaust" potražili još neke pojmove i pronašli rijeci kao što su : "Njemačka", "Berlin", "Eichmann", "Ciklon B"... Matematičar Piatetski-Shapiro sa Yale univerziteta, kome je Drosnin među prvima pokazao svoje analize, pun je zbunjenosti i oduševljenja : "Ovdje je riječ o jednoj inteligenciji koja je izvan našeg znanja i shvatanja - mi govorimo o Bogu. Jedini siguran

odgovor je Bog !" U Svetom pismu su se do sada otkrili još neki zanimljivi podaci : propast njujorške burze 1929; Beethoven, Bach, Picasso, izbor Natanjahua na vlast uz koje je još stajao i nadimak "Bibi", udar kometa na Jupiter u Julu 1994. i Treći svjetski rat kao najava posljednje apokaliptične borbe na Zemlji 2112. godine. Atomi napad se nije desio ! Dana 26. Januara 1996. godine otkriven je podatak koji je Drosnina uzbudio. U večernjim satima 6. Maja, 1996., Libija će napasti Izrael atomskim oružjem ! Našao je načina da razgovara sa Peresom, tadašnjim predsjednikom izraelske vlade. Razgovor je tekao ovako : PERES : Za kad je predskazan napad ? Šta možemo učiniti. - To je upozorenje, a ne predskazanje, odgovorio je Drosnin i time relativirao svoje upozorenje. On je jednostavno od biblijske šifre napravio neku vrstu proročanstva, a la Nostradamus, kakva već odavno poznajemo. 6. Maj je, srećom, prošao bez atomskog napada, ali Drosnin, ne umije objasniti kako to da se to nije dogodilo. Gdje je pogriješio ? Na Drosninovo pitanje - da li je u Bibliji skrivena prošlost ili budućnost - odgovara Rips : "Sve što je bilo, jeste ili će biti !" A kako je ovo moguće u jednom tekstu od samo 304 805 znakova ? "Teoretski ne postoje ograničenja za broj informacija sadržanih u jednom tekstu !", odgovara matematičar iz Jerusalema. Broj skrivenih informacija se ne može otkriti, čak i ako nije beskonačan. Na taj način su se Rips i Drosnin našli u situaciji sličnoj vulkanolozima ili onim koji prate pokrete Zemljine kore i koji stoje pred dilemom kad će se dogoditi sljedeća katastrofa, kako bi blagovremeno i tačno obavjestili gradonačelnika koji bi trebao evakuirati grad. Zemljotres iz 1995. godine u Kobeu u Japanu je takođe pojam koji je Drosnin našao u Bibliji. Osim toga, našao je još i ove riječi : "Kobe", "Japan", "Vatra", "Veliki zemljotres", sa tačno navedenom godinom. Možda se uz pomoć dešifriranja Biblije stvarno može pročitati prošlost i predvidjeti budućnost. Možda možemo predvidjeti sljedeći atentat ili neki događaj planetarnih razmjera, kao što je bio udar komete prije 65 miliona godina, koji je uništio dinosauruse... Ali, onima koji šifrirane poruke nalaze u Bibliji, takođe bi se moglo desiti nešto slično što se dogodilo Kasandri. Lijepi Apollon je bio u nju zaljubljen i obećao joj, ako mu uzvratiti ljubav, pokloniti dar proroka. Kasandra je prihvatila ponudu i dobila moći proroka, ali se oglušila o svoje obećanje. Tada je Zeusov sin učinio da lijepa Kasandra ostane proročica, ali je učinio i da je niko ne sluša niti joj vjeruje !

NEOBJAŠNJIVE POJAVE

ČUDNA SLIKA DJEVOJČICE

Jedan od najzanimljivijih i najuspješnijih britanskih "psihografa" bio je dr. T. D'Aute Hooper, jednonogi iscjelitelj i medij iz Birminghama - čovjek koji je, po riječima svojih pristaša, bio "iznad svake sljeparije i prljave podvale". Tako je jednog dana Jedan njegov pacijent došao kod njega i rekao mu da se osjeća čudno; da ima osjećaj da ga netko prati i da Hooper uzme aparat i da ga slika. Hooper je uzeo aparat, te vidio da kraj pacijenta stoji prekrasno dijete. Slikao je i nakon što je razvio sliku pokazao ju je pacijentu. On je uskliknuo: "Gospode Bože!, pa to je moja kćer koja je umrla prije 30 godina". Jedan istraživač je pisao: "Ona vidovnjačka fotografija je, držim, naprsto lukava dvostruka ekspozicija. Još je jedan duh 'upokojen', bojim se".

JEZOVITA SLIKA DUHA

1959. gospođa Mabel Chinery iz Suffolka snimila je sliku svog muža Jima kako sjedi u automobilu. No, ta slika nije jezovita sve dok se nakon razvitka slike nije ustanovilo da pokraj Jima sjedi njegova punica. Prema izjavi gospođe Chinery, gospođa izgleda kao njezina majka. Mabel je sigurna da je u automobilu sjedio samo Jim. Kada su slike napravljene i kad je prepoznala izrazite crte lica svoje majke, Mabel je bila užasnuta: "Osjećala sam se jezivo, zbilja. Naprosto nisam mogla vjerovati". Kompjuterskom analizom ustanovili su se tri činjenice:

- Činilo se da svjetlo na liku dolazi iz drugačijeg smjera od onog koji je osvjetljavao ostali dio slike.
- Njene naočale kao da su odražavale više svjetla nego što ga je moglo biti unutar automobila.
- Stara dama nije baš dobro pristajala uz vozilo. Na primjer, njeno rame kao da se protezalo čak na drugi prozor.

Stručnjaci su dakle zaključili da je slika bila slučajna dvostruka ekspozicija, koja se sastojala od snimke Jima u automobilu, i vrlo kratke ekspozicije Mabeline majke snimljene već ranije. Dakako, i kompjuteri i kamera mogu lagati. Tužna je činjenica da nijedna slika snimljena u toku 150 godina ne pruža uvjerljiv dokaz o postojanju duhova, nadnaravnih bića.

FANTOMSKA KUĆA

Geoff i Pauline Simpson i Lan i Cynthia Gisby putovali su automobilom kroz Francusku na praznike u Španjolsku. Navečer su odlučili pronaći hotel u kojem bi mogli prespavati i večerati. Došli su do hotela Ibis, ali sve su sobe bile zauzete, pa su tako krenuli dalje. Nakon kratke vožnje došli su do dugačke dvokatnice okrenute pročeljem prema autoputu. Putnici su se parkirali, a Len Gisby je prvi ušao u hotel. Našao se u dugačkoj prostoriji u kojoj je bio smješten bar. Onda se pojavio patron i rekao im da ima slobodnih soba. Hotel se parovima učinio dražeso, gotovo smiješno, starinski. Prozori nisu imali stakla, plahte su bile od teškog platna, a umjesto jastuka podmetači. Sve je bilo uredni i čisto. Nakon večere - biftek, pommes frites i pivo - pošli su na spavanje. Ujutro su doručkovali, a u hotel su ušli žena s psom i dva policajca. Žena je imala dugu haljinu, a policajci su nosili gamaše, plašteve i visoke šešire. Uniforme su bile različite od onih koje su viđali putem kroz Francusku. Račun ih je šokirao, ali u pozitivnom smislu. Bio je

nevjerojatno malen. Za večeru, pivo, noćenje i doručak za četiri osobe, platili su svega 19 franaka (manje od 2 funte). Nevjerujući takvoj sreći nastavili su prema Španjolskoj. Na povratku su se parovi opet tamo zaputili. Prošli su istom cestom, kraj hotela Ibis, isto onako kao i prije petnaest dana, ali ovog puta kao da je čitava zgrada nestala. Tri puta su se provozali tom cestom, ali ni traga hotelu. Morali su se zadovoljiti hotelom blizu Lyona koji ih je stajao 247 franaka - realna cijena za 1979, ali trinaest puta veća od one koju su platili u onom ljepšem hotelulu, a sada, čini se, tajanstvenim. Tjedan dana kasnije, kad su filmovi iz aparata vratili s razvijanja, parovi su se još više začudili. I Geogg i Len su sigurni da su slikali žene na prozorima tog hotela, ali tih slika nije bilo. Nije bilo ni praznih kvadrata na filmu i brojevi su tekli bez prekida. Slika koji su slikali u tom hotelu nije bilo. Nestake su. Jesu li oni nekako otputovali u prošlost? Cynthia kaže da su joj mnogo ljudi govorilo da rupe u vremenu postoje i da se to baš njima dogodilo. 1983. Gisbyjevi i Simpsoni vratili su se u Francuku kako bi organizirali temeljitu potragu za nestalim hotelom. O tome su obavjestili mjesno turističko društvo. Njihov predstavnik je pročešljao čitavo područje i obavjestio da je našao kuću koja donekle odgovara njihovom opisu. Vlasnicu su M. i Mme Judges i, premda to nije hotel, znali su primati putnike. Kasnije se taj predstavnik odvezao s jednim istraživačem, a on je zapisao da su išli istim putem kao i parovi. Zaustavili smo se kod benzinske pumpe i on mi je pokazao zgradu s druge strane ceste, koja se nije poklapala s opisom parovima. A ako je ovo ta kuća, gdje je onda odmorište i kameni zid koji bi morao nasuprot. Na ta su nam pitanja dali odgovor vlasnici benzinske pumpe. Pumpa je tek nedavno podignuta, a cesta je znatno proširena prije dvije godine. Ušli su unutra i počeli proučavati unutrašnjost kuće. Par je rekao da je kameno stubište s desne strane, a bio je u sredini između dvije prostorije. Na katu su bile dvije spavaće sobe s prozorima bez stakla, kupaonica s metalnim drškama za sapun, točno kako je bilo 1979. Što se tiče smiješno malog računa, Mme Judges rekla je da vole pomagati i da ne vole biti sami, pa naplaćuju samo neznatnu, simboličnu svotu. Tada su bračni parovi povedeni u kuću, ali su oni nakon pričanja s vlasnicima i razgledavanja zaključili da to nije hotel u kojem su proveli noć, te se vratili u Englesku, a misterija je i dalje ostala neriješena. Ako se dokaže da hotel u kojem su proveli noć ne postoji, to će biti jedan od najzanimljivijih slučajeva u analizama psihičkih istraživanja. Ako se, pak, hotel pronađe, bit će to još jedan slučaj "mislokacije", odnosno kad vidimo neko mjesto, a poslije ga ne možemo pronaći.

KRISTALNE LUBANJE

Dvadeset godina najneobičniji dragi kamen pripada ženi koja ga drži na polici u svojoj kući. Kristalna lubanja napravljena je od čvrstog kristala i teška 5,18 kilograma. Što je tu neobično? Oči lubanje napravljene su u obliku prizme, a tvrdi se da se u njima može vidjeti budućnost. Nazvana je "Lubanja smrti". Lubanja već pola stoljeća draži maštu znanstvenika koji je pomno proučavaju. Neznaju joj porijeklo i svrhu. Zapravo, postoje dvije takve lubanje. Jedna je u "Muzeju ljudskog roda" nedaleko Londona u V. Britaniji. Poseban problem upravi muzeja je taj što čistači ne žele raditi u njezinoj blizini. Zahtijevaju da se lubanja prekrije crnom tkaninom jer su prestravljeni njenim ukočenim pogledom u prigušenom svjetlu dvorane. Druga lubanja vlasništvo je Anne Mitchell-Hedger. Do nje je lubanja došlo preko njezina oca koji je bio pustolov. Obje lubanje temeljito je pregledao i istražio istaknuti antropolog G.M. MORANT, a njegov izvještaj izašao je u časopisu Kraljevskog antropološkog instituta V. Britanije. Kaže da su u mnogočemu slične, ali da postoji jedna bitna razlika. Lubanja iz muzeja je u jednom komadu, dok se onoj Anne Mitchell-Hedger čeljust može micati. Nadalje kaže da su lubanje oblikovane prema ženskim lubanjama. Nema izgleda da ćemo dobiti odgovor jesu li lubanje drevne ili suvremene, jer nema znanstvenog načina da se ustvrdi njezina starost iako u muzeju stoji "negdje oko 14. i 15. stoljeće, vjerojatno Aztečkog porijekla." Međutim, kad je laboratorij Britanskog muzeja ispitao lubanju iz svog muzeja, nije našao tragove koji bi mogli pomoći raščistiti pitanje njezine starosti, iako je na jednom zubu bilo i tragova električne pile. I zato, u nedostatku daljnjih dokaza, priča o kristalnim lubanjama ostaje tajna, ali iako je njihova izrada i svrha tajna, treba reći da bi bilo žalosno da njihova prošlost prekrije njihovu ljepotu.

KIŠA LJEŠNJAKA

13. Marta, 1977. godine Alfred Wilson Osborne vraćao se s ženom iz crkve. Odjenom je začuo klik kao da mu je puklo dugme. Shvatio je da mu nije puklo dugme nego da ga je pogodio lješnjak. Odjednom je počela kiša lješnjaka. Osborneovi su procijenili da je palo između 300 - 400 lješnjaka. Bilo je dovoljno čudno što je počela kiša lješnjaka, ali u ulici ne samo da nije bilo ljuski nego lješnjaci ne dozrijevaju prije rujna ili listopada, a bio je ožujak. Bili su posve sigurni da su lješnjaci padali s neba, a ono je bilo vedro i plavo, izuzev jednog oblaka. Alfred se obratio prijateljima i ispričao im događaj. isprva su mislili da je udaren u glavu, ali tu se našao još jedan kojeg je zahvatila kiša lješnjaka. Niti čitaoci mjesnih novina nisu mogli objasniti zagonetku. "Zapravo, to i nije moguće objasniti", kaže Alfred. "Kako su došli i odakle padali, nemam pojma, ali sam pomišljao da ih je usisala vijavica. Samo neznam gdje je u ožujku našla lješnjake."

CRNI DAN

19. Maja, 1780. između 10 i 11 sati počeo je znameniti "crni dan", pa je Nova Engleska uronila u zagonetni mrak. Izvještaj iz toga vremena kaže : "... Ptice koje su pjevale večernju pjesmu ušutjele su i nestale; živad se vratila na spavanje; posvuda naokolo kukurijekali su pijetli, kao u zoru; predmeti se nisu mogli razazbrati osim vrlo izbliza, posvuda se štjecao dojam noći." Međutim, mrak nije potrajao i svi su se vratili svojim poslovima. Čudnu je pojavu uskoro objasnio profesor Samuel Williams. On je proučio vremenske uvjete i ispitao sloj prljavštine, pa je dokazao da požari mogu uzrokovati "crne dane". Zaključio je da je dim od šumskih požara uzrok "crnih dana". U tom dijelu Amerike je uobičajeno paliti i krčiti šume, a ovog puta je ovo bio doista veliki požar. Nešto slično se dogodilo 1950. u Edinburgu kada je sunce poplavilo.

VATRENI LJUDI

U zimu 1985. dogodio se stravičan događaj u Cheshireu. 17-godišnja studentica Jacqueline Fitzsimon silazila je s prijateljicama niz stepenice Halton Collegea u Widnesu kad se odjednom zapalila. Odmah su dojurili nastavnici, ali je ona nešto kasnije umrla. Na scenu su stupili vatrogasci, policija, sudski kemičar i čuveni Institut Shirley iz Manchestera. Svjedoci, koji su bili prisutni na tom jezivom događaju, pod zakletvom su opisivali događaj. Carina Lazer i Rachel Heckle prošle su stepenicama pokraj Jacqueline. Carina je izjavila da je nad Jacquelininim desnim ramenom primjetila čudan sjaj, koji se pojavio u zraku i onda kao da joj je pao iza leđa. Dva starija studenta su isto prošla stepenicama, kad su prošli pokraj Jacqueline čuli su krik i vidjeli da ju je obavio plamen. Prije toga nisu vidili dim ni tinjanje. Jacqueline se požalila da je samo opekla prst, međutim na leđa joj se lijepio najlon. Umrla je u bolnici. U početku se činilo da postoji razumno rješenje, jer je pohađala tečaj kuhanja. Malo je ranije završila svoj zadatak, pa je stajala i pričala s prijateljicama. Pretpostavljalo se da se naslonila na jedan plinski štednjak koji je bio upaljen, pa je njena kuharska kuta počela tinjati. Međutim, učitelj kuhanja Robert Carson zakleo se da su svi štednjaci bili ugašeni. Jacqueline nije bila sama. Bilo je mnogo ljudi oko nje, a nitko nije primjetio tinjanje ni dim. Poslije je kemičar instituta, Philip Jones izjavio kako nije uspio da se kuta koja tinja zapali, čak ni na jakom strujanju zraka. Porota na sudu presudila je da je došlo do nesretnog događaja. Nitko od očevidaca ni od onih na sudu nema objašnjenje kako bi se jedna 17-godišnjakinja mogla bez upozorenja sama od sebe zapaliti.

NEVIDLJIVI ČOVJEK

U podne, 10. Maja, 1951. ulice filipinskog glavnog grada Manile bile su pune prolaznika, jer su službenici u to vreme izlazili na pauzu za ručak. Usred najveće gužve, na aveniji Rizal, jedna mlada, tamnopusna djevojka dozivala je u pomoć, mašući rukama kao da se od nekog brani. Prolaznici su začuđeno zastajkiivali, a onda odlazili dalje, jer pored mlade žene nije bilo nikoga, ona kao da se branila od nevidljivog napadača. I dalje je

zapomagala na sav glas : "Pomozite, preklinjem vas. Zar ne vidite da hoće da me ubije !". Ljudi su samo odmahivali glavom i, verovatno, zaključivali da se radi o psihički poremećenoj osobi u trenucima nervnog napada. Tada je devojka, kao da je na trenutak uspjela da se otrgne nečijim rukama, potrčala kroz gomilu, a onda uzasno vrisnula : "On me je ugrizao !". Na blijedoj i napola onesvješćenoj ženi prolaznici su zaista ugledali jasne tragove zuba na koži i ranu iz koje je tekla krv. Tog trenutka uslijedili su novi ujedi, a jedan od posmatrača, ubjeđen da je djevojka histerična, predložio je da je odvede u policijsku stanicu. Putem do stanice Filipinka se još tri puta bolno trzala, a novi tragovi zuba pojavljivali su se na različitim dijelovima njenog tijela.

Kada je stigla do policije, i ruke i noge bile su joj krvave. Hitno je stigao ljekar i počeo ispitivati djevojku. Saznao je da se zove Klarita Viljanova, da ima 18 godina, da živi sa tetkom i da odnedavno radi kao bolničarka. Pregledajući rane, ljekar je slušao njenu priču kako se iznenada, niotkuda, pojavio neki strašan čovjek, bacio se na nju dok se oblačila i ugrizao je na nekoliko mjesta. Pokušala se spasti istrčavanjem na ulicu, ali on ju je i tamo sledio. Sada već siguran da je pred njim bolesna osoba, ljekar je ipak, tobože zainteresovano, upitao Klaritu kako je izgledao taj čovjek. "Bio je mali, užasan, velikih očiju. Imao je na sebi nešto kao pelerinu i ogromne bijele zube". Još kada je čovjek koji je dopratio Klaritu u policijsku stanicu izjavio da nije video nikakvog napadača, doktor je dežurnom policajcu u pola glasa objasnio da je djevojka epileptičarka i da je u trenucima napada sama sebe izgrizla. Iskusni policajac, navikao da zapaža detalje, samo je zavrteo glavom i pokazao na vrat Klarite Viljanove : "Kako je mogla ugristi samu sebe i za leđa i za vrat ?". Dok je sada i ljekar zbunjen i zaprepašćen ćutao, pred njihovim očima djevojka je zavriskala i činila pokrete kao da se otima vičući da je čudovište ponovo tu i da je opet napada. Ljekar joj je pritrčao u namjeri da je spriječi da sama sebe povrijedi, ali je ugledao nove još vlažne ugrize na njenim obrazima i ramenu. Pozvao je još jednog ljekara, pa su odlučili da Klaritu prebace u bolnicu, a policajac je o svemu obavestio gradonačelnika Manile Arsenija Laskona.

Dok su je četvrt sata kasnije kola hitne pomoći nosila u bolnicu, nesrećna djevojka još se borila protiv nevidljivog napadača. U posebnoj sobi psihijatrijskog odjeljenja prizor se ponovio još nekoliko puta, čak i u prisustvu ljekara, gradonačelnika i nadbiskupa Manile. Doktorica Marijana Lara uputila je na hitnu analizu tragove sline koji su ostali oko mjesta ujeda, a ona je pokazala ne samo da ne pripada Klariti, nego uopšte nije ni ljudskog niti bilo kakvog poznatog porijekla ! Slučaj mlade Filipinke jedan je od najbolje dokumentovanih, jer ga je objavila sva filipinska štampa, kao i brojne intervjuje sa doktoricom Marijanom Lara. Klarita Viljanova do večeri kobnog 10. Maja već potpuno smirila, a doktorica je morala da konstatuje da djevojka ne pati ni od kakvih psihičkih smetnji. Ostala je u bolnici dok joj rane nisu zarasle, a posle toga nikada više nije susrela nevidljivog napadača. Ko je bio mali ružni čovjek u pelerini, sa ogromnim bijelim zubima ? Doktor Vilijam Sotfel, ozbiljni britanski naučnik, nije se libio da se pozabavi ovakvim zbunjujućim slučajevima. Nakon istraživanja u oblasti parapsihologije, on je zaključio : "Stiče se utisak da je sve ono što nazivamo nevidljivim nastanjeno bićima sposobnim da se prikažu osobama koje sami izaberu. Možda su to bića koja nastanjuju paralelni svijet uz nas, ili lutajući pokojnici ?". Doktor Sotfel naveo je primjer takozvanih "prekobrojnih" osoba na fotografijama, naročito na porodičnim proslavama, kada nakon razvijanja filma članovi porodice na slikama ugledaju i svoje davno pokojne rođake. Poznati istraživač okultnog, Carls V. Lidbriter, autor knjiga "Astralni svijet", "Nebeski svijet", u prvoj govori o preminulima koji nastanjuju niži astral, a tu se radi o sjenama okrutnih i surovih ljudi, ubica i samoubicama, pa često i o "vampirima" koji za produžavanje sopstvene egzistencije na onom svijetu crpe i oduzimaju energiju živima. Po njemu, ova astralna bića, u slučajevima kada ne mogu naći pogodne medije, izvode manifestacije kao što su bacanje kamenja, zvonjava i slično. U poglavlju o "neljudskim stanovnicima", kojih takođe ima na astralu, Lidbiter navodi da oni, ako to iz nekog razloga žele, stvaraju privremeno tijelo od astralne materije, a ako i dođemo sa njima u dodir, "to je onda na čistoj fizičkoj ravni".

VELIKA SVJETSKA ČUDA

EGIPATSKE PIRAMIDE SA SFINGOM

Tri velike piramide, grobnice drevnih egipatskih faraona IV. dinastije : Keopsova, Kefrenova i Mikerinosova protežu se u pravilnom obliku (u međusobnom Pitagorinom trokutu sa stranicama u omjeru 3:4:5) na desetak km od grada Kaira do Fajumske oaze u Gizehu.

U starom Egiptu se vjerovalo da je čovjekova ličnost sastavljena od različitih elemenata od kojih su neki bili besmrtni. Na smrt se gledalo kao na prekid života, prepreku preko koje čovjek mora prijeći da bi dosegnuo vječnost. U trenutku smrti tijelo napušta besmrtni element, Ba. Vjerovanje u način na koji on postoji razlikovalo se prema položaju što ga je pokojnik zauzimao na ovome svijetu, a također i s obzirom na razdoblje egipatske povijesti u kojem je živio. Međutim, ma koji mu se oblik postojanja pripisivao, on je predstavljao trajnu vezu između ovoga svijeta i tijela u grobu pa je i nadalje bio ovisan o hrani i drugim poklonima koje se ostavljalo u grobu za njegovo neprekidno trajanje na drugome svijetu.

S razvojem izuzetno profinjenog i složenog društva, poglavare raznih zajednica pokapalo se u razrađeniye grobove od naredanih opeka, koje se bogato opremalo. Tijelo u grobu više nije bilo u neposrednom dodiru s vrućim, suhim pijeskom. Stoga bi tjelesno tkivo doseglo mnogo veći stupanj raspadanja prije no što bi prirodno isušivanje zaustavilo taj proces. Zato se razvilo vjerovanje da tijelo pojedinca treba očuvati nakon njegove smrti, kako bi se, ako poželi, u bilo koje vrijeme mogao vratiti na zemlju, na mjesto koje mu je namijenjeno u njegovu ušćuvanu tijelu u grobu. Stoga je postalo nužno razviti metodu očuvanja tijela u beskonačnost i postupno, kroz pokušaje i pogreške, metoda je bila pronađena : mumificiranje.

Mumificiranje je postupak u kojem se iz mrtvog tijela uklanjala utroba koja se odlagala u posebne posude, kanape, zatim se tijelo ispiralo palminim vinom, natapalo solju, bitumenom i eteričnim uljima, ispunjalo aromatičnim tvarima, uranjalo duže vrijeme u natron i konačno čvrsto umatalo u trake i povoje u smolastim ili u alkoholnim supstancama. Kad je mumija konačno posve umotana još jednom se obavlja tamjanovim parama dok svećenici izgovaraju veliku završnu molitvu : *"K tebi Ozirise, dolazi tamjan, koji je došao iz Hora, mirha koja je došla iz Rea, natron koji je došao iz Nekbeta, bilje ankjemi, koje je došlo iz Ozirisa : smola koja je došla iz blaženoga Kenofrea..."*

Nakon smrti, kralj se (kojeg se dijelom smatralo božanskim) iznova sjedinjavao sa svojim ocem Raom, bogom sunca. Piramidu, mjesto njegova ukopa, može se smatrati rampom ili nekom drugom vrstom kraljeva pristupa na nebo.

Kralj Keops (2575.-2550. pr.Kr.) je dao izgraditi svoju piramidu, Veliku piramidu. Velika piramida je jedan od najveličanstvenijih i najsavršenijih primjera tehničkog umijeća svih vremena i svake kulture. Ako i ne uzmemo u obzir primitivnost raspoloživih oruđa u 3. tis. pr.Kr. po tehničkoj virtuoznosti i smjelosti nju ne nadmašuje ni jedna današnja građevina. A ipak tog velikog pothvata latila se kultura koja je netom izašla iz kamenog doba, i još se dugo služila kamenim oruđem i jako je raspolagala bakrom za dlijeta i pile kojima su oblikovani golemi kameni elementi za nove spomenike. Sve radnje na piramidama obavljale su se isključivo ručno ! Za gradnju tih gigantskih struktura bili su nužni ne samo matematički proračuni, nego i pomno astronomsko opažanje, jer je svaka njihova stranica točno usklađena sa stranama svijeta. Tako fino mjerenje zahtijevalo je

visoke zanatske standarde, nenadmašene sve do naših dana. Budući se za vrijeme poplave piramida nalazila samo nekoliko stotina metara od Nila, za izgradnju je bila potrebna čvrsta kamena podloga, što je zahtijevao pijesak. Ploha ležišta Velike piramide odstupa od libele tek nešto više od pola palca.

Rad su obavljali specijalizirani radnici i obrtnici potpomognuti vojskom neobučenih ili priučenih radnika koji su se svaka 3 mjeseca regrutirali iz poljoprivrede. Čitava gradnja je obavljena uz pomoć ona dva "jednostavna stroja" klasične mehanike : poluge i kosine. U to vrijeme nisu bili izumljeni kotač, ni kolotura ni zavrtanj. Visina piramide je dosegala 147m, a stranice su duljina po 230m. Izgrađena je od 2.5 mil kamenih blokova težine i do 3t. Pri gradnji nije primjenjivano nikakvo vezivno sredstvo. Kamene gromade su prislanjane jedna na drugu da su se držale samo vlastitom težinom. Pretpostavlja se da je gradnja trajala 20 godina. Velika piramida je struktura složene unutrašnjosti koja se sastoji od 3 glavne komore i niza hodnika na raznim razinama. Hodnici vode u krajnju, pogrebnu komoru. U samom srcu piramide nalazi se još jedno građevinsko čudo : Velika galerija. Naime, granitne grede u toj komori koje su postavljene na svodu visokom 8.5m ne leže u horizontalnom smjeru, nego koso gore. Obrade greda i ploča je tako perfektna da se fuge jedva prepoznaju. Velika galerija vodi koso gore ka kraljevskoj komori moćnim hodnikom duljine 46.61m, širine 2.09m, visine 8.53m. Hodnik se sužava u pravcu tavanice. Kraljevska komora je četverokatna prostorija koja u pravcu sjever-jug mjeri 5.27m, a istoka prema zapadu mjeri 10.47m, a visina joj je 5.28m. Zidovi ove male sale sastoje se od 5 enormnih granitnih greda koje su postavljene jedna na drugu, a pod je obložen granitnim pločama. Na zapadnom zidu se danas nalazi prazan kraljevski sarkofag dimenzija : 2.28×0.98×1.04m. Zanimljivo je da su njegove dimenzije veće od dimenzija hodnika koji se penje i vodi ka velikoj galeriji. Isto su tako hodnici u piramidama Kefren i Mikerinos uži od njihovih sarkofaga. Uz brojne pretpostavke ni ova tajna koja se pripisuje piramidama nije objašnjena. Treća komora, duboko pod zemljom nije nikad dovršena.

Svaka je piramida imala i svoje pomoćne zgrade, među njima i hram-mrtvačnicu, gdje se duša mrtvoga kralja pripremala za drugi život. Unutrašnjost piramida kod Gizeha uređena je vrlo domišljato kako bi se odbili pljačkaši grobnica. Ulaz je u Keopsovu piramidu bio skriven iza obloge od glatkog i finog kamena, a čini se i da su prazna podzemna komora i prolaz koji se spušta prema njoj bili namijenjeni skretanju pljačkaša s puta prema zazidanom gornjem prolazu i samim grobovima. Arheolozi koji su iskapali kasnije piramide otkrili su pravi labirint pun skrivenih vrata, slijepih prolaza i stubišta koja ne vode nikamo. Na istočnom rubu kompleksa piramida u Gizi, kraj puta prema Kefrenovoj piramidi nalazi se poput čuvara groblja divovska sfiga, tajanstveni složeni lik grabežljive mačke i kralja, koja se često objašnjava simbolom u kralju utjelovljenog jedinstva snage i duha. Egipćani Nove države nazivali su tog diva "Hor u horizontu" videći u njemu boga Sunca u stadiju izlaženja, svitanje kao simbola uskrsnuća i buđenja u novi život. Sahranjivanjem u kožu grabežljive mačke, kralj se tjelesno sjedinio s božicom grabežljivom mačkom u nadi da će se iz njena tijela ponovno roditi. Ova sfiga je napravljena u vrijeme Stare države, 4. dinastije (2550.-2500. a. Ch.) otprilike kad i piramide. Napravljena je od vapnenca, dužine je 7.35m, visine 20m. Ima oblik lava sa ljudskim licem.

Stare civilizacije poznaju sfinge u svim varijacijama : tijelo lava sa glavom ovna, tijelo jarca ili psa sa glavom čovjeka, tijelo ovna sa glavom ptice, ljudsko tijelo sa glavom krokodila, itd. Ovi neobični likovi su pripadali božici Hator. U narodnim vjerovanjima ovakva su čudovišta živjela kao božanski špijuni među ostalim životinjama.

Ovo posljedne čudo obavijeno je velom misterije sa iznenađujućom činjenicom da su u to vrijeme arhitekti ovog spomenika izvršili ova (tek ih je par navedeno) precizna mjerenja : Piramida je točno postavljena prema stranama svijeta Meridijan koji prolazi kroz Gizeh dijeli mora i kontinente Zemlje na dva dijela iste veličine Piramida je divovski pješčani sat. Sjenke koje ona stvara od sredine listopada do početka ožujka pokazuju

godišnja doba i dužinu godine. Duljina kamenih ploča koje se nalaze oko piramide odgovara dužini sjenke u jednom danu Rastojanje Velike piramide od središta Zemlje je isto tako rastojanje od sjevernog pola i time odgovara rastojanju od sjevernog pola do središte zemlje Ukupna površina četiri strane piramide odgovara kvadratu visine piramide Vrh Velike piramide se poklapa sa sjevernim polom, njen obujam odgovara duljini ekvatora (duljina ekvatora = 40 076.592 km, a obujam Zemlje izračunat preko polova = 40 009.153 km) Jesu li sve ovo puke podudarnosti ? Samo će vrijeme i budući povjesničari moći dati odgovor na to pitanje.

RODSKI KOLOS

Rodos je otok iz otočne skupine Dedokanez u Egejskom moru. U drevnoj Grčkoj Rodos je bio istaknuto središte Grčke i helenističke kulture. Prema navodima nekog suvremenika na bogatom otoku Rodosu bilo je 3000 kipova, od toga ih je 100 bilo izvanredne veličine. Tu se nalazi i najznamenitiji kip, orijaški Kolos, skulptura boga Sunca Helija. Pretpostavlja se da je stajao na ulazu u luku grada Rodosa.

Helije je bio zaštitnik grada. Po mitu, Helije je dobio otok od Zeusa, budući da ga je Zeus zaboravio pri razdiobi otoka i gradova ostalim božanstvima. Da mu se oduži obećao mu je svaki novi otok. Tako je prvi niknuo Rodos i pripao Heliju. U grčkoj mitologiji Helije je bog Sunca, sin Titana Hiperiona i Titanide Teje pa često i njega smatraju Titanom. On, kao bog sunca, svaki se dan u svojim sjajnim kolima i konjima koji sipaju vatru vozi gore-dolje : rano jutrom izlazi iz valova Oceana, a uvečer se ponovno spušta u njih. Helijem su se stari zaklinjali, jer on kao Svevidni iznosi na vidjelo skrivenu krivnju. Najavljuje ga sestra Eoja (lat. Zora). Sestra Helijeva je i Selena (lat. Luna), božica Mjeseca koja se polako vozi po noćnom nebu, a vuku je dvije bijele krave. Od Helijeve djece su najpoznatiji : Faetont, Ejet i Kirka.

Odluku da podignu gigantski kip donijeli su stanovnici Rodosa po predaji poslije njihove pobjede nad makedonskim kraljem Demetrijem. Naime, mali se otok Rodos sastojao od tri grada države : Ialisoza, Kaimeiroza, Lindosa. 408. pr.Kr. ujedinivši se, stvorili su jedan teritorij sa glavnim gradom Rodosom. Grad je cvao i imao jake ekonomske veze sa svojim glavnim saveznikom Ptolomejem I. Soterom. Rođani su iz Egipta uvozili i žito. 305. pr.Kr. rivali Ptolomejevića, Antigonidi iz Makedonije opsjeli su Rodos u pokušaju da slome Rodsko-Egipatsko savezništvo. Nikad nisu uspjeli slomiti otpor Rođana ni prodrijeti do grada te su po sklopljenom primirju 304. pr.Kr. kralj Demetrije i njegova vojska ostavili obilje ratne opreme za sobom. Na narodnom skupu je bilo odlučeno da se novac dobiven od prodaje ratne opreme iskoristi za podizanje kipa bogu Heliju, zaštitniku grada koji ih je i ovom prilikom sačuvao od neprijatelja.

Podizanje Kolosa bilo je povjereno Haresu iz Linda. Kipar je prvo trebao stanovnicima pokazati kako je zamislio da će izgledati njihov zaštitnik. S prvim je nacrtima započeo 291. pr.Kr. Skicirao je Helija kao visokog i vitkog mladića sa svijetlim vijencem na glavi, po uzoru na Homerove opise. Nakon svih priprema Hares je sa oko stotinjak radnika započeo gradnju. Podnožje je bilo isklesano od bijelog mramora, a kip je bio učvršćen željezom jer je bio vrlo težak. Prvo su bili pričvršćeni zglobovi i stopala. Kostur kipa je bio od željeza i kamena, zatim je obložen glinom pa tankim slojem voska te opet glinom kako bi gornji sloj bio što pričvršćeniji. Hares je odlučio koristiti tanke listove bronce za vanjski dio kipa, zbog težine. Za osnovu Kolosa postavljena su tri masivna stupa od kamena sastavljenih od četiri kamene ploče učvršćene željezom. Da bi se doseglo do viših dijelova, oko kipa je bila izgrađena rampa koja je kasnije bila otklonjena. Rad na Kolosu je odmicao vrlo sporo. U podnožju kipa se čak formiralo malo naselje u kojem su živjeli slobodni robovi i bili pri ruci kiparu. Ukratko, čitava izgradnja je trajala 12 godina.

Kolos kad je bio dovršen 282. pr.Kr. dozeo je oko 35m i bio je, kako se smatra, postavljen na obali zaljeva; na odabranom mjestu u luci i to u stavu raskoraka. No s obzirom na visinu i širinu prolaza u luku takav, stav je vrlo malo vjerojatan. Čak štoviše, srušeni bi Kolos blokirao ulaz u luku. Po nekim istraživanjima lokacija je na istočnom rtu luke ili čak malo dalje, u unutrašnjosti. Svakako, kip je plijenio svojim preciznim proporcijama i monumentalnošću sve do 226. pr.Kr. kad je jaki potres pogodio Rodos. Grad je bio razrušen, a Kolos je bio slomljen u najosjetljivijim točkama, koljenima. Poslije ovog strašnog potresa stanovništvu Rodosa pristizala je materijalna pomoć. Čak je egipatski faraon Ptolomej III. (246.-221. pr.Kr.) poslao pomoć za ponovnu rekonstrukciju Kolosa, no kip nisu mogli pomaknuti sa zemlje. Ni kasniji pokušaji obnove nisu bili uspješniji. Ali, i onako ležeći Kolos je impresionirao svojim divovskim razmjerima. Ostaci su tako ležali sve do 97. pr.Kr. kada su ih arapski osvajači rastavili i prodali nekom židovskom trgovcu iz Sirije. Sačuvano je svjedočanstvo da su dijelovi bili prenošeni na leđima 900 deva. Tako se izgubio svaki trag Kolosu.

Iako više ne postoji, uspomene na tog diva su ostale, sačuvale su se i u svakidašnjem govoru. Kaže se da je nešto kolosalno kad zapanjuje svojom veličinom. Kolos je inspirirao i mnoge umjetnike današnjice, npr. Augusta Bartholdija poznatog po svome radu, "Kip Slobode".

FIDIJIN OLIMPIJSKI ZEUS

Ovaj kip je bio postavljen u Zeusovom hramu dorskoga reda u Olimpiji na zapadnoj obali današnje Grčke, oko 150 km od Atene.

Stari Grčki kalendar počinje s odbrojanjem godina od 776. pr.Kr. za kad se smatra da su počele Olimpijske Igre. Za vrijeme Olimpijskih Igara bio je proglašavan i "sveti mir". Grčke Olimpijske Igre su se održavale u Olimpiji na svetom mjestu gdje se nalazi grob i žrtvenik Pelopa (po kojem je Peloponez i dobio ime). Prema mitu, Olimpijske Igre je utemeljio Heraklo u čast Zeusove pobjede nad Kronom. Olimpijske Igre su trajale pet dana i održavale su se svake četvrte godine u srpnju i kolovozu.

U Zeusovu čast je bio sagrađen i veličanstveni hram u dorskom stilu. Konstruirao ga je Libon i izgrađen je oko 450. pr.Kr. No, pred rastućom moći Grčke hram nije izgledao dolično raskošan. Bile su potrebne preinake; rješenje : veličanstveni kip. Ta sveta zadaća bila je povjerena Fidiji, atenskom kiparu. O Fidiinom se životu ne zna baš mnogo. Ali sigurno se zna da je bio Periklov prijatelj. Otac mu se zvao Harmid i imao je brata također kipara. Poslije 465. pr.Kr. posvetio se kiparstvu i stvorio mnoga nenadmašna djela između kojih su Atena Partenos i Zeus Olimpijski. Fidije je Zeusa gradio između 456.-447. pr.Kr. Pomagali su mu njegovi učenici. Fidije je već savladao izrađivanje kolosa u hriselefantinskoj tehnici. Tijelo kipa je bilo šuplje. Ležalo je na potpornim gredama, bilo je od drveta i već sasvim izrezbareno. Na to se lijepila slonovača i zlato; slonovača u tankim pločicama koje su se još tople lijepile na otkrivene dijelove tijela; a zlato u listićima oblikovanim pošto se ohladi. Zatim su se prikucavali na drvo. Neophodan je bio točan proračun veličine uglačanih listića jer je i najmanji nagib zahtijevao veliko iskustvo. Moralo se voditi računa da listići točno prijanjaju jedan na drugi kako se šavovi ne bi vidjeli (da bi se na taj način stekao dojam cjeline). Umetanje dragog i poludragog kamenja pojačavalo je sjaj očiju i činilo bogatijim izvjesne dijelove ukrasa. Mogu se samo zamisliti umjetnikove teškoće pri izradi tako složenog rada, koji je pored kiparskih zahtijevao i draguljarska znanja. Osim toga, nakon što je kip bio završen, trebalo ga je brižljivo čuvati da ne bi spojevi otkazali, da se ne bi dijelovi odvojili ili potamnili. Trebalo je paziti da štakori ili mravi ne napadnu kostur. Već od samog njegovog postavljanja pribjegavalo se predostrožnostima : tlo se polijevalo

vodom ili uljem da se ne bi osušilo ili raspuklo. Kad je kip bio dovršen, jedva da je stao u hram. Strabon je napisao : "...iako je sam hram veoma velik, kipar je bio kritiziran što nije precizno odredio proporcije. Iako je Zeus prikazan u sjedećem položaju, glavom je doticao strop, tako da se stiče dojam da, ako bi se Zeus pomaknuo, srušio bi krov hrama." Strabon je bio u pravu, samo što Fidije nije bio kritiziran, nego hvaljen. Baš taj dojam veličine čini statuu veličanstvenom. Taj dojam da se kralj bogova može ustati i srušiti krov hrama fascinirao je kako pjesnike tako i kipare. Zeusovo postolje je bilo 6.5m široko i 1m visoko. Sam kip je bio visok 13m (visina današnje četverokatne zgrade). Kip je bio tako visok da su posjetitelji opisivali tron više nego sam Zeusov lik. Prijestolje na kome je sjedio Zeus bilo je izrađeno od sjajne bijele slonovače i crne ebanovine ukrašene zlatom, gemama i reljefima. Tu su bile predstavljene mitološke scene i legende, motivi sa olimpijskih takmičenja, ljudske i životinjske figure. Na naslonima za ruke i leđa vodile su kolo krilate Nike i Hore. Tu su bile prikazane i zagonetne sfinge. Na širim površinama Zeusovog prijestolja prikazana su značajna djela Heraklova, a pored njih tragedija Niobida te scene iz borbi s Amazonkama. Na postolju je prikazana i Afrodita kako se rađa iz morskih dubina.

Izgled Zeusa poznat nam je i po novcu Elide iz doba cara Hadrijana. Izvjesnu predodžbu o Zeusu daje i glava koja se čuva u muzeju u Dresdenu, ali koja prije ukazuje na Fidijinu školu, nego na Fidiju. Slične podatke pokazuje nam i Fidijina glava u Bostonu. Na osnovu ovoga, predodžba o Zeusu iz Olimpije svodi se na podatke sačuvane u pisanim antičkim izvorima. Zeus je u desnoj ruci držao figuru božice pobjede Nike, a u lijevoj žezlo vrhovnog boga čiji je simbol orao, kao kralj ptica, širio krila na vrhu tog žezla. Žezlo je bilo napravljeno od skupocjenih metala, ukrašeno dragim kamenjem. Glava božja bila je ukrašena vijencem od maslinovih grančica. Otkriveni dijelovi tijela, osim brade i kose koje su bile od zlata, izrađeni su od slonovače. Plašt, koji se sa lijevog ramena spuštao prema trbuhu i nogama ostavljajući nagim snažno poprsje, bio je od finog zlatnog lima. Od zlata su bile i sandale kao i neke figure na trnu i podnožniku na kojeg su se oslanjale noge vrhovnog boga. I od ovog čuda su ostale samo legende. Jedna od njih kaže da je Fidije, kada je završio i postavio kip na za to određeno mjesto, ušao u hram. Podigao je glavu prema Zeusu i pitao : "Jesi li zadovoljan, Zeuse ?". Začuo se udarac groma i mramorni pod se zatresao tamo gdje je stajao kip. Čini se da je to bio odgovor : "Da !".

ALEKSANDRIJSKI SVETIONIK

Svjetionik se nalazio u Aleksandriji, čuvenoj prijestolnici Egipta koju je osnovao Aleksandar Makedonski koja po njemu i nosi ime. Grad se pružao na obali Nila na mjestu gdje je bilo malo egipatsko naselje Rakotis. Aleksandrija je prvi grad helenističkog perioda i bila je poznata po tome što je podignuta na osnovu jedinstvenoga plana. Plan je izradio rodski graditelj Dinokrat. Grad je u osnovi građen poput pravokutnika, a ima opseg 15km. Grad je podijeljen na 5 područja. Dvije najveće ulice širine 30m sjekle su se pod pravim kutem, a čitavom njihovom dužinom pružali su se mramorni stupovi. Nedugo nakon smrti Aleksandra Velikoga, Ptolomej I. Soter preuzeo je vlast u Egiptu. Bio je svjedokom osnutka i utemeljenja Aleksandrije kao glavnoga grada te je odlučio povećati sjaj i popularnost svoje države pa je 308. pr.Kr. utemeljio Muzeon "hram muza", boginja umjetnosti. Tu je bio usredotočen čitav umjetnički i znanstveni život Aleksandrije. Tada je bila središte, odnosno "ogledalo svijeta". U tu kulturnu instituciju je bilo smješteno svo blago grčkog pjesništva i preko 700 000 svitaka. Uništili su ga Arapi. Međutim, usprkos značenju Muzeona ipak je jedno od najvećih čuda u Aleksandriji bio Aleksandrijski svjetionik. Bio je podignut na stijeni koja se uzdizala na istočnoj obali otočića Farosa. Prema legendi ime otočića je varijacija od imena "Faraonov otok". Otočić je pripojen kopnu nasipom od zemlje i kamenja, dužine 34 km, 285. pr.Kr. Tako se dobila i dvostruka luka (ratna i trgovačka). Zbog raznih

nanosa rijeke i mulja na dnu mora prilaz lukama Aleksandrije zahtijevao je veliku obrazovanost i iskustvo jer su i podvodne stijene ugrožavale plovidbu. Zbog svega toga bilo je potrebno izgraditi svjetionik.

Izgradnja je bila započeta za Ptolomeja I. Sotera, oko 290. pr.Kr; a bila je povjerena Sostratu iz Knida. Arhitekt, Sokratov suvremenik se latio posla i oko 280. pr. Kr. svjetionik je bio gotov. Svjetionik je bio trokatna kula 117m visoka. Najniži kat je bio kvadratnog oblika dok mu je unutrašnjost bila valjkasta i bio je visok oko 56m. Bio je izgrađen od velikih komada vapnenca, a strane su mu bile okrenute prema stranama svijeta. Srednji kat je bio osmerokutnog oblika; strane osmerokuta su široke 18.30m, a visina mu je 7.30m. Na samom vrhu je bila kupola pridržavana uglačanim granitnim stupovima. Tu je, na zadnjem katu gorjela vatra čiju je svjetlost reflektirao čitav sustav metalnih konkavnih zrcala koje je navodno izumio Arhimed. Gorivo za vatru donosilo se na magarcima spiralnim stepenicama koje su išle unutar prva dva kata. Svjetionik je ujedno bio i tvrđava. Osmerokutnu kulu su ukrašavali brončani kipovi kojima su se pripisivala čuda. Jedan je pokazivao smjer vjetra. Drugi je pratio kretanje sunca po nebeskom svodu. Kada bi sunce zašlo tada bi i kip spustio ruku. Treći je otkucavao vrijeme svakoga sata, danju i noću. Najčudniji je bio kip koji viče. Kada bi se Aleksandriji približavali neprijatelji, on je sve glasnije proizvodio buku. Očito se radilo o alarmu i to prvom na svijetu.

Stoljećima je tako svjetionik obilježavao luku. Danju reflektirajući sunčevu, a noću svjetlost vatre. Kad su Arapi osvojili Egipat, oko 651. pr.Kr., divili su se Aleksandriji i njenom bogatstvu. Svjetionik se nastavlja spominjati i u njihovim djelima. Kako im pomorske veze sa Mediteranom iz Aleksandrije nisu bile jake, glavni grad su Arapi premjestili u Kairo. Jednom prilikom su greškom skinuta zrcala sa svjetionika i nikad više nisu postavljena. 956. p.Kr. potres je pogodio Aleksandriju i nanio sitne štete svjetioniku. Tek kasnije veći potresi : 1303. i 1323. p.Kr. značajno su oštetili građevinu. Posljednje poglavlje u povijesti svjetionika ispisano je 1480. p.Kr. kada je tadašnji sultan Mehmed II. Osvajač izgradio srednjovjekovnu tursku utvrdu na istom mjestu gdje je stajao svjetionik, koristeći kamen i mramor iz ruševina.

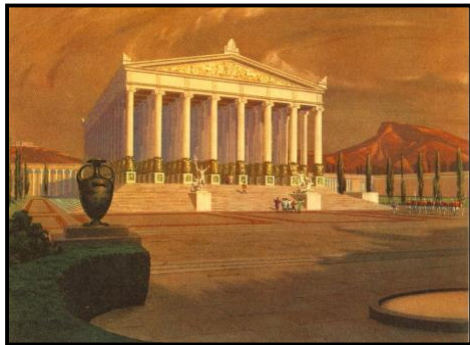
Do dana današnjeg sačuvalo se samo ime i uspomena. Ta nije uzalud Sostrat, graditelj ovog svjetionika, u želji da očuva svoje ime za pokoljenja koja će doći iza njega, uklesao na mramornom zidu ovaj natpis : "Sostrat, sin Dekstifona iz Knida, posvetio ovo bogovima spasiocima pomoraca." Ovaj natpis je prekrio tankim slojem žbuke koja je bila iste boje kao i mramor, a odozgo je napisao ime cara Ptolomeja I. Sotera samo da bi ga prevario dok je u dubini duše bio uvjeren da će se vremenom ovaj sloj žbuke skinuti i da će čitavom svijetu biti poznato ime pravog graditelja ovog veličanstvenog svjetionika. Nije se prevario !

ARTEMIDIN HRAM U EFEZU

To je Artemidin hram u drevnom gradu Efezu, oko 50km južno od današnjeg grada Izmiru u Turskoj. Božicu lova, Artemidu, su štovali diljem Male Azije. Prema grčkom mitu Artemida je bila kći Zeusa i njegove prve žene Lete, a sestra blizanka Feba Apolona. Rođena je na otoku Delu kamo je pobjegla Leta da se sakrije od Pitona kojeg je poslala ljubomorna Zeusova žena Hera da ju poždere. Prema drugoj verziji rođena je u Ortigiji, u Efezu, zbog čega su joj uostalom ovaj hram i podigli. Artemida je inače bila božica lova i smrti, zaštitnica šuma, livada i prirode. Izgradnju svetišta svojoj boginji zaštitnici Efežani su u drugoj polovici 6. st. pr.Kr. povjerali arhitektu Herzifronu. Za građevni materijal uzeo je mramor koji se dovozio sjeveroistočno od mjesta koje je određeno za svetište. Kako je Efez trusno područje, hram se gradio na obali rijeke Kaistre, na močvarnom tlu gdje rušilačka snaga potresa i nije tako jaka kao na suhim i čvrstim mjestima. No to je otežavalo prenošenje mramora. Izgradnja hrama trajala je dugo, 120 godina. Herzifrona je naslijedio njegov sin Metagen, a kad je i on preminuo gradnju su dovršili Peonije i Dimitrije. 450. pr.Kr. hram je bio konačno gotov. Nije bio ponos samo grada Efeza, već i

ostalih maloazijskih gradova budući su i oni učestvovali u njegovoj izgradnji. Veliku novčanu pomoć je pružio lidijski kralj Krez. Hram je izgrađen u jonskom stilu. Pravokutnog je oblika. Tlocrt je imao dimenzije 100×55 m i sa svih strana dvostruki red stupova koji su dosegali i do 15m. Dva puta po 8 stupova skrivalo se straga, dva puta po 20 stupova stajalo je sa strane, a sve su to bili monoliti od mjesnog mramora. Cijela zgrada je sa fasadom gledala na prostrano dvorište. Mramorne stepenice koje su okruživale građevinu vodile su do visoke terase. Hram je bio u dvostrukoj funkciji : kao hram i kao svetište. Godinama su svetište posjećivali trgovci, turisti, umjetnici i kraljevi koji su iskazivali počast božici darivajući joj blaga iz svojih riznica. Arheološka iskapanja su otkrila darove hodočasnika : kipiće Artemide od zlata i slonovače, razne naušnice, narukvice, ogrlice... umjetnine iz čitave Perzije i Indije.

Noći 21. Jula, 356. pr.Kr. neki luđak Herostrat je do zemlje spalio hram, u namjeri da svoje ime učini besmrtnim. Herostratov prijestup izazvao je ogorčenje Grka budući je Artemizij bio riznica svih maloazijskih gradova. Poslije toga sve su Jonske države donijele odluku da Herostratovo ime nitko od pisaca više nije smio spomenuti, čak ni u dokumentu o požaru u kome je zauvijek nestao Artemidin hram. Međutim kod nekih se autora i pored toga sjećanje na Herostratovo ime sačuvalo pa mu se tako bolesna želja i ostvarila. Zanimljiv slučaj je da se Aleksandar Makedonski rodio te iste noći kad je hram spaljen. U naredna dva desetljeća su svi građani prionuli na posao i prikupljali novac za obnovu hrama. Kad je 333. pr. Kr. Aleksandar Makedonski osvojio Efez pri osvajanju

Male Azije pripomogao je obnoviti Artemidin hram. Obnavljanje je povjereno Dejnkratu. On se okvirno držao prvotnoga izgleda hrama. Kao ranije hram je bio u jonskom stilu postavljen na stepeničastoj osnovi i okružen dvostrukim redom stupova od po 18m. Artemidin kip u hramu izradio je poznati kipar Praksitel. Artemidin hram predstavlja jedan od najznačajnijih muzeja staroga doba. Kad je čitavo Sredozemlje potpalo pod vlast Rima, Efez kao trgovački centar nije izgubio svoj značaj. Rimljani su poštovali Artemidu pod imenom Dijana. Kad je

Sveti Pavao u 1. st. p.Kr. posjetio Efez da propovijeda kršćanstvo bio je suočen sa obožavateljima Artemidinog kulta koji nisu imali namjeru napustiti svoju božicu. 262. p.Kr. privučeni glasinama o bogatom hramu Goti su osvojili Efez i razorili hram. Efežani su prisegnuli da će ga ponovo obnoviti no do 4. st p.Kr. većina ih je prešla na kršćanstvo. Tako je Artemizij pao kao žrtva potresa i Gota, a njegove posljednje stupove dao je odvesti car Justinijan za ukrašavanje Aje Sofije. Godine 389. p.Kr. car Teodozije je izdao edikt protiv poganskih hramova. Mramorni materijal svetišta koristio se za izgradnju raznih objekata, a nekoliko čelnih stupova s podnožjima, do kojih kršćanima nije bilo naročito stalo, nakon desetogodišnjeg traženja našao je ispod 6m dubokog sloja blata Englez J. T. Wood i dopremio ih 1869. u British Museum. Na jednome od njih nalazi se darovni natpis lidijskog kralja Kreza. No najstrašnije rušenje hram je doživio zato što se nalazio na močvarnom tlu koje ga je trebalo, po graditeljevoj ideji štititi od potresa.

MAUZOLEJ U HALIKARNASU

Grad Halikarnas se nalazio u Maloj Aziji na mjestu današnjeg Bodruma, na obali Egejskog mora u jugozapadnoj Aziji. Kad su Perzijanci proširivali svoje kraljevstvo u Egipat, Siriju, Mezopotamiju, sjevernu Indiju i Malu Aziju; kralju je bila potrebna pomoć pri nadziranju svoga velikog carstva. Uveo je lokalne vladare-satrape. Jedna od provincija, Karija u zapadnom dijelu Male Azije (danas Turska) bila je toliko udaljena od Perzijskog glavnoga grada da je praktički bila autonomna.

Od 377.-353. pr.Kr. dorskom provincijom Karijom vladao je kralj Mauzol i premjestio je glavni grad u Halikarnas. Svaki obrazovani Grk poštovao je Halikarnas, domovinu velikoga grčkog povjesničara Herodota (484.-424. pr. Kr.), grad pun znamenitosti.

Međutim, putnike je najviše privlačila grobnica kralja Mauzola. Iz njegova života nema nekih znamenitosti : pripojio je Kariji neka obalna mjesta i otoke. Po osvojenju počeo ih je pljačkati uvoditi u cijeloj državi poreze i dadžbine. Čak je uveo i porez na sahranu stanovništva. Tako je od raznih poreza i prireza sakupio ogromno bogatstvo koje mu je bilo potrebno za podizanje vlastite grobnice. Ta je grobnica bila tako velika da su stari Rimljani nazivali "mauzolejima" sve velike, monumentalne nadgrobnje građevine i od njih je mauzolej prešao u jezik i njegovo značenje : veliki nadgrobnji spomenik.

Naime, Mauzolej je zamišljen i kao grobnica i kao hram. Sa izgradnjom je započeto još za Mauzolova života. Mjesto za Mauzolej određeno je u jednoj od najširih ulica Halikarnasa. Ova se ulica pružala kraj samoga mora, duž luke. Projekt je povjeren arhitektima Piteju i Satiru. Po završetku izgradnje Mauzolej je izgledao veličanstveno : pravokutno zdanje širine 66m i dužine 77m. Bio je visok 45m i podijeljen na tri dijela : prvi kat visok 20m je bio grobnica Mauzola i njegove žene Artemizije sav obložen mramornim pločama i okrunjen frizom (trakom koja je opasivala grobnicu mramornim reljefima. Na tom frizu je prikazana borba Grka s Amazonkama, ženama ratnicama koje su prema mitologiji živjele na sjevernim obalama Male Azije, na današnjem Krimu, a praotac im je bio bog rata Ares. (Ovaj se reljefni ukras danas nalazi u British Museumu u Londonu) Iznad prvog kata se uzdizala kolonada visoka 12m koja je okruživala prostorije za prinošenje žrtava u čast kralja i njegove supruge te podupirala krov visok 7m. Krov je imao oblik stepeničaste piramide, a u prostoru između stupova nalazili su se mramorni kipovi lavova koji su bili simboli kraljevske moći. Na vrhu krova, dakle na vrhu piramide isklesana je kočija u koju su bila upregnuta četiri konja, a njom su upravljali Mauzol i Artemizija.

Ljepota Mauzoleja ne leži u veličini građevine, već u dekoracijama i kipovima koji su ga krasili izvana na različitim katovima. Kod kipova se težilo prirodnoj veličini, iako nije bilo pravilo. Kipove su izradili grčki kipari : Skopas, Timotej, Brijaksid i Leohar. Svakome je bila povjerena jedna strana građevine. Svi su došli sa svojim radionicama da sudjeluju u ukrašavanju ogromne veličanstvene grobnice. A evo već više od jednog stoljeća oštroumni arheolozi uzalud pokušavaju da fragmente nađene u ruševinama spomenika

svrstaju u jednorodne grupe da bi na taj način odredili koji od majstora ih je izradio, a sve to zato što su ti majstori, i te kako slavni, i svakako obdareni vrlo osobnim načinom izražavanja umjeli da svoj osobni talent prilagode zahtjevima nužne suradnje. Osjećaj za zajednički rad i poštivanje zanata; to su najvažnije osobine grčkog kipara. Tu, u prisutnosti takmičarskog duha agona kako su ga stari Grci zvali, nastale su majstorske skulpture izvanrednih proporcija, vješti spoj grčkog i istočnjačkog kiparstva. Gradnja ove grobnice bila je naporna. Mediteransko sunce i suha zemlja koja se pretvarala u prašinu otežavali su rad. Prije nego što je završio svoj rad Pitije je umro. Nedugo za njim umro je i Mauzol. No izgradnju je nastavila Artemizija ne žaleći ni ljude ni novac da otme svog voljenog muža zaboravu. Poslije godinu dana umrla je i ona, a Mauzolej je konačno dovršen za Mauzolovog unuka 356. pr.Kr. Do 15. stoljeća Mauzolej se držao u dobrom stanju dok mu nije potres oštetio krov i kolonadu. U prvoj polovici 15. st. p.Kr. križari reda Sv. Ivana iz Jeruzalema provalili su u to područje. Nisu poštedjeli Mauzolej i na ruševinama nekad prekrasne grobnice-hrama podigli su nepristupačnu tvrđavu, Zamak Svetog Petra. Danas, u Bodrumu, masivni zamak još stoji i brušeno kamenje i mramorni blokovi Mauzoleja se mogu vidjeti u strukturi zida zamka. Zamisao kralja Mauzola da sebe ovjekovječi ovim spomenikom ispunila se. Jer da nismo obaviješteni o ovom umjetničkom djelu antike, nitko ne bi znao za kraljevo ime, kao što danas ne znamo imena mnogih regionalnih kraljeva i tirana. Osim toga, ovaj spomenik ostaje i kao simbol jedne velike ljubavi, Mauzola i njegove Artemizije, ljubavi koja je ovjekovječena u nadgrobnjoj građevini.

VISEĆI VRTOVI BABILONA

Herodot : "Tim Babilonom vladalo je mnogo kraljeva koji su zidove i hramove sagradili, a među njima i dvije žene. Ona koja je davno vladala i kojoj je ime bilo Semiramida, podigla je nasipe na ravnicu vrijedne da im se čovjek divi. To su bili Semiramidini vrtovi."

Babilon se nekad nalazio na istočnoj obali Eufrata, oko 50km južno od današnjeg Bagdada u Iraku. Babilonsko carstvo je cvjetalo za slavnog cara Hamurabija (1792.-1750. pr.Kr.). Civilizacija Mezopotamije je dosegla vrhunac moći za vladavine kaldejsca Nabopolasara (625.-605. pr.Kr.) koji je htio prema Hamurabijevom uzoru osnovati novu Babilonsku državu. Diplomatska spretnost te vojni uspjesi dopustili su da se brzo ostvari ideja obnove velike Babilonske države iz II. tis. pr.Kr. To "ludilo veličine" očitivalo se za Nabopolasarova sina Nabukodonosora II. (605.-562. pr.Kr.) u samom Babilonu, glavnom gradu nove države. Grad je izgrađen u bogatu i prekrasno oblikovanu metropolu. Prvobitno ime grada je Ka-dingir (sumerski=božji dvori) što je u akadskom prijevodu značilo Bab-ilu (=božja vrata). U novobabilonsko doba to je ime promijenjeno u naziv istoga značenja, Bab-ilani. Bio je izgrađen na sedam brežuljaka. Grad je opkoljavao dvostruki zid ili, bolje rečeno, sustav dvostrukih zidova. Na sjevernoj je strani Nabukodonozor dao izgraditi još jedan zid od 18km. U grad se ulazilo kroz 8 vrata. Ona su bila posvećena bogovima koji u gradu imaju svoja svetišta. U sjevernom se dijelu grada nalaze Sjeverni i Glavni dvorac, a duž obje palače proteže se Ulica procesije. Obje te palače štatile su Južni dvorac koji se nalazio neposredno unutar gradskih bedema. To je ogromna palača babilonskih kraljeva, a u tlocrtu ima 322×190m. Na sjevernoj strani dvorca blizu vrata boginje Ištar vjerojatno su bili izgrađeni Viseći vrtovi. Za njihovu izgradnju su vezane mnoge priče i legende koje se vežu za ime kraljice Semiramide. Jedna od njih kaže da je Semiramida bila kćerka smrtnika i nimfe Derkete. Pošto ju je majka napustila, prihvatili su je golubovi i othranili je mlijekom i sirom. Kad su je našli pastiri, odnijeli su je nadzorniku koji ju je oženio. Tako ju je primijetio kralj Ninos i on ju je uzeo za ženu. Poslije njegove smrti vladala je sama i osvojila je : Perziju, Egipat, Libiju. Kad je saznala da će ju ubiti sin s kojim je živjela u incestu izašla je na terasu i pretvorivši se u golubicu odletjela je u besmrtnost. Druga legenda kaže da je bila obična dvorska dama na dvorcu nekog asirskog kralja. Pošto je stekla njegovu naklonost, postala mu je ženom. Jednom ga je prilikom nagovorila da joj na pet dana da vlast u ruke. On je to i uradio, a Semiramida ga je bacila u tamnicu i nastavila vladati sama. Proslavila se kao vojskovođa, no i kao graditeljica Visećih vrtova. No, dao ih je izgraditi Nabukodonozor da, kako se pričalo, udovolji svojoj ženi ili priležnici Semiramidi dovedenoj iz Midijske. Vrtovi su ležali na četverokatnoj kuli. Po Strabonu svaka je strana bila 4 pletara duga. Unutar svakoga kata bili su čvrsti svodovi od crijepa koji su se oslanjali na snažne visoke stupove. Platforme terasa bile su izrađene od masivnih kamenih ploča različitih oblika, a odozgo prekriveni jednim slojem trske, a potom zalivene asfaltom. Na to je bio nasut debeli sloj plodne zemlje dovoljan da u njemu rastu čak i male šume. Katovi vrtova bili su spojeni stepenicama i pokriveni pločicama ružičaste i bijele boje. Stupovi su dosežali visinu i do 25m te je bilo dovoljno svjetlosti za raslinje. Na polijevanju ovih vrtova radilo je stotinjak robova po čitav dan vukući vodu iz Eufrata pomoću sustava poluga i pumpi.

Dok mnogi opisi Vrtova dolaze od Grčkih povjesničara kao što su Beros i Diodor sa Sicilije, Babilonski opisi o njima ne govore ništa. Pločice za pisanje iz vremena Nabukodonozora ne daju ni aluziju o Visećim vrtovima; opisi kraljeve palače, grada Babilona i zidina su nađeni. Čak ni antički povjesničari koji su dali detaljne opise Visećih vrtova nisu ih vidjeli. Po legendi je čak i Aleksandar Makedonski htio umrijeti u vrtovima. Umro je od malarije 13. Juna, 323. pr. Kr. u Babilonu. Tako su prolazila stoljeća. Voda je počela uništavati loše pečene glinene pločice. Pali su svodovi i stupovi na kojima

su se nalazile terase sa zelenim vrtovima. Mračno proročanstvo Izaijino se obistinilo : *"Babilon, ures kraljevstava, ures i ponos kaldejski bit će kao Sodoma i Gomora kad ih Bog zatrije. Nikad se više neće naseliti, od koljena do koljena ostat će nenapučen. Arapin ondje neće dizati šatora, niti će pastiri ondje počivati."*

KINESKI ZID

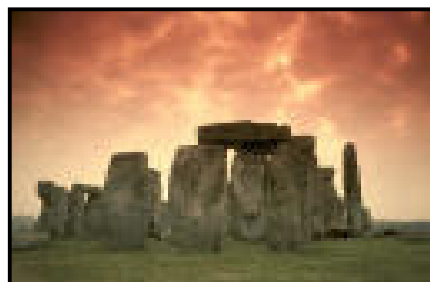

Za izgradnju zida bio je odgovoran car Ši-huang-ti. Kasnije su mnoge dinastije koristile u svrhu obrane. U izgradnji je sudjelovalo oko 300 000 vojnika, ali nisu mnogo napredovali, pa je car otvorio zatvore i pustio zatvorenike da rade. Ni to nije bilo dovoljno, te je zaposlio i veliki dio stanovnika. Govori se da je kineski zid izgrađen na leševima, jer su mnogi tu umrli od gladi i iscrpljenosti. Zid se nije obazirao na teškoće terena; uspinjao se uz najstrmija brda, vijugao je kroz puste pustinske predjele i zaokruživao čitave

planinske lance. Dolaskom dinastije Ming na vlast zid je obnovljen. Time su sebi postavili trajan spomenik.

STONEHENGE

Trideset snažnih uspravnih blokova, svaki visok preko 4m i širok do 2.5m nalazi se na području južnoengleske grofovije Wiltshire. Postavljaju se razna pitanja o svrsi Stonehengea. Jesu li to bili hramovi za prinašanje žrtava ? Ili možda opservatorij ? Neka prahistorijska zvijezdarnica ? Odgovore na ova pitanja nitko ne zna. Stonehenge je svjedok megalitičke kulture; one prahistorijske kulture; gdje se njegovao kult groba i smrti. 30 vanjskih i 49 unitrašnjih blokova bilo je izrađivano kamenim alatom. Ali i dalje ostaje još pitanje bez odgovora : zašto su "arhitekti" Stonehengea nosili kamene gromade iz kamenoloma 180 km daleko ?

PROKLETSTVO FARAONA

Od onih stvari koje su povezane sa kletvama i koje su se urezale u svijest ljudi jeste i ono što se zove "Faraonsko prokletstvo". Primjećeno je da mnogi oni koji se bave iskopavanjem faraonskih grobnica ili učestvuju u prenošenju njihovih ostataka bivaju pogođeni različitim vrstama nedaća. Za ovu temu se vežu mnoge priče tako da neki ljudi vjeruju da ta mrtva tijela nose sa sobom prokletstvo koje zadesi svakog onoga koji im se približi. Poslije dužeg proučavanja ove tajne jedan njemacki pisac Filip Vandenberg u svojoj knjizi "Prokletstvo faraona" je rekao pitajući se :

- Da li je ovo prokletstvo povezano sa nuklearnim zračenjem ? Ili su faraoni upotrebljavali neke druge radioaktivne materije kojim bivaju izloženi svi oni koji otvore grobnicu ?
- Da li je to neka vrsta otrovnih gasova koji isparavaju iz biljaka i drveća prilikom otvaranja grobnice ?
- Da li je to neka vrsta sujevjerja koja slijedi svakog onoga ko otkrije grobnicu ?
- Da li je prokletstvo samo koincidencija tako da osoba umre u isto vrijeme kada se otvara grobnica ?
- Da li šišmiši koji se nalaze u katakombama i grobnicama imaju kakve veze sa ljudima koji zapadnu u histeriju tako da umru ?
- Da li su pljackaši grobnica i stranci koji su umrli u misterioznim uvjetima došli u dodir sa radioaktivnom zemljom ili otrovom iz biljaka ?

Zatim nastavlja sa izlaganjem svoje zbunjenosti onim što se dešava u egipatskim istorijskim grobnicama, govoreći : "Kako da objasnimo činjenicu da na bilo kojem mjestu na kojem se nalazi mumija mora doći do nekakve nesreće, tako da najveći brod kojeg su ljudi načinili tj. Titanic se sudario sa santom leda i potonuo, a razlog je što se na njemu nalazila ukradena faraonska mumija."

Sa istim čudenjem i zbunjenošću pita se Enis Mensur u svojoj knjizi "Prokletstvo faraona" te kaže : "Veliki broj naučnika vjeruje da ima nešto u unutrašnjosti piramida i faraonskih grobnica što utiče na zdravlje čovjeka, međutim šta je to ? Niko to ne zna."

Kakva je to priča koja se zove "faraonsko prokletstvo" ? Kako je počela ? Kako objasniti sve ono što se dešava onima koji učestvuju u potrazi za tijelima drevnih egipatskih faraona i njihovim bogatstvom ?

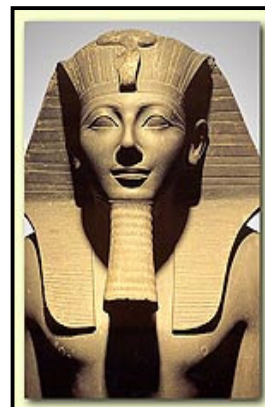

Ova priča koja se zove "prokletstvo Faraona" je počela 6. Novembra, 1922. godine, kada je Hauard Karter poslao telegram lordu Karterfonu obavještavajući ga o sljedećem : "Otkrio sam nešto veličanstveno u "dolini Kraljeva" ! Postavio sam prekrivač na vrata i tunel kako bi mogao i ti doći i vidjeti to lično." Lord je stigao u El-Aksar 23. Novembra, a s njim je bila i njegova kcerka. Kada je došao do "doline Kraljeva" Karter je prišao, slomio katanac i vrata iza kojih je našao tijelo mrtvog faraona Tutakamona koji je tu počivao 35

vijekova. Svjetske novine su bile preplavljenije ovim vijestima, a ljudi su ih prepričavali, ali odjednom Karterovo srce je pocelo brže da udara i osjetio je paničan strah. Međutim blago, zlato i slava su ga bili zanijali tako da nije obraćao pažnju na ono što osjeća. Hauard Karter bilježi u svojim memoarima : "Prema dogovoru, oko 2 sata sakupili su se

svi koji su imali privilegiju da prisustvuju otvaranju grobnice. Ukupno dvadeset dvije osobe." Međutim, u pozadini velikog događaja, zbivala se neverovatna drama i niz misterioznih događanja je pokrenut. Nedugo zatim, lord Karnarvon se razbolio. Patio je od malaksalosti, groznice i visoke temperature, koja je dostizala i 40 stepeni. Buncao je dok ga je groznica tresla. Ljekari su ustanovili da je lord prilikom brijanja rasjekao ubod nekog insekta i povrijedio se. Međutim, po njihovom mišljenju, to nije moglo uzrokovati tako visoku temperaturu. Došao je i njegov sin iz Indije kako bi ga posjetio. Jedne noći, oko dva časa poslije ponoći, u čitavom Kairu je došlo do nestanka struje iz neobjašnjivih razloga. Iz hotelske sobe u kojoj se nalazio lord Karnarvon začuo se čudan šum koji je probudio njegovog sina. Našao je oca u bunilu, oblivenog znojem. Peti lord Karnarvon je bio na samrti. U bujici nerazumljivih rijeci koje je izgovarao na kraju, njegov sin i sestra su uspjeli da čuju samo posljednju rečenicu : "Poslušao sam njegov zov, odlazim za njim." Iz kairske električne centrale su javili da nema tehničkog razloga za iznenadni nestanak struje.

Tako započinje legenda o prokletstvu faraona. Među kopačima i radnicima na lokalitetu Tutankamonove grobnice, poslije smrti lorda Karnarvona zavlada je prava panika. Uzrok tome je bila mala glinena pločica, koju je Karter našao u pretkomori. Nakon dešifrovanja, ustanovljeno je da natpis glasi : "Smrt će svojim krilima prekriti svakog ko naruši mir faraona". Ova pločica je kasnije nestala i iz popisa i iz fundusa, a da niko nije uspio da odgonetne kako i gdje. Zanimljivo je, da se i na jednoj od figura koje su se u drevnom Egiptu koristile isključivo u magijske svrhe, postoji sličan zapis : "Ja sam onaj koji plamenom pustinje protjeruje razbojнике prodrle u grobnicu. Ja sam onaj koji čuva Tutankamonov grob." Smrt lorda Karnarvona je, naravno, mogla biti i čista slučajnost, bez ikakve veze sa grobnicom egipatskog faraona, da se sve završilo na tome. Međutim, nekoliko godina poslije otkrića Tutankamonove grobnice, dvadeset dvije osobe iz ekipe Hauarda Kartera umrle su na čudan i neobjašnjiv način. Trinaestorica su direktno prisustvovala otvaranju grobnice, poput Artura Mejsa. Ubrzo posle Karnarvonove smrti, Mejs je počeo da se žali na premorenost. Njegova agonija je trajala kratko. Umro je od posledica "nedefinisane" bolesti. Prokletstvo faraona je delovalo.

Doktor Muhamed Muhamed Dža'fer navodi u svojoj knjizi "Sihr" jedan dio ovih priča te kaže : "U britanskom muzeju se trenutno nalazi jedan kovčeg veoma precizne izrade u kojoj se nalazi egipatska mumija." Priču ovog kovčega koja sama po sebi izaziva čuđenje bilježe akti britanskog muzeja. Ovaj kovčeg je kupio Daglas Mevari kako bi ga prenio u svoju kuću u Londonu. Svi oni koji su imali bilo kakve veze sa ovim kovčegom su zadesile nekakve nedaće tako da su ga se riješili poklonivši ga britanskom muzeju.

Na dan kupovanja kovčega dok je Mr. Daglas čistio svoje oružje pištolj je odjednom opalio i pogodio ga u lijevo stegno. Izvršena je operacija u toku koje je preminuo. Prije operacije je oporučio jednom od svojih drugova koji se nalazio u Egiptu, a zvao se Mr. Hobli, da ako mu se nešto desi u toku operacije da uruči taj kovčeg njegovoj sestri koja je živjela u ulici Bejker u Londonu. Poslije smrti Mr. Daglase krenuo je Mr. Hobli da izvrši opruku te je prenio kovčeg u Bur Seid pripremajući ga za prijevoz parnjačom do Londona, međutim kad je došao u Bur Seid dočekao ga je telegram u kome stoji da je njegov brat ubijen. Kada je stigao u London predao je kovčeg sestri pokojnog Daglase. Postavila je kovčeg u uglu salona i od momenta preuzimanja kovčega nevolje su počele da se redaju jedna za drugom. Na dan preuzimanja kovčega njena kćerka je poginula od udara auta prelazeći cestu dok je išla u školu. Poslije sedam dana preminuo je muž izvršivši samoubistvo zbog smrti svoje kćerke. Njihovo materijalno stanje se pogoršalo. Pogubila je živce i postala histerična. Pozvala je vračare, parapsihologe, astrologe i one koji prizivaju duhove te su se svi složili da ta mumija koja se nalazi u njenoj kući izaziva sve ove probleme koje nije moguće spriječiti. Nazvala je britanski muzej kako bi uzeli

ovu mumiju kao dar od nje i prenijeli je u muzej. U toku nošenja mumije počeo je jedan od nosača da se ismijava i podruguje na račun Engleza koji vjeruju u takva sujevjerja tako da osnivaju posebne muzeje kako bi u njima radili njegovi sunarodnjaci kao sluge. Kovčeg još nije ni bio postavljen na svoje mjesto kada ovog radnika uhvatiše strahoviti bolovi od kojih se uvijao i cvilio nekoliko minuta, a zatim pao mrtav pokraj kovčega.

Svi oni koji su se bavili proučavanjem drevnih egipatskih tragova u Engleskoj su vodili strogog računa o ovom kovčegu tako da su formirali komisiju koja je istraživala taj problem. Ova komisija je zadužila H. I. Mansela da fotografiše ovaj kovčeg iz različitih perspektiva. Njegova kompanija je poslala svog izaslanika da uslika kovčeg što je on i učinio. Kada se vratio u ured dočekao ga je drugi zahtjev. Otišao je da ga izvrši i kada se vraćao doživio je saobraćajnu nesreću u kojoj je izgubio prste desne ruke tako da više nije mogao da slika. Kada je razvio film i izradio slike otkrio je da se na kovčegu nalazi izrezbarena slika djevojke ili djevojčice obučena u viračarsku odoru, na licu joj se odražavao izraz ljutnje i zla. Kada su pitali sve one koji su vidjeli kovčeg ili bili povezani sa njim prije slikanja svi su potvrdili da nisu vidjeli nikakve slike na njemu niti bilo šta slično tome.

Ima mnogo priča koje govore o katastrofama i nesrećama koje zadese sve one koji učestvuju u iskopavanju i otkrivanju faraonskih ostataka, takva je i priča jednog Engleza koji se zove Pol Brejton koji se zatvorio u sobi kralja Hofo i tu proveo čitavu noć. Ujutro kada je ustao obavjestio je prisutne kako je vidio duhove i da je vidio ogromnu sahranu, a sve ono što je vidio i osjetio liči u potpunosti na stanje onoga koji uzima drogu koja izaziva halucaniciju, a izdisaji su ga gušili sve dok nije umro. Tu je i priča Engleza Emerija koji je nadgledao iskopavanje u selu Sekare 10. Marta, 1971. godine, kada je odjednom vrisnuo jedan radnik te počeo da mjauče kao mačka, zatim da laje kao pas, zatim da zavija kao vuk. Njegova supruga je bila pored njega u bolnici sve dok nije preminuo 11. Marta.

Naučnik Johats Vemtiš je precrtao sa zida na stotine rezbarija i pokušao da ih razumi i protumači, međutim obuzelo ga je ludilo što su kasnije i liječnici ustanovili. Jedan francuski naučnik je uspio da riješi te znakove ali ga je poslije svog povratka u njegovu zemlju obuzela paraliza, a poslije nje buncanje, i na kraju padavica.

Mnogi naučnici, skloni da poveruju samo u ono što se eksperimentom može dokazati, pokušali su da pronađu neko logično objašnjenje uzroka smrti brojnih istraživača. Biolog i ljekar dr. Ezedin Taha sa kairskog univerziteta, obavestio je novinare 1962. da je konačno ušao u trag prokletstvu faraona. Taha je u laboratorijskim uslovima dokazao postojanje čitavog niza mogućih uzročnika smrti, među kojima i gljivicu "Aspergillus niger" koja, po mišljenju dr. Taha, može u mumijama i zatvorenim grobnicama preživjeti i nekoliko hiljada godina. Teorija dr. Ezedina Taha, potkrepljena je i činjenicom, da je kod službenika muzeja i arheologa koji istražuju grobnice otkrio ovu gljivicu koja izaziva upale disajnih organa, svrab i nadražaje na koži. Smatrajući da su naučnici umrli zbog infekcije gljivicama, dr. Taha je izjavio da su naklapanja o prokletstvu faraona samo puste priče. Nekoliko dana posle konferencije za štampu, dr. Taha je poginuo u saobraćajnoj nesreći. Uzrok smrti - zakazivanje krvotoka. I danas je javno mnjenje podjeljeno u pogledu toga postoji li nekakvo "prokletstvo" ili je to samo priča i vjesto smišljena prevara. Gamal Muhtar, direktor Uprave za proučavanje starina u Kairu, na pitanje da li vjeruje u priče o prokletstvu faraona, odgovorio je : "Ne. Mnogi ljudi pokušavali su da povežu zagonetno umiranje istraživača grobnica sa poznatim pločama prokletstva, otkrivenim u sarkofazima faraona. Ali ja u to ne vjerujem. U toku gotovo cijelog svog života, imao sam posla sa grobnicama faraona i njihovim mumijama i, kao što vidite, predstavljam živu negaciju tih priča." Dvadesetak dana poslije intervjua i poslije razgledanja blaga iz Tutankamonove grobnice, Gamal Muhtar je iznenada umro od "infarkta". Slučajnost !?!

NLO - COMETA REPORT (2)

Preliminarni razgovori u pripremi francuske vojne studije započeli su još 1995. godine. Važnost teme prema čovječanstvu stavila je u drugi plan sve problematične nedoumice. Krenuti sa projektom, potvrditi u budućnosti njegovu valjanost, znači osigurati vječnu poziciju u povijesti ljudske vrste. Kocka je bačena. General Letty posjetio je generala

Norlaina u Martu, 1995. Norlain je u to vrijeme bio aktivan ravnatelj Instituta za Visoke studije nacionalne obrane - IHEDN. Pokrenut je razgovor o mogućnosti organiziranja odbora za studiju NLO-a. Norlain je izrazio svoj interes uputivši Lettyja ka ostalim članovima IHEDNa. Na samom početku Letty je već naišao na značajnu potporu među svojim vojnim kolegama. Tako je stvoren odbor COMETA, odbor čija je prioritetna zadaća vojna studija NLO fenomena.

Dijelovi izvješća sastavljeni su u impresivnom zbiru parametara. COMETA dokument ima slijedeću strukturu :

- **Uvod; Andre Lebeau**
- Predgovor; general Bernard Norlain
- Predgovor; general Denis Letty
- Predstavljanje

- **1. dio - Činjenice i iskazi**
 - Poglavlje 1 : Svjedočanstva francuskih pilota
 - Poglavlje 2 : Ostali zračni susreti širom svijeta
 - Poglavlje 3 : Motrenja sa zemlje
 - Poglavlje 4 : Bliski susreti u Francuskoj
 - Poglavlje 5 : Objasnjeni slučajevi

- **2. dio - Trenutni status znanja**
 - Poglavlje 6 : Organizacije NLO proučavanja u Francuskoj
 - Poglavlje 7 : GEPAN/SEPRA - Metode i rezultati
 - Poglavlje 8 : NLO - hipoteze : pokušaji modeliranja
 - Poglavlje 9 : Organizacije NLO proučavanja u ostalim zemljama

- **3. dio - NLO-i i obrana**
 - Poglavlje 10 : Strategijska perspektiva
 - Poglavlje 11 : Aeronautičke implikacije
 - Poglavlje 12 : Znanstvene i tehničke implikacije
 - Poglavlje 13 : Političke i religiozne implikacije
 - Poglavlje 14 : Medijske implikacije

- **Zaključci i preporuke**
- Dodaci :
 - Dodatak 1 : Radarska detektiranja iznad Francuske
 - Dodatak 2 : Motrenja astronoma
 - Dodatak 3 : Život u svemiru
 - Dodatak 4 : Kolonizacija svemira
 - Dodatak 5 : Slučaj Roswell i dezinformacije
 - Dodatak 6 : Koliko je star NLO fenomen - čimbenici kronologije
 - Dodatak 7 : Psihološki, sociološki i politički aspekti NLO fenomena
- Literatura
- Kazalo pojmova

U prvom dijelu raspravlja se o nekim frapantnim NLO slučajevima u Francuskoj i svijetu, zatim u drugom dijelu predstavljene su organizacije koje proučavaju NLO-e u Francuskoj i svijetu, kao i studije znanstvenika širom svijeta sa pokušajima razvijanja djelomičnih objašnjenja NLO-a na nivou poznatih zakona fizike. U tom dijelu teksta opisane su hipoteze, od mogućnosti da se radi o tajnim zrakoplovima pa do vanzemaljskih manifestacija. Treći dio izučava mjere koje bi se trebala poduzeti u svezi obrane. Vojne i civilne pilote potrebno je informirati oko NLO fenomena, a paralelno treba razviti strategijske, političke i religiozne akcije, ukoliko se ekstra terestrična hipoteza potvrdi. Detaljniji pogledi na sastavnice izvješća još su interesantniji.

ČINJENICE I ISKAZI

Iskazi francuskih pilota : M. Giraud, Mirage IV pilot (1977); pukovnik Bosc, pilot (1976); francuski let AF 3532 (1994).

- Iskaz francuskog pilota Girauda u Martu, 1977. odnosi se na vojni zračni incident. Giraud i njegov navigator letjeli su u zrakoplovu Mirage IV tijekom noći pokraj Dijona, Francuska. Ugledali su blještavo svjetlo kako se brzo približava. Svjetlo ih je konstantno pratilo na udaljenosti od 1500 metara iako su ga se pokušali otresti sa raznim okretima. Preko radio veze javljeno je vojnom radaru da pokuša detektirati fenomen, ali bez uspjeha.
- Svjedočanstvo francuskog pilota pukovnika Claude Bosca od 3. Marta, 1976. godine. Za vrijeme noćnog trenaža u zrakoplovu T-33, Bosc je zamijetio blještavo svjetlo kako se velikom brzinom približava sa opasnošću sudara. Njegov zrakoplov je odjednom bio okružen zelenim fosfornim svjetlom nekoliko sekundi. Radar nije pokazivao ništa, ali ostala dva pilota vidjela su bliski susret iz daljine.
- Francuski let 3532, 28. Januar, 1994. Pilot i kopilot na Airbusu leteći po danu iznad Pariza prijavili su na 11,900 metara da vide veliki objekt u obliku diska udaljen 50 kilometara na nešto nižoj visini. Vojni radar je potvrdio nazočnost objekta od oko 250 metara u promjeru. Objekt je viđen optički i preko radara. Motrenje je trajalo 50 sekundi. Nakon toga objekt je odjednom nestao. Ovaj slučaj je korišten i u reviziji fizikalnih dokaza međunarodnog skupa znanstvenika iz 1998. godine koju je predvodio astronom Peter Sturrock.

Svjetski aeronautički slučajevi : Lakenheath, UK (1956); RB-47, SAD (1957); Teheran, Iran (1976); San Carlos de Bariloche, Argentina (1995).

- Lakenheath, Kraljevsko ratno zrakoplovstvo RAF, UK, 13. August, 1956. Izniman NLO incident koji je trajao 6 sati. Slučaj se sastoji od stalnih radarskih detektiranja mnoštva objekata koji povremeno putuju brzinama u rasponu od 161 kilometar na sat do preko 6,436 kilometara na sat. Zrakoplovi su podignuti da presretnu nepoznate leteće objekte. Objekti su ostali neidentificirani.
- Slučaj RB-47, SAD, 17. Juli, 1957. Posada zrakoplova RB-47 bila je praćena gotova 2 dva sata od NLO-a iznad Misisipija, Louisiane i Teksasa. NLO je konstantno praćen vizualno, od strane zemaljskog radara i radara u zrakoplovu, a uhvaćen je i signal od NLO-a. Istražitelj Jerome Clark tvrdi da se radi o najimpresivnijem NLO slučaju u povijesti.
- Teheran, Iran, 18. Septembar, 1976. Dva F-4 zrakoplova iranskog zrakoplovstva odvojeno su pratili sjajni i brzi NLO, vizualno i na radaru. Kada su se približili NLO-u, kontrolne funkcije i sustavi naoružanja na zrakoplovu su zakazali i bili van uporabe. To je primoralo iranske zrakoplove na povlačenje. Drugi objekt se nakon toga odvojio od matičnog NLO. Izgledalo je da ide sletjeti.

- San Carlos de Bariloche, Argentina. 1. August, 1995. Posada komercijalnog zrakoplova u prilazu zračnoj pisti Bariloche prijavila je da NLO leti pokraj njih. Tijekom spuštanja zrakoplov je iskusio totalni nestanak struje prisiljavajući pilota da odustane od slijetanja i da kruži u pripremi za drugi pokušaj. U međuvremenu, NLO je poletio u visine i izgubio se.

Motrenja sa zemlje : Tananarive, Madagaskar (1954); praćenje "tanjura" neposredno iznad zemlje od francuskog pilota J.-P. Fartek (1979); blisko motrenje iznad baze sa projektilima u Kapustin Yar, Rusija (1989).

- Tananarive, Madagaskar. 16. August, 1954. Sjajna zelena kugla je praćena kako leti na nebu sa plamenim tragom. Dok se približavala skupine očevidaca su rekli da je ličila na metalni ovalni objekt, velik poput DC-4 zrakoplova. Dok je prelijetao na niskoj visini, grad je iskusio totalni nestanak struje.
- Kapustin Yar, Rusija, 28-29. Septembar, 1989. Vojno osoblje je prijavio jasno vidljivi NLO u obliku diska kako lebdi nisko iznad baze sa raketama, ispuštajući svjetlosnu zraku na skladište s oružjem. Incident je trajao preko 90 minuta. Sličan slučaj odigrao se kasnije tijekom iste noći u drugoj obližnjoj bazi.

Bliski susreti u Francuskoj : Valensole, Alpes de Haute Provence, susret farmera Maurice Massea (1965); Cussac, Cantal (1967); Trans-en-Provence (1981) ; Nancy (1982).

- Valensole, Alpes de Haute Provence, Francuska, 1. Septembar, 1965. Farmer Maurice Masse susreo je prizemljen NLO i dva mala humanoida na svome polju oko 6 sati ujutro. Dok je prilazio, zastao je paraliziran, ali svjestan okolnih događaja. Bića su odmah ušla u letjelicu i objekt je uzletio. Masse je patio od masivnog umora nekoliko tjedana, a trava nije rasla na lokaciji spuštanja nekoliko godina nakon događaja. Slučaj je detaljno istraživao od francuskih autoriteta.
- Trans-en-Provence, Francuska, 8. Januar, 1981. Diskoliki metalni NLO zamijećen je od farmera Renato Niccolai kako se kratko spušta u njegovom polju oko 17 sati. NLO je nakon toga uzletio i otišao. Istraga je pokazala da je vrlo težak objekt pritisnuo tlo na mjestu spuštanja, približno težeći oko 4 do 5 tona. Biljke su bile efektirane.
- Cussac, Francuska, 29. August, 1967. Dvoje djece je prijavilo okrugli NLO i "4 mala vraga" na zemlji. Prijavljeno je da su humanoidna bića lebdjela prije nego što su brzo ušli u NLO i odletjeli. NLO je ispuštao meki piskutavi zvuk i mirisao je na sumpor.
- Nancy, Francuska, 21. Oktobar, 1982. Znanstvenik (koji je ostao anonimn) pratio je maleni objekt u obliku diska kako tiho lebdi iznad njegovog vrta u rano poslijepodne. Objekt je bio u tom stanju 20 minuta prije nego je iznenada uzletio velikom brzinom. Biljke u vrtu bile su očigledno efektirane. Analiza je pokazala nazočnost jakog električnog polja.

U izvješću je priloženo i nekoliko protu-primjera gdje su fenomeni bili uspješno objašnjeni. Selekcija neobjašnjivih slučajeva količinski je ograničena, ali u preglednosti dovoljna da pokaže uzorak problema i elemente bitnih događaja sa naznakom na zabrinutost državnih institucija. U zaključku, prvi dio francuske NLO studije fascinantno dokazuje planetarnu realnost NLO-a (bez obzira što uzrok bio).

TRENTNI STATUS ZNANJA

Drugi dio u izvješću ima naslov "Trenutni status znanja". Odjeljak se bavi organizacijama koje provede službena NLO proučavanja u Francuskoj, još od početaka kada su prve

instrukcije dane francuskoj policiji 1974. godine da prikupljaju i analiziraju podatke. Tekst zatim nastavlja sa formiranjem sekcije GEPAN 1977. godine. GEPAN je preuzeo ulogu na sebe da analizira slučajeve koje je prikupljala policija. Obrađeno je više od 3,000 slučajeva sa analizama i statističkim podacima. U finalu tekst se zadržava na grupi SEPRA koja surađuje sa zrakoplovstvom, vojskom, civilnom avijacijom i njenim organima. Koriste se civilne i vojne laboratorije za analizu uzoraka i fotografija.

Naredno poglavlje je nazvano "hipoteze i pokušaji modeliranja". Glavno usmjerenje ovoga dijela teksta govori o nekim modelima i hipotezama koje se studiraju u nekoliko zemalja. Bit je stavljena na hipotetičnim simulacijama NLO pogona baziranim na motrenju efekta samih NLO djelovanja. U to su uključeni aspekti brzine NLO-a, kretanja, ubrzanja, kvar motora na vozilima, paraliza očevidaca itd. Jedan model je magnetno-hidrodinamični pogon, uspješno testiran u vodi. Možda bi mogao biti operativan i u atmosferi za nekoliko desetljeća. Ostale studije su isto kratko spomenute, od atmosferskih pa do svemirskih pogona poput usmjeravanja čestica, antigravitacije, pa preko planetarnih i zvjezdanih pobudnih pogona.

Pretpostavka o razlogu zakazivanja motornih vozila pri NLO viđenjima također je izrečena. Špekulira se da bi uzrok mogao biti u mikrovalnoj radijaciji. U biti, "hiper frekventni generatori" studiraju se u Francuskoj i drugim zemljama. Mogućnost ostaje i na mikrovalnim oružjima. Snopovi čestica i ioniziranje zraka možda mogu objasniti svjetlosne manifestacije pri NLO susretima. Mikrovalovi su moguće objašnjenje za paralizu tijela očevidaca pri bliskom susretu.

Kulminacija istog poglavlja nazvana je "globalna hipoteza". Autori filtriraju ufološke podvale definirajući ih kao slučajeve koje je lako prepoznati. Nakon toga tekst ulazi u pregled glavnih hipoteza zaslužnih za uzrok NLO fenomena. Neke neznanstvene hipoteze poput zavjera, manipulacija od ultra moćnih tajnih grupa nad čovječanstvom, parapsiholoških fenomena i kolektivnih halucinacija, odbačene su. Više ozbiljnosti je poklonjeno hipotezama tajnih oružja i zrakoplova, no one su ipak malo vjerojatne, kako autori raščlanjuju. Na posljetku, ostaju nam razne ekstra terestrične tj. vanzemaljske hipoteze. Jedan model su razvili francuski astronomi Jean-Claude Ribers i Guy Monnet. Koncipiran je na tzv. teoriji "svemirskih otoka" američkog fizičara O Neilla. Ta teorija je kompatibilna sa sadašnjim stanjem fizike.

NLO-i I ODBRANA

Treći dio francuske studije zove se "NLO-i i obrana". Predstavlja ključan interes potpisnika izvješća jer se radi o njihovoj odgovornoj domeni. Naglašava se da "iako neprijateljske NLO akcije još uvijek nisu dokazane, određene akcije zastrašivanja su zabilježene u Francuskoj. Potrebno je nastaviti studirati zbog toga mogućnost vanzemaljskih prodiranja u našu atmosferu i to na strategijskim, političkim, religioznim i medijskim razinama."

Prvo poglavlje trećeg dijela nosi naslov "Buduće strategije". Fundamentalna stavka glasi : "Što ako to jesu vanzemaljci ? Kakve namjere i kakve strategije možemo zaključiti iz njihovog ponašanja ?", pitaju se autori. Izvješće razvija moguće motivacije vanzemaljskih posjetitelja poput zaštita planeta Zemlje od nuklearnog rata, na što sugeriraju frekventna viđenja iznad vojnih baza sa nuklearnim projektilima. U oštrijem tonu izvješća, optužuje se SAD kao glavni krivac za represiju nad ovim fenomenom. Nakon 1947. godine i slučaja Roswell, vlada SADA možda je došla u posjed vanzemaljske letjelice. Prema tome, potencijalni najvažniji razlog međunarodne politike tajnosti povezan je sa vojnim interesom nadmoći. Zaštiti izvor vojne tehnološke superiornosti pod svaku cijenu, namjera je SADA. Izvješće smjelo kritizira svog NATO saveznika da je na taj način možda profitirao od vanzemaljske tehnologije koju koristi za razvoj vlastite.

Naslov "Kakve mjere moramo poduzeti ?" dramatičan je nastavak teksta. Na nacionalnom planu COMETA zahtjeva jačanje SEPRA-e, predlažući formiranje tijela na najvišem stupnju vlade. Tom tijelu bio bi povjeren razvoj hipoteza, strategije i priprema ugovora suradnje sa Europom i ostalim zemljama. Daljnji korak sastojao bi se u tome da Europska Unija poduzme diplomatske akcije prema SADu u smislu političkog i strategijskog saveza oko cijelog problema. Ključna stavka su situacije za koje se trebamo pripremiti. Iznesene su situacije poput vanzemaljskih poteza ka službenom kontaktu; invazija (podvučeno ipak kao manje vjerojatna mogućnost) uz lokalizirani ili masivni napad itd. Poseban vid pozornosti ukazuje na "aeronautičke implikacije" sa detaljnim preporukama prema osoblju poput zrakoplovnih posada, stožera, kontrolora leta, meteorologa i inženjera. Preporuke se također postavljaju na znanstvene i tehničke razine. Cilj je razvoj u istraživanju. Interes je postavljen na potencijalnoj koristi za obranu i industriju naše civilizacije.

ZAKLJUČCI I PREPORUKE

Zaključak COMETA izvješća glasi da su neidentificirani leteći objekti fizička realnost. Vrlo je vjerojatno da su te letjelice pod kontrolom vanzemaljskih posjetitelja našeg planeta. Hipoteza naravno još uvijek nije dokazana, ali izgleda vjerojatno rješenje na osnovu prikupljenih vojnih podataka. Ta hipoteza ima dalekosežne posljedice. Ciljevi navodnih posjetitelja ostaju nepoznati, ali oni moraju biti tema u špekulacijama budućih scenarija.

CRNA KIŠA

Stanovnici Cimarron Drivea u južnom Lakelandu već nekoliko sedmica (godina 2002) ne znaju kako da se nose s čudnim meteorološkim fenomenom. Nešto smrdljivo i crno svakodnevno pada po njihovom gradu i na sve strane ostavlja prljave otiske. Zbunjenost građana Cimarron Drivea dijele i službenici američkog Ministarstva zdravstva koji su uzeli uzorke i obećali da će izvršiti detaljnu analizu. U početku su svi sumnjali da je možda u pitanju izmet ptica koje visoko lete ili ulje koje kaplje s aviona, čak se spominjao i polen. No, vrlo skoro se odustalo od svih takvih pretpostavki. U svakom slučaju izgleda da spomenute crne kapi ipak organskog porijekla. I tako, vrijeme prolazi, a strpljivi ljudi s američkog Juga uglavnom sjede kod kuće i peru svoju isprljanu odjeću. Tu i tamo kroz prozore bace tužan pogled na parkirane automobile koji iz dana u dan gube svoju prvotnu boju i postaju jednoobrazno crni.

Početak Oktobra prošle godine slični fenomen se dogodio i u Australiji. Za vrijeme vikenda južna obala je bila zahvaćena kišom crne boje. Stanovnici Smoky Baya i Laura Baya svjedočili su kako je ta kiša ostavila tragove pepela na njihovim automobilima i brodovima. Nakon što je sve bilo gotovo ljudi su čistom vodom ispirali krovove zgrada i ulice. Po australskim su se novinama nakon dugo vremena ponovno pojavili tekstovi o drevnim aboridjinskim proročanstvima koja su se prenosila s generacije na generaciju usmenom predajom. U njima se najavljuje kraj svijeta ovakvog kakvog poznajemo i ulazak u novu dimenziju postojanja. Kao glavni znak dolaska tih vremena spominje se pojava "crnih kiša" koje će padati širom naše planete.

U Južnoafričkoj Republici živi poznati Zulu saman Credo Mutwa. Prije mjesec dana posjetio ga je američki novinar Richard Woolly i s njime napravio intervju. U tom intervjuu Credo Mutwa je odlučio ispričati drevnu legendu iz svoje samanske tradicije. To je priča o kraju ovog svijeta i ona u ovoj afričkoj interpretaciji glasi ovako : "Sad ću vam reći dvije posljednje stvari. Prva je ona koju sam doznao od velikih pripovjedača svog plemena i odnosi se na to da svježja voda nije nastala na našoj Zemlji. Prije mnogo tisuća godina pojavila se strašna zvijezda s imenom Mu-so-so-no-no, zvijezda koja je imala vrlo dugačak rep i spustila se vrlo blizu s neba. Bila je tako blizu da se Zemlja okrenula naopačke i ono što je bilo nebo je otišlo dolje. Čitav svijet je bio naopačke. Sunce je izlazilo na jugu i zalazilo na sjeveru. I onda se pojavila crna kiša. Njezine goruće kapi spržile su sva živa bića koja se nisu mogla skloniti. Nakon toga je slijedila grozna poplava uz vjetrove tako snažne da su otpuhivali vrhove planina. Poslije poplave su pali ogromni komadi leda, tako da je tijekom mnogih generacija svijet bio prekriven ledom. Ljudi koji su preživjeli mogli su tada vidjeti čudesan prizor. Vidjeli su rijeke i izvore pitke vode, te neke od riba iz mora koje su sada bile u rijekama. Ovo je velika priča naših predaka. Nama je bilo rečeno da će se ta ista stvar uskoro ponoviti. To će biti zato što će se velika zvijezda, koja je lava našeg sunca, vratiti na dan crvenog bika, a to je 2012. godina. Hm, meni je drago što tada neću biti ovdje da vidim tu zabavu. Moja je želja da bude blagoslovljeno sve što ste učinili, baš kao i sve što ćete učiniti. Neka snaga koja je iznad zvijezda, ma koja ona bila, osnaži vaša nastojanja, jer svako jezero koje vratite natrag u život je svetinja za čitav svijet. Ovdje je šaman Credo Mutwa zašutio i vratio se svojim astralnim putovanjima. Najavio nam je dolazak strašne zvijezde i crne užarene kiše. Da li uistinu svako otvaranje nove dimenzije postojanja mora biti popraćeno globalnim katastrofama ? Da li će ponovno pljuštati crne kiše ? U svakom slučaju neizmjereno se zanimljivim čini 2012. godina koju afrički šaman uzima kao početak kraja. To je ona ista godina kojom završava drevni kalendar Maya Indijanaca. Već dugi niz godina Hopi Indijanci upozoravaju svjetsku javnost kako se bliži kraj svijeta kakvog poznajemo. Oni su osjetili dužnost da ukažu na sve greške koje činimo i koje će za rezultat imati nesagledive posljedice. Odlazili su i do Skupštine Ujedinjenih naroda, no nitko nije ozbiljno saslušao njihove riječi. Bijelo pero iz plemena Hopi Indijanaca ovako je opisao vremena u kojima živimo : "Četvrti svijet će uskoro završiti i početak će biti Peti svijet.

To znaju starosjedioci po čitavom svijetu. Znaci koji najavljuju to događanje tijekom mnogih godina su se skoro svi pojavili, a tek nekoliko ih je ostalo.

- Ovo je prvi znak : Rečeno nam je da će k nama doći ljudi bijele kože, isti kao Pahana, ali koji neće živjeti kao Pahana. To će biti ljudi koji će oduzimati zemlju koja nije njihova i koji će neprijatelje gađati gromovima (vatreno oružje).
- Ovo je drugi znak : Naša zemlja će dočekati pojavljivanje kutija na kotačima ispunjenih glasovima (kočije).
- Ovo je treći znak : Velika životinja slična bizonu, no s dugim rogovima, naselit će u velikom broju naše krajeve (longhorn govedo).
- Ovo je četvrti znak : Zemljom će vijugati željezne zmije (željezničke tracnice).
- Ovo je peti znak : Zemlja će biti uhvaćena u mrežu velikog pauka (električne i telefonske žice).
- Ovo je šesti znak : Zemlja će biti isprespjecana kamenim rijekama koje će stvarati slike pod zrakama sunca (ceste i efekti koji na njima nastaju za vrijeme sunčanih dana).
- Ovo je sedmi znak : Čut ćete vijesti o moru koje je postalo crnim, a mnoga živa bića će zbog toga umirati (zagađenost mora).
- Ovo je osmi znak : Vidjet ćete mnoštvo mladih koji će nositi dugu kosu poput Indijanaca. Oni će se skupiti u plemenima kako bi naučili naš način života i mudrost (hipi generacija).
- A ovo je deveti i posljednji znak : **Čut ćete o naseljenom mjestu na nebu, iznad zemlje, koje će pasti uz veliki tresak. Ono će se pojaviti kao plava zvijezda. Ubrzo nakon toga prestat će rituali naroda Hopi.**

Ovo su znaci da je blizu veliko razaranje : Svijet će se ljuljati i tresti. Bijeli ljudi će napadati ljude ostalih zemalja, one koji su posjedovali prvotno svjetlo mudrosti. Biti će mnogo dimnih i vatrenih stupova, onakvih kakve stvaraju bijelci u pustinji. Oni koji će živjeti u mjestima Hopija biti će na sigurnom. Nakon svega trebat će mnogo toga ponovno izgraditi. I ubrzo, vrlo skoro, doći će Pahana. On će donjeti sa sobom početak Petog svijeta. On će zasaditi sjeme svoje mudrosti u naša srca. To će svima olakšati ulazak u Peti svijet."

Neprestano povezivanje crne kiše s dolaskom zvijezde koja će uništiti veći dio života na Zemlji povlači sa sobom pitanje o karakteru tog nepoznatog nebeskog tijela. U prvi čas moglo bi se pomisliti kako je to jedan od mnoštva opasnih asteroida ili neka kometa, no ono što odmah negira takve pretpostavke je cikličko ponavljanje te globalne katastrofe. Kometa ili asteroid mogli bi jednokratno poslužiti u tu svrhu, ali nikako ne i ponoviti istu stvar više puta. Dakle, radi se o nečemu što rotira oko Sunca i u pravilnim vremenskim intervalima dolazi u neposrednu blizinu Zemlje. Prije nešto više od godinu dana engleski astronom je ponovno aktualizirao pitanje nepoznatog člana Sunčevog sustava. Radilo bi se o ogromnom planetu kojem treba na tisuće godina da učini ophodnju oko Sunca. Murrayeve pretpostavke potvrdili su prije nekoliko dana i znanstvenici NASA-e koji dodatno smatraju da spomenuti planet rotira pod pravim kutem na putanje svih ostalih, pa tako s vremena na vrijeme prolazi i u neposrednoj blizini naše Zemlje. Ove znanstvene teorije samo recikliraju sad već tridesetak godina stara otkrića iz proročke knjige Zecharia Sitchina pod nazivom "**Dvanaesti planet**". Sitchinov [Nibiru](#) je ta zagonetna planeta koja je direktno odgovorna za nastanak života na Zemlji, ali i sve ostale ključne transformacije tog života.

LJUDI U CRNOM

U Oktobru, 1953. godine, časopis je izdan posljednji put, a na prvoj stranici bila je i naznaka kako se radi o posljednjem izdanju. Tu je bilo i par čudnih komentara, kao npr : "urednik časopisa obavješten je iz pouzdanih izvora kako je istraživanje, odnosno, rješenje fenomena NLO ušlo u svoju završnu fazu." "Isti izvor od kojeg smo dobili ove materijale sugerirao nam je da ovo nije ni vrijeme ni mjesto da se ti podaci javno i objave." U nastavku : "Važno obavještenje : Misterija letećih tanjira nije više nikakva misterija. Njihovo porijeklo nam je poznato, međutim, sa viših instanci dobili smo naredbu da informacije o tome ne objavljujemo. Mi smo željeli da objavimo cijelu priču, međutim zbog same prirode informacija, morali smo da odustanemo od toga." Na kraju je bilo : "Savjetujemo sve one koji se bave ovom tematikom da budu veoma oprezni."

Nakon toga, Bender je zatvorio biro za istraživanje NLO-a i prestao sa daljijm objavljivanjem magazina "Space Review". Oni koji imaju imalo iskustva u proučavanju kojekakvih tajnih društava, već dobro znaju kako svi oni tvrde da znaju određene tajne, koje isto tako iz određenih tajanstvenih razloga ne smiju javno objelodaniti. Čak ni apel "budite veoma oprezni" nije bio ništa specijalno novo, osim što je učinio kod onih koji se bave ovom tematikom da se osjećaju još više važnima. Na kraju krajeva, ko bi to još proganjao one koji gube vrijeme istražujući nešto slično ?

Kratko nakon što je zatvorio tu svoju organizaciju i prestao sa objavljivanjem časopisa, Bender je dao jedan intervju za lokalne novine u kome je izjavio kako su ga posjetila tri "čovjeka u tamnim odjelima" i naredila mu da prestane sa štampanjem materijala na temu NLO-a. On je rekao kako su ga ti ljudi "na smrt isprepadali" i da nakon toga nije nije mogao "ni da jede nekoliko dana." Neki od njegovih kolega tada su pokušali da iznude od njega nešto više informacija o tom događaju, međutim, Bender je na sve to samo odmahivao glavom. Mnogi od onih koji su se bavili istraživanjem UFO fenomena, u to vrijeme, bili su dosta skeptični u vezi ove Benderove priče. Tako su govorili kako su Benderova organizacija kao i časopis bili na rubu kolapsa, te je on izmislio cijelu priču kako bi izbjegao bankrot a da istovremeno ne izgubi i obraz. Međutim, kako je vrijeme prolazilo ova priča je dobijala sve više i više kredibiliteta. Neki od Benderovih prijatelja smatrali su da su ona tri čovjeka, u stvari, bili agenti CIA-e ili neke druge vladine organizacije. Kasnije se već počelo vjerovati kako se ipak radi o natprirodnim entitetima, vanzemaljskog porijekla, jer se isti slučaj počeo dešavati i drugima koji su se bavili ovom problematikom. Nešto više o onim svojim misterioznim posjetiocima Bender je rekao tek 1963.g. kada je objavio knjigu pod naslovom "Flying Saucers and the Three Men in Black" (Leteći Tanjiri i Tri Čovjeka u Crnom). Knjiga je bila dosta konfuzno pisana sa vrlo malo činjeničnog materijala u vezi samih NLO-a, međutim, materijal kojeg je iznjeo, dao je mnogo više kredibiliteta ovom fenomenu. Bender je tu čak opisao i još jednu sličnu misteriju, tj. govorio je o tome kako nasuprot "Ljudi u crnom," postoje i tzv. "žene u bijelom", tj. veoma lijepe žene koje nose bijele kostime čvrsto pripijene uz tijelo, a imaju i svijetle, odnosno, blještave oči. Navodno, razlog što ova stvorenja uvijek i nose naočale, upravo je bio taj da sakriju te "svijetleće oči".

Većina ljudi u crnom bila je opisana tako da su imali sivomaslinastu boju kože i crnu ravnu kosu, te da su izgledali slično kao "cigani," odnosno, bili su "orijentalnog" izgleda. Većinom se radilo o grupi od tri čovjeka koja su se obično vozila u novim, dobro uglancanim autima, uglavnom marke Kadilak. Svjedoci koji su imali priliku da se približe tim autima, tvrdili su kako su oni imali i miris specifičan za nove aute. Ljudi u crnom su se sami često predstavljali kao agenti CIA ili neke druge vladine organizacije. Imaju i običaj da samo mahnu nekom "službenom iskaznicom", međutim, nikome nisu davali priliku da provjeri detalje sa tih kartica. Ponekad nose kojekave bedževe sa nepoznatim amblesima, a isto tako na autima im se ponekad mogu vidjeti i određeni simboli. Sama svrha njihovih posjeta je ušutkivanje ljudi koji su vidjeli NLO-e ili bili u bilo kakvoj

interakciji sa vanzemalcima. Oni uglavnom to rade izazivajući stanje opšte konfuzije kod svjedoka ili im, jednostavno, utjeraju strah u kosti. Ljudi često poslije takvih iskustava počnu patiti od neke vrste paranoje, te dobiju tendenciju da svrstavaju sve nepoznate osobe iz svoje neposredne okoline u kategoriju "ljudi u crnom", pa čak i ako ovi ne nose crna odijela i nemaju "svijetleće" oči. Jedna od glavnih karakteristika ljudi u crnom je da su nepoznatog porijekla i da se neobično ponašaju. To njihovo ponašanje nije karakteristično za ljude a kod ljudi ostavljaju i neku vrstu utiska neposredne prijetnje, odnosno, osjećaja da se nalaze u životnoj opasnosti. Kao i u svim ostalim slučajevima, kada su vanzemaljci u pitanju, i ovdje imamo problema sa materijalnim dokazima. Čini se da su "Men in Black" (MIB), upravo i dizajnirani za svrhu zaplašivanja svjedoka i zapljene svih materijalnih dokaza o postojanju vanzemaljaca i NLO-a, koji bi se akcidentalno našli u posjedu ljudskih bića. Tako, prilikom proučavanja ovog fenomena jedino na šta se možemo osloniti to su izjave onih koji su ipak odlučili da pričaju o tome.

Jedan od klasičnih slučajeva dogodio se nadzorniku autoputeva Rex-u Heflin-u, iz Kalifornije. On je tvrdio kako je 3. Augusta, 1965. dok je stajao parkiran pored autoputa Santa Ana, nekoliko puta snimio svojim polaroid aparatom jedan nepoznati leteći objekat, dok je ovaj lebdio iznad zemlje. Nedugo zatim, posjetile su ga neke osobe koje su mu se predstavile kao službenici Komande Sjevernoameričkih Zračnih Snaga - North American Air Defense Command (NORAD), te ga ubjedili da im preda fotografije radi daljnjeg ispitivanja. NORAD je kasnije demantovao da je slao bilo kave službenike kod Rex-a. U svakom slučaju, Rex je tom prilikom dao 3 od 4 fotografije koje je imao. Na jednoj, koja je ostala u njegovom posjedu, lijepo se vidjeo leteći tanjir, međutim, s obzirom da se radilo o snimku napravljenom polaroid aparatom, nije se mogla dokazati njegova autentičnost, jer nije bilo negativna. Dvije godine kasnije, Rex Heflin je prijavio još jedan slučaj misteriozne posjete. Ovaj put radilo se o osobi koja mu se predstavila kao C. H. Edmonds, kapetan američkih vazduhoplovnih snaga i tvrdila kako je ona bila uključena u istragu Heflinovih fotografija, pa je sada samo došla da ga pita da li ih on želi natrag. Heflin kaže da je za to vrijeme napolju, ispred prozora njegove kuće, stajala parkirana limuzina sa još jednom osobom koja je sjedila unutra. Ta osoba, u autu, kao da je zračila nekom ljubičastom svetlošću. Dok je razgovarao sa kapetanom Edmondsom, radio koji je do tada svirao u sobi počeo je da ima stalne smetnje. Heflin je pretpostavljao da su ga ovi snimali, te je dolazilo do interferencije elektromagnetnih talasa i to je bio razlog zašto je radio krčio cijelo vrijeme, dok je ova posjeta trajala. U svakom slučaju, Heflin je rekao kako njemu te fotografije više nisu potrebne te ga je tako misteriozni posjetilac napustio "sa znakovima olakšanja na licu". Kasnije, kada je Heflin prijavio ovaj incident, istraga je pokazala kako osoba pod tim imenom nikada nije radila za Vazduhoplovne Snage.

Ivan Sanderson, u knjizi "Uninvited Visitors", opisuje slučaj gdje je jedna porodica, takođe nakon viđenja NLO-a, bila posjećena od strane muškarca visine nešto više od dva metra, sa relativno malom glavom, razvijenim grudnim košem, tankim ekstremitetima i bjelom bojom kože. Osoba im se predstavila kao agent jedne osiguravajuće kompanije i rekla da traži nekoga veoma sličnog ocu ove familije i kako se radi o nasljeđu prilično velike sume novca. Posjetilac je samo mahnuo ispred njihovih očiju nekom karticom a zatim, nakon što ju je stavio u džep, skinuo je sako ispod koje se na košulji vidjeo neki bedž, kojeg je ovaj odmah pokrio rukom i sklonio. Stranac im je postavio nekoliko pitanja koja nisu uopšte bila u vezi sa NLO-ima a što je u svemu bilo najčudnije, to su bile dvije zelene žice koje su, kako je najstarija kćerka primjetila, izlazile iz njegovih čarapa i na dva mjesta završavale u mišićima noge. Nakon ovog "intervjua" posjetilac je ušao u jednu veliku crnu limuzinu u kojoj su bila još dva čovjeka i limuzina je uskoro nestala u mraku na putu koji je vodio prema šumi. Na automobilu su cijelo to vrijeme svjetla ostala ugašena, iako je bila noć.

U svakom slučaju, osim što "ljudi u crnom" znaju zlostavljati i zastrašivati svjedoke, mnogi od njih su se takođe žalili na mnogo nekih drugih neugodnih fizičkih simptoma koji

su ostajali kao posljedica ovih čudnih posjeta. Tu se ubrajaju, recimo, jake glavobolje, gubitak memorije, osjećanje nekog čudnog neprijatnog mirisa. Još jedna od sposobnosti MIB-a je ta, da imaju sposobnost da se pretvore u koga god hoće, tj. da izgledaju kako god hoće. Tako recimo, John Keel, poznati istaživač NLO fenomena, koji je napisao i dosta knjiga na tu temu, tvrdi da su se ovi u nekoliko navrata pretvarali u njega samog prilikom posjeta nekih svjedoka, te tako kada se on kasnije pojavljivao na njihovim vratima, ovi su bili šokirani tj. nisu mogli da dođu sebi i nisu mu vjerovali da je to on, "jer je već jednom bio" !? Kasnije su neki od onih koji su bili redovno otimani od strane vanzemaljaca počeli da pronose glasine kako je i pravi John Keel otet, i kako su ga vanzemaljci zamjenili sa jednom replikom, androidom, koji nije više onaj pravi John, mada izgleda isto kao on.

Ljudi su kroz istoriju pokušavali da objasne određene fenomene jezikom, odnosno pojmovima baziranim na vjerovanjima koja su za neko određeno vrijeme bila karakteristična. Ako uzmemo u obzir srednjovjekovne priče o susretu ljudi sa kojekakvim demonima, možemo vidjeti kako su često đavoli takođe bili "ljudi" koji su bili obučeni u crno. Imali su sposobnost da promjene oblik, da izgledaju kao neko ko je veoma blizak žrtvi, a isto tako da uzmu izgled kojekakvih anđela i svetaca. Mnogi od onih koji su tvrdili da su sreli đavola, žalili su se i na cijeli niz nekih drugih popratnih simptoma, koji su slični onima koje danas imaju ljudi koji su imali posla s "ljudima u crnom". Na Haitiju, domoroci vjeruju u postojanje jedne grupe veoma zlih "čarobnjaka", koje oni nazivaju "zobops". Tako Haićani kažu da ako ikada vidiš novu limuzinu kako se bez vozača kreće putem, ona je sigurno pod kontrolom "zobops-a", i najbolje da se držiš što dalje od nje. Čuveni šaman južnoafričkog plemena Zulu, Credo Mutwa, u jednom intervjuu koji je snimljen i odnedavno distribuiran na video traci pod naslovom "Reptilian Agenda", tvrdi kako su "Men in Black" poznati i u Africi još od davnina, s tim što su se tamo tek odnedavno "modernizovali," što se oblačenja tiče. Tako on kaže da su MIB prije nosili mantije sa kapuljačama, a oko tih njihovih mantija bilo je svezano nešto slično konopcu, upravo kako su katolički sveštenici imali običaj da se oblače. Tako on navodi i slučaj jednog svog rođaka, koji je za vrijeme dok je čuvao neki objekat imao priliku da se konfrontira i nesretnim slučajem ubije grey-a, kojeg je zatekao u pokušaju da se uvuče unutra. On je tom prilikom oduzeo od mrtvog grey-a neki "zavežljaj" koji je ovaj nosio sa sobom i kasnije ga odnjeo kući. Ubrzo zatim, bio je posjećen od strane "ljudi u crnom" koju su ga na smrt isprepadali i oduzeli mu sav dokazni materijal. Da li su, u stvari, oni patuljci, vile, vilenjaci, vampiri, zmajevi itd. iz prastarih narodnih priča ono što danas nazivamo vanzemalcima ?? Da je moguće da u tim narodnim pričama ima i dosta istine koja je simbolično izražena ? Da li su one nastale kao rezultat interakcije ovih entiteta s ljudskim bićima, kroz našu istoriju ?

U davnašnjim vremena većina ljudi su vjerovali u đavole i kojekakve "sile mraka", dok danas malo ko vjeruje u stvorenja koja dolaze ovamo iz svemira ili iz neke druge oblasti postojanja. Poznato nam je da su ljudi u srednjem vijeku sasvim ozbiljno uzimali đavole, pa su tako mnoga ljudska bića završila na lomačama pod optužbom da su bili opsjednuti đavolom ili u nekom "dosluhu" s njim. Danas, bilo ko da se odluči da prijavi jedan ovakav slučaj susreta sa "ljudima u crnom" može se susresti samo sa nevjericom, a velike su šanse da će biti i ismijan ili proglašen ludim. Ovakve priče se i od strane medija smatraju suviše bizarnim, tako da će oni rijetko objaviti tako nešto. Do sada su takve stvari bile najčešće objavljivane samo u magazinima na temu UFO, tako da je ipak mnogo ljudi čulo nešto na tu temu, mada većini njih nisu poznati svi detalji ove problematike. Danas mnogi asociraju taj pojam sa popularnim filmom "Men in Black," mada taj film nema nikakve veze sa samom suštinom ove teme. Činjenica jeste da su agenti određenih tajnih agencija američke vlade pokušavali u mnogo navrata da kopiraju neke aktivnosti vanzemaljaca, kako bi izazvali konfuziju kod ljudi, međutim ta praksa je imala veoma ograničene rezultate.

Jedan od incidenata koji je dobio nešto publiciteta bio je slučaj "kidnapovanja" Betty i Barney-a Hill-a. Ovaj bračni par vraćao se kući u Portsmouth, New Hampshire, autom iz

Kanade u noći 19. Septembra, 1961. godine, Kada su se našli na jednom izolovanom dijelu puta, vidjeli su iznad sebe nešto što je ličilo na leteći tanjir. Nakon toga uslijedila su dva "prazna" sata u njihovom životu, u toku kojih im nije bilo poznato šta se dešavalo s njima. Nisu se mogli sjetiti ničega od momenta kada su vidjeli UFO pa do onog momenta, dva sata kasnije, kada su se našli u autu na istom putu, samo nekoliko kilometara dalje od onog mjesta gdje su primjetili leteći tanjir. Mjesecima nakon tog događaja oba bračna partnera patila su od raznih psihičkih tegoba, te su se na kraju obratili jednom psihijatru, koji ih je hipnotisao. Pod hipnozom, Hillovi su opisali cijeli slučaj abdukcije, tj. kako su bili kidnapovani od strane vanzemaljaca i prebačeni na neidentifikovani leteći objekat. Betty i Barney nisu ni imali namjeru da o svemu tome javno pričaju, međutim, pisac John Fuller se zainteresovao za njihov slučaj te je on, nakon jednog dubljeg proučavanja ovog događaja, objavio i knjigu "The Interrupted Journey" ("Prekinuto Putovanje"). Iako je autor na nekoliko mjesta u knjizi sugerisao kako bi se moglo raditi i o halucinacijama, odnosno, snu, kod većine čitalaca ostao je utisak kako se ovdje radilo o jednom istinitom događaju. Entiteti koji su navodno kontrolisali taj svemirski brod teško da se mogu svrstati u "ljude u crnom," mada su Barney i Betty opisali jednog od kidnapera kao "Irca sa crvenom glavom", za jednog drugog su tvrdili da je nosio crni mantil, te da je imao crnu maramu omotanu oko vrata. Ostali entiteti na brodu su većinom odgovarali opisu greys-a. Pod hipnozom, Hillovi su nacrtali i skeč "vođe" otmičara. Radilo se o insektoidnom obliku lica sa dugim i tankim ustima, kao i velikim kosim očima.

Za razliku od mnogih knjiga na temu interakcije vanzemaljaca sa ljudskim bićima, "The Interrupted Journey" je bila veoma ubjedljiva. Čovjek stiče utisak da su, kako pisac, tako i Barney i Betty Hill, sasvim inteligentni, pošteni i iskreni ljudi koji jednostavno vjeruju kako je sve ono što je ovdje opisano istinito. Tako je u našoj novijoj istoriji ovo bila prva od knjiga u kojoj je iznesen koncept u smislu da NLO mogu da se prizemlje, da vanzemaljci mogu da kidnapuju obične ljude, da ih izlože nizu ponižavajućih i brutalnih laboratorijskih istraga a onda da im izbrišu sjećanje na sve to, što na kraju ostavlja kod žrtava cijeli niz psihičkih posljedica. Da li smo pod kontrolom bića koja imaju sposobnost da zamagle ljudski um, pa možda i da ga programiraju ? Na jedno ovakvo pitanje svaki pojedinac bi trebao posebno da odgovori ali tek nakon jednog dubljeg istraživanja ove tematike. Kada ljudi prijave ovakve slučajeve, oni se već tada mahom nalaze u jednom narušenom psihičkom stanju. Oni koji ih saslušaju često posumnjaju da je priča koju su čuli atribut narušenog psihičkog stanja osobe od koje su je čuli, međutim, ne pada im napamet da je psihičko stanje te osobe narušeno upravo kao posljedica njene interakcije sa vanzemaljcima.

Klasičan slučaj intervencije ljudi u crnom izgleda otprilike ovako : kratko nakon što čovjek, kao slučajni svjedok ili istraživač, vidi ili ima neku vrstu interakcije sa NLO ili vanzemaljcima, dobije posjetu. To se najčešće događa odmah, neposredno nakon incidenta, dok se o tome još ništa javno nije čulo. Ukratko rečeno, ne postoji šansa da su posjetioci već prethodno mogli da čuju o tom incidentu uz pomoć normalnih sredstava informisanja a uvijek posjeduju sve podatke, uključujući imena i adrese svih onih koji su imali bilo kakvog učešća u tom incidentu. Žrtva je skoro uvijek sama kod kuće za vrijeme posjete. Posjetioci, obično trojica, stižu u velikom crnom autu. U Americi, to je najčešće Kadilak, ali rijetko kada najnoviji model. Iako stari tip auta po datumu proizvodnje, auto izgleda kao da je tek proizveden, pa ima čak i onaj "miris" novog auta. Ako neko uspije da zapiše broj tablica jednog od takvih auta, kasnije se redovno ispostavi kako se radi o broju koji ne postoji. Posjetioci su skoro uvijek muškarci, samo u rijetkim slučajevima među njima se nalazi i jedna žena. Po izgledu se najčešće uklapaju u stereotip agenata CIA ili neke druge tajne obavještajne službe. Nose tamna odijela, tamne šešire, tamne kravate, tamne cipele i čarape, dok uvijek imaju na sebi bijele košulje. Svjedoci uvijek tvrde da njihova odijela izgledaju kao nova tj. kao da su tek kupljena. Njihova lica su većinom opisivana kao "orijentalnog" izgleda sa kosim očima. U jednom slučaju, čovjek u crnom je navodno imao na usnama i svijetli karmin ! MIB su generalno opisani kao bezizražajni, nesposobni da pokažu bilo kakvu emociju, pokreti su im ukočeni, odnosno, trapavi. Odaju utisak hladnoće, formalnosti ili prijetnje. Ne pokazuju nikada neku toplinu

ili srdačnost, čak kada se i ne ponašaju neprijateljski. Svjedoci često upućuju na to kako njihovi posjetioci nisu imali karakteristike ljudskih bića, osim samo po izgledu, tj. kako se u suštini, ne radi o ljudima. Neki od njih pokazuju kojekakve identifikacione kartice, međutim, većina ljudi ni ne zna kako izgledaju originalne legitimacije CIA ili neke druge tajne službe, tako da te kartice i nisu od nekog većeg značaja, osim što kod čovjeka treba da ostave utisak kako se radi o posjeti agenata neke zvanične organizacije. Posjetioci ispituju, upozoravaju a često i prijetje. Sam incident im je već prethodno poznat do nasitnijih detalja. Govore perfektno, odnosno, kako svjedoci često sami kažu, "previše perfektno", bez ikakvih gramatičkih grešaka i sa savršenom intonacijom. Ove čudne posjete najčešće završavaju prijetnjom svjedoku ili žrtvi incidenta da ukoliko ovaj bude javno govorio o tome, njemu ili nekome iz njegove uže porodice desiće se "nešto strašno". Često se slične posjete i prijetnje upućuju i onima koji istražuju ovu tematiku a nisu prethodno lično imali priliku da se sretnu sa vanzemaljcima.

Međutim, ima dosta i slučajeva koji nisu toliko klasični, odnosno, stereoptipni. Jedan od njih dogodio se doktoru Herbertu Hopkinsu, iz države Maine, USA, u septembru 1976 g. kada je uz pomoć regresivne hipnoze pokušavao da riješi jedan slučaj abdukcije od strane vanzemaljaca. Jedne večeri, nakon što su njegova žena i djeca izašli napolje, nazvala ga je telefonom jedna osoba koja mu se predstavila kao potpredsjednik Organizacije za Istraživanje UFO Fenomena iz New Jerseya, te ga pitala da li ga može posjetiti u vezi diskusije nekih detalja, na temu slučaja kojeg je on upravo istraživao. Dr. Hopkins se složio s tim, što je na kraju krajeva u to vrijeme bilo i prirodno. Nakon što je spustio slušalicu, doktor Hopkins je otišao do vrata da upali vanjsko svjetlo kako bi njegov posjetilac lakše našao put od parkirališta do kuće, međutim, ovaj je već tada bio na vratima. "Nisam vidjeo niti čuo bilo kakav automobil, rekao je kasnije Dr. Hopkins, a da ga je ovaj čak i imao, nema teorije da bi njime uspio tako brzo da stigne od telefona do moje kuće". Čovjek koji mu se pojavio na vratima bio je sam, obučen u crno odijelo sa crnim šeširom, crnom kravatom i cipelama a nosio je i bijelu košulju. Kasnije je Dr. Hopkins izjavio kako je njegov prvi utisak bio da je ovaj izgledao kao neki, "pogrebnik". Odijelo mu je bilo novo, perfektno ispeglano bez ijednog nabora. Kada je ovaj skinuo šešir, Dr. Hopkins je primjetio kako je njegov posjetilac skroz ćelav, čak su mu nedostajale obrve i trepavice na očnim kopcima. Koža mu je bila bijela kao "kod mrtvacu" dok su mu usne bile jarko crvene. Za vrijeme njihove koverzacije, posjetilac je slučajno obrisao svoje usne sivom rukavicom koju je nosio na ruci. Doktor je nakon toga tada ostao zapanjen jer je tek tada primjetio da je ovaj razmazao karmin na usnama, koje su sada ostale skroz blijede dok su na njegovim rukavicama ostale mrlje od karmina ! Govoreći o svom čudnom posjetiocu, Dr. Hopkins je naveo i podatak da mu je ovaj u jednom momentu dao na znanje kako mu je poznato da on (doktor) ima dva novčića u svom džepu, što se ispostavilo kao tačno, te ga je onda zamolio da izvadi jednog od njih iz džepa te se koncentriše na njega dok ga drži u ruci. Kako je doktor gledao u novčić, tako je novčić polako iščezavao dok na kraju nije kompletno nestao. "Ni ti ni bilo ko drugi na ovom svijetu nikada ga više neće vidjeti," rekao mu je posjetilac. Nakon nekog vremena diskusije na temu NLO-a, posjetioc je počeo govoriti sve sporije i sporije; - "ostajem bez energije, moram odmah da idem, doviđenja," rekao je na kraju, oteturao do vrata pa se jedva nekako spustio niz stepenice. Dr. Hopkins je onda vidjeo neku plavičastu svjetlost ispred svoje kuće i u prvom momentu pomislio je kako se radi o farovima automobila koji je pripadao njegovom gostu, međutim, stranac je nestao a da se nije čuo zvuk motora auta, odnosno, doktor na kraju krajeva nije uspio ni da vidi ikakav auto. Kada su se doktorova žena i djeca vratili kući, zatekli su ga kako sav rasijan sjedi za stolom na kome je ležao pištolj, dok su cijelo vrijeme svjetla u kući treperila, palila se i gasila. Kada su kasnije izašli napolje ispred kuće, na mjestu gdje je posjetiočev auto trebao da bude parkiran pronašli su par čudnih otisaka ali to nisu bili tragovi guma automobila, niti su se nalazili na mjestu gdje bi točkovi auta normalno bili. Sutradan su ti misteriozni tragovi već bili nestali. Neko vrijeme nakon ove posjete u doktorovoj kući su se događali kojekavi bizarni incidenti. Doktora Hopkinsa je ova posjeta toliko potresla da je postupio upravo onako kako mu je stranac i naložio, tj. izbrisao je

sve trake sa materijalom kojeg je snimio za vrijeme svog istraživanja slučaja abdukcije i prestao je sa svakom daljom istragom.

Čini se da "MIB" imaju sposobnost materijalizacije u našoj ravni postojanja i da se tu radi o vještačkim stvorenjima koja su poslana od strane "kontrolnog sistema," iz druge ravni postojanja (4-te dimenzije), kako bi se zataškali određeni slučajevi koji bi mogli navoditi na pomisao ili dokazati postojanje tog kontrolnog sistema, kao i samu suštinu manipulacije ljudskim bićima. U svakom slučaju, čini se da u posljednje vrijeme, broj ovakvih slučajeva je mnogo manji nego prije. Da li se kontrolni sistem trenutno više oslanja na elektronsku kontrolu uma ljudi ili su sada zadovoljniji sadašnjim stanjem svijesti ljudske populacije na zemlji u ovoj tački vremena-prostora, te im takve intervencije nisu više potrebne !?

OTKRIVENA TAJNA TUTANKAMONOVE SMRTI !?

Grobnica kralja dječaka Tutankamona izazvala je pravu senzaciju od trenutka kada je otkrivena davne 1922. Kao jedna od malobrojnih pogrebnih odaja koje su preživjele vijekove skoro potpuno netaknute, ona je ujedno i najbogatija pošto je prepuna zlata, slonovače i izrezbarenog drveta, uključujući možda najčuvaniju svjetsku pogrebnu masku. Međutim, bilo je nečeg čudnog u načinu na koji je Tutankamon sahranjen, do te mjere da su mnogi arheolozi pomislili da nije umro prirodnom smrću.

Tutankamon je imao jedva 18 godina kada je umro, što je premalo za faraone koji su uživali najbolju ljekarsku zaštitu i dobijali najbolju hranu u tada najcivilizovanijoj kraljevini starog svijeta. Osim toga, njegova grobnica je bila u takvom stanju, malih dimenzija, sa nedovršenim detaljima - da je navodila na pomisao da je kralj-dječak preminuo neočekivanom ili čak nasilnom smrću. Posle brojnih špekulacija i nagađanja tokom svih ovih decenija, danas se pojavila hipoteza koja potkrepljuje mišljenje svih onih koji su oduvijek tvrdili da je Tutankamon ubijen. Posle više od 3.300 godina nakon što je Tutankamon sahranjen, Greg Kuper, bivši profajler FBI i načelnik policije u Provu u državi Juti, i Majk King, direktor kriminološke jedinice policijske stanice u Ogdenu, u Juti, pozabavili su se ovim istorijskim slučajem na zahtev britanskog filmskog producenta Antonija Gefena. Njih dvojica, u saradnji sa Gefenovom londonskom kompanijom "Atlantic productions", proučila su čitav niz izvora, uključujući knjige, akademske radove, fotografije Tutankamonove grobnice, rendgenske snimke same mumije i razgovore sa savremenim stručnjacima - da bi primijenili dostignuća savremene sudske medicine na taj drevni slučaj. Dvojica njuškala smatraju da su pronašli dokaz da je riječ o ubistvu i pri tom vjeruju da znaju ko je ubica !

Istaknuti egiptolozi, međutim, kažu da su sve to gluposti. Slučaj je podrobno razmotren toliko puta u prošlosti i nije donio ništa konkretno. Ko god da je u pravu, u startu je bilo savršeno jasno da je britanski arheolog Hauard Karter prije 80 godina otkrio grobnicu koja nije ličila ni na jednu drugu. Bila je prije svega aljkavo sagrađena i loše uređena. Po veličini nije odgovarala čovjeku kraljevske krvi, po podu su se vidjeli tragovi boje koje niko nije oprao, a brojni predmeti kojima se svijet toliko divi uzeti su izgleda iz pogrebnog skladišta, s tim što su sa njih izbrisana imena ljudi kojima su bili namenjeni i urezano Tutankamonovo. Postupak balsamovanja je obavljen na brzinu, što se vidi po tome što su na mumiju prosute čitave kofe balsama. Da li je to dio rituala ili dokaz prikrivanja ubistva ? Prvim pregledom nije otkriveno ništa sumnjivo. Preko 40 godina kasnije, međutim, istraživač sa Univerziteta u Liverpoolu je dobio dozvolu da napravi rendgenski snimak mumije i pri tom otkrio zanimljive detalje : u moždanoj šupljini je lebdio djelić koščice, a u dnu lobanje se vidjela tamna mrlja koja je mogla da predstavlja krvni ugrušak nastao udarcem tupog predmeta u glavu. Da bi bacili malo više svjetla na misteriju, Kuper i King su se dokopali tog snimka i odnijeli ga medicinskom stručnjaku, radiologu i neurologu. Oni su odmah otkrili nove pojedinosti - abnormalnosti u kostima iznad Tutankamonove očne jabučice govore o prelomu koji nastaje prilikom udara glave o čvrstu podlogu pri čemu se mozak pomijera naprijed. Štaviše, pršljenovi u dječakovom vratu su bili spojeni, što je simptom mišićno-koštane deformacije poznate kao Klipel-Fejlov sindrom. Ljudi s tim sindromom ne mogu da okreću glavu a da pri tom ne okrenu cio torzo, zbog čega se teško kreću. Drevni kriminalac je iskoristio tu kraljevu slabost i likvidirao ga. Isljednici su se zapitali, kao u svakom savremenom slučaju, ko je za to imao sredstvo, priliku i motiv. Zato su detaljno proučili cjelokupnu egipatsku imperiju iz tog vremena. Krug osumnjičenih su suzili na četiri osobe : Maju, Tutankamonovog glavnog rizničara; Horemheba, njegovog vrhovnog komandanta; Akesenamena, njegovu ženu; i Aja, njegovog premijera. Sistemom eliminacije, na osnovu

slika iz grobnice na kojima se vidi u kakvim je odnosima kralj-dječak bio sa svojim saradnicima i ženom, na osnovu poklona koje su mu bližnji ostavili, kao i po tome ko ga je naslijedio, zaključili su da je vinovnik bio premijer Aj. On je obavljao istu funkciju i za vladavine Tutankamonovog oca, bio je de facto kralj pošto je o svemu savetovao mladog Tutankamona i tako zadobio njegovo povjerenje. (Tutankamon je postao faraon sa devet godina.) I, što je najvažnije, preuzeo je presto poslije dečakove smrti. Većina egiptologa ne vjeruje u špekulacije savremenih detektiva i smatra da njihovi dokazi nisu dovoljno ubjedljivi. Međutim, koliko god da su dokazi protiv Aja čvrsti ili slabi, oni sigurno neće staviti tačku na drevnu zagonetku. "Kriminalno ponašanje je kriminalno ponašanje", kaže Kuper. "Nije bitno da li se radnja dešava danas ili prije 3.500 godina." To je samo još jedna potvrda gesla savremenih stručnjaka za sudsku medicinu - zločin nikada ne zastarijeva !

ISTINITE PRIČE

MISTERIJA DAVIDA LANGA

Dogodilo se to u jednom trenu, 23. Septembra, 1880. godine, sunčanog poslijepodneva na farmi Davida Langa, nekoliko kilometara od mjesta Galatin, država Tenesi, SAD. Sudbina je htjela da se ova misterija odigra u prijatnoj okolini. Langov dom je bila velika kuća od cigle i sastojala se od više dijelova, sva obrasla lozicom. Ispred je bio veliki pašnjak, koji je stoka uredno popasla a sada je posmeđio od dugotrajne ljetne suše. Toga poslijepodneva dvoje djece Langovih, osmogodišnji George i jedanaestogodišnja Sarah, igrali su se igračkom koju im je otac tog jutra donio iz Neshwilla - drvenim kolicima koja su vukli drveni konjići. Djeca su vukla igračku po dvorištu a roditelji su ih gledali. Gospodin Lang je pošao prema ogradi pogledati svoje konje sa kojima se je ponosio. Stao je uz ogradu i pogledao na svoj veliki džepni sat kada mu žena doviknu : "Vrati se brzo, Davide, htjela bih da me odvezeš u grad prije nego se dućani zatvore". David mahnuvši rukom reče : "Evo me za par minuta". Ali, nije se nikada vratio, jer je David Lang bio samo trideset sekundi udaljen od sastanka sa sudbinom, ma kakva da je ona bila !

Djeca su se prestala igrati jer su ugledala laku dvokolicu kako se približava iz daljine. Dolazio je sudac August Pack koji im je uvijek donosio darove. Gospođa Lang je također vidjela dvokolicu, i David isto tako, jer je mahnuo sucu i krenuo prema kući. David Lang nije učinio više od pet-šest koraka, kada je nestao na očigled svih prisutnih. Gospođa Lang je vrisnula. Djeca su ostala zabezegnuta. Svi su instinktivno potrčali prema mjestu gdje je Lang bio viđen posljednji put prije par sekundi. Sudac i njegov zet, koji je bio u dvokolici, potrčase preko polja istog trena. Nije bilo ni grma ni stabla ni rupe koji bi narušavali površinu. Niti ikakvoga traga koji bi pokazivao što se desilo sa Davidom Langom. David Lang je nestao pred očima supruge, dvoje djece i dvoje ljudi u dvokolici.

Naknadna ispitivanja svjedoka pokazala su da su svi vidjeli iste stvari u isto vrijeme i na istom mjestu. Mjesni geodet je pregledao teren i izjavio da nema nikakvih podzemnih šupljina ni rupa te da je sav teren vrlo čvrst. Nikada nije bilo pogreba niti zadušnica za gospodina Langa. Njegova žena, koja je poživjela još mnogo godina, živjela je u nadi da će se on, David Lang, jednom vratiti. Najzad je dozvolila sucu Packu da iznajmi cijelu farmu osim pašnjaka ispred kuće. Pašnjak je ostavila da bude nedirnut dok je ona živa.

Koliko je bio čudan nestanak toliko je čudno i ono što je primjetilo dvoje Langove djece jedne tople večeri u Aprilu, 1881. g, sedam mjeseci poslije događaja. Djeca su zapazila da se na onom mjestu gdje je otac bio zadnji put viđen nalazi krug zakrčljale žute trave od nekih pet metara u promjeru. Jedne večeri dok su stajali pored tog kruga jedanaestogodišnja Sarah je zazvala oca i na njihovo iznenađenje čuli su njegov glas koji je zvao u pomoć... ponovo i ponovo... sve slabije, dok nije utihnuo, zauvijek.

LJUDI IZ ČAMCA

Zbog neriješenih problema u Vijetnamu, tisuće ljudi je krenulo preko nemirnih mora u potrazi za boljim. Koristili su čamce i improvizirane splavove, a gutalo ih je nevjernice, nevjernice i pirati. Njima ništa nije išlo na ruku; od zla su plovili prema gore. "Ljude iz čamca" su presretali pirati koji su oduzimali sve što su imali. Samo izuzetno rijetko bi za sobom ostavljali svjedoke. Tisuće žena silovano je i mučeno prije nego što su bačene u more. Ukoliko su imale "sreće", bile su, a na žalost i djeca, prodavane u svjetske kupleraje. Najgore od svega je činjenica da su često na moru "ljude iz čamaca" sretali mnogi brodovi. Kapetani raznih nacija nisu se ni osvrtali na plač tih ljudi; svijesno su ih ostavljali morskim razbojnicima. Godine 1986. grupa humanista iz Francuske i Zapadne Njemacke odlučila je nešto pokušati učiniti. Zakupili su brod "Cap Anamoor 2"

koji je samo u Februaru i Martu te godine iz Kineskog mora spasio nekoliko stotina izbjeglica prije nego što su do njih došli morski razbojnici.

Jednog jutra, krajem Marta, 1986. godine, osmatrač sa broda "Cap Anamoor 2" primjetio je veliki ali nespretno napravljen splav. Alarmirao je kormilara i brod je promijenio pravac. Prišli su malom brzinom splavu, spremni prihvatiti jadnike. Na palubi su se već sakupili spašioc, dva liječnika i gotovo kompletna posada na čelu sa kapetanom Linegeom. Član posade Vijetnamac Li Traon, dovikivao je maloj grupi da se, jedan po jedan, ukrcajavu u spuštenu košaru. Ulrich Dregher, novinar, snimao je cijeli događaj kamerom. Doktor Herger je uzbuđeno komentirao izgled ljudi na splavu. Na splavi su bili jedan starac sa dugom bijelom bradom, nalik na kineskog mandarina, dva mlađa čovjeka, jedna mlađa žena i troje djece. Svi su bili očajno mršavi i gotovo bez kapi krvi u obrazima. Starac je izgleda prešutno odobrio raspored i jedan od mlađih ljudi je podigao ženu i stavio je u mornarsku košaru. Ona je pružila ruke kao da želi uzeti jedno od djece ili da se pozdravi, ali su mornari snažno podigli košaru u vis. Jedan od njih je i kriknuo kada je shvatio da na splavi više nema nikoga.

Doktor Herger je uzbuđeno trljao oči a kormilar sa užasom shvatio da je toliko pio da mu se svašta priviđa. Li Traon je kasnije izjavio da ga je žena molila, na koji metar od pramca broda, da je spasi. A, zatim, nestala je minut kasnije od ostalih na splavi, sa izrazom na licu kao da ju je netko prevario. Kapetan nije želio tu pojavu "dematerijalizacije" zapisati u dnevnik ali je kasnije priznao da se to stvarno dogodilo. Uostalom, kamera Ulriha Dregera je sve lijepo zabilježila, uključujući tu i trenutak kada su "ljudi sa čamca" nestali !

ISPUNI UGOVOR S VRAGOM

Obitelj Brandhauser iz srednje Slovačke je prokleta. To o njoj tvrdi nekoliko stanovnika grada. Priče o povezanosti s vragom raširile su se po okolici brzinom munje. Što je zapravo u svemu istina ?

Prokletstvo obitelji Brandhauser počinje još u 19. stoljeću. Tada je, navodno, jedan od članova obitelji potpisao ugovor s vragom. Nije ga ispunio, i zbog toga vrag već više desetljeća podsjeća njegove potomke na dug, koji obitelj prema njemu ima !

Glasine o našoj povezanosti s vragom stare su godinama. O njima mi je pripovijedao već moj pokojni otac - kaže (1996. god) danas 76-godišnji Karlo Brandhauser. - "Mislim, da to tada otac nije uzimao za ozbiljno i pričao mi je to kao kuriozitet", objašnjava dalje Karlo i dodaje : "Ne, ne sjećam se da se u vrijeme mog djetinjstva u našoj obitelji dogodilo nešto, što bi potvrđivalo ove očeve priče". Uprkos tome, Karlo Brandhauser, najstariji član obitelji u Oktobru, 1995. godine, na dan svog rođendana - kao prvi od živućih potomaka dobio je poruku od vraga. Poruka je bila napisana crvenom tintom (kasnije se utvrdilo da je to bila krv) i sadržavala je na latinskom slijedeće riječi : "Ispuni svoj ugovor s vragom". Poruka u obliku papirnatog svitka, bila je stavljena u malu trubu, sličnu vražjem kopitu. Najprije sam pomislio kako se netko sa mnom grubo našalio, i smatrao sam to malo neprimjerenim poklonom za čovjeka mojih godina, nastavlja priču stari gospodin. - "Samo nisam znao tko i zašto se šali na moj račun. Nitko iz obitelji si to ne bi dozvolio". Na loš vic se zaboravilo. Kada je na dan svog rođendana, dva tjedna kasnije, dobila isti takav "poklon" njegova 55-godišnja kćerka Marija, a zatim istom prigodom početkom Decembra i njezina kćerka, 36-godišnja Ana, cijela stvar postala je više nego sumnjiva i vrlo ozbiljna. Nitko iz obitelji nije imao velikih neprijatelja, dapače, obitelj Brandhauserovih bila je kod mnogih ljudi uvijek vrlo cijenjena. "Postepeno smo eliminirali sve mogućnosti da bi nas netko htio prestrašiti." - kaže Marija - "Nismo pronašli ni moguće zastrašitelje, ni motiv, koji bi ih u tome mogao voditi. Tada smo počeli tražiti uporišnu točku u prošlosti." Nakon mjesec dana uspjeli smo otkriti dnevnik Kornela Brandhausera, mojeg pradjeda. Dnevnik je bio žut, a neke njegove stranice su poispadale. Otkrili smo da su Kornela zanimale okultne, nadprirodne pojave. Na jednom

mjestu u dnevniku pronašli smo zanimljiv dio : "Danas sam potpisao ugovor, koji će odrediti sudbinu roda Brandhausera idućih desetljeća. Nadam se da će to moji potomci, a i svi daljnji njihovi potomci znati cijeliti." Ovaj dio otkriva da je Kornel Brandhauser mogao s nekim tajanstvenim potpisati nekakav poseban ugovor, jer je inače bio vrlo precizan u opisivanju svojih poslovnih poteza. Samo na ovom mjestu nema nikakvih pojedinosti. Karlo Brandhauser tome dodaje : - "Kornel, moj djed, umro je kada je meni bilo samo devet godina, tako da ga nisam imao prilike bolje upoznati. Ipak, jednom me odveo u svoju sobu, pokazao mi horoskope, kristalnu kuglu za gatanje i ostale druge okultne rekvizite. Za mene, tada dječaka, bile su sve to vrlo zanimljive stvari, ali nisam točno znao čemu služe. Nisam razumio ni neke djedove priče, koje mi je pričao. Bile su strašne, ali zanimljive. Moj je otac uvijek govorio kako je moj djed čudak. U takvom mi je sijećanju i ostao." Ono što najviše začuđuje jeste analiza. Njome je utvrđeno kako je upotrijebljeni papir na svicima star oko 150 godina (!) a poruke su doista ispisane krvlju, i sve tri su u najmanjoj crtici identične. Obitelj Brandhauser čeka što će se dalje događati.

SVEĆENICA SMRTI

Jedan Amerikanac neuredne vanjštine nije mogao izazvati ništa drugo osim podozrenja kada je došao na ugovoreni sastanak u Kairu 1910. godine sa egiptologom Daglasom Moorayem. Sve, od odjeće do izgleda stvaralo je odbojnost i nepovjerenje kod prefinjenog Britanca, ali nedolični sugovornik je ponudio Moorayu otkriće od neprocijenjivog značaja - možda najveće u njegovoj karijeri.

Mooray nije odolio primamljivoj ponudi. Ispunio je ček na donosioca kod Engleske banke, predao ga Amerikancu i odmah poduzeo korake da dragocjeni teret prvim brodom bude poslat njegovoj kući u London. Ček nije nikada unovčen. Iste večeri Amerikanac je pronađen mrtav. Tek tada Mooray od jednog kolege doznaje za pozadinu "dobrog posla". Bila je to škrinja u obliku mumije koja je pripadala vrhovnoj svećenici hrama posvećenog bogu Amon Ra. Pretpostavlja se da je živjela u periodu oko 1600. g.p.n.e. u Tebi. Na vanjskoj strani poklopca bio je ugraviran njen lik, minuciozan rad izveden u zlatu i emajlu. Povrh svega, cijeli kovčeg je bio izuzetno dobro sačuvan. Svećenica iz hrama Amon Ra je zauzimala visoko mjesto u hijerarhiji kulta mrtvih, koji je nekad žitorodnu dolinu Nila pretvorio u predio smrti. Na zidovima njene grobnice stoji urezano prokletstvo da će se život onog tko se drzne poremetiti vječni mir grobnice izvrnuti u nepregledni niz nesreća i užasa. Prva tri dana Mooray je samo odmahivao rukom na to praznovjerje, sve dok mu za vrijeme lova puška nije neobjašnjivo eksplodirala u ruci. Poslije višetjedne agonije ruka mu je amputirana do iznad lakta. Na povratku u Englesku umiru dva Moorayeva prijatelja. Dijagnoza je glasila : "Uzrok smrti nepoznat". Dvoje egipatskih sluga, koji su došli u dodir sa teretom prilikom transporta, zadesila je smrt na nepunu godinu. Kad je Mooray stigao u London, kovčeg je već bio tamo. Bacivši pogled na izrezbaren lik svećenice na poklopcu, "činilo mu se da je oživio, sa pogledom koji ledi krv u žilama". Sa već donijetom odlukom da se oslobodi neprijatne kutije, Mooray objeručke prihvati molbu jedne prijateljice da preuzme dalje čuvanje kovčega. Nije prošlo ni nekoliko tjedana, a umrla joj je majka, ljubavnik je napustio, a ona sama je počela naglo slabiti od nepoznatog uzročnika bolesti. Pišući posljednju izjavu volje, njen advokat je inzistirao da u testament uđe odredba da prokleta škrinja bude vraćena Daglasu Moorayu. Mooray, koji je sada bio sjena nekadašnjeg čovjeka, nije zadržao kutiju već ju je na najsigurniji mogući način isporučio dalje. Kovčeg je ukrcao na najsvremeniji putnički brod, koji je tog mjeseca prvi put trebao zaploviti na liniji iz Suothamptona za New York. Ali, sarkofag u obliku mumije nikada nije stigao do New Yorka. Zajedno sa ostalim teretom nalazio se je na "nepotopivom" "Titanicu", koji je 15. Aprila, 1912. godine zaplovio prema katastrofi sa 1513 putnika. Radi poštovanja prema mumiji, mumija je smještena na komandni most ! Ovo je prava istina o propasti broda "Titanic" !

PRINCEZINA RUKA

Grof Louis Humond bio je nadaleko poznat kao okultist i psihoterapeut. I kao takav, često je od zahvalnih pacijenata bio darivan nesvakidašnjim poklonima. Ali, najneobičniji od svih poklona donio je grofu i najveće nevolje. Za vrijeme posjete Luksoru 1890, izliječio je od malarije tamošnjeg uglednog šeika. Zauzvrat, šeik je insistirao da grof primi na dar mumificiranu desnu ruku davno umrle egipatske princeze. Humondovoj ženi se od samog početka taj bizarni poklon nije svidio. A kada je čula cijelu legendu, njena odbojnost se pretvorila u mješavinu užasa i odvratnosti. Priča glasi da je u sedamnaestoj, posljednjoj godini svoje vladavine, egipatski kralj Ahnaton - jeretički Tutankamonov tast - došao u sukob sa svojom kćeri oko nekih vjerskih pitanja. Osveta kraljeva bila je strašna. Godine 1357. p.n.e. po nalogu kralja i oca, njegovi svećenici su djevojku najprije silovali, a potom ubili. Odsjekavši njenu desnu ruku, potajno su je zakopali u Dolini kraljeva odvojeno od tijela. Postupak dobiva smisao kada se uzmu u obzir tadašnja vjerovanja da osoba sahranjena necijelovitog tijela nije mogla dobiti pristup u rajske predjele.

Niti jedan kustos muzeja nije želio primiti jezivi eksponat. Nemajući kuda, Humond je poklon smjestio u ispražnjeni sef svoje londonske kuće. Kada su Oktobra, 1922. godine, Humond i njegova žena otvorili sef - sledili su se od užasa. Poklon se nije mogao prepoznati. Mumificirana i usahla, 3200 godina stara, ruka je djelovala potpuno sviježe ! Grofica je zahtijevala da se ruka neizostavno uništi i Humond, koji do tada nikada nije osjetio strah od nepoznatog, prihvati prijedlog. Postavio je samo jedan uvjet : princezina šaka mora biti sahranjena na najprigodniji način. Sve je bilo pripremljeno za sahranu u noći 31. Oktobra, 1922. godine, na Dan mrtvih.

U pismu upućenom svom dugogodišnjem prijatelju, arheologu lordu Karnarvonu, Humond je do detalja opisao ceremoniju sahrane. Šaku je pažljivo položio u ložište kamina čitajući naglas poglavlja iz egipatske "Knjige mrtvih". Iznenada, završne riječi je popratio jak udar groma i kuća je utonula u tamu. Ulazna vrata popustiše pod naletom snažnog i iznenadnog vjetera. Od siline udara, Humond i njegova žena nađoše se na podu sa osjećajem neke neprirodne hladnoće koja je zavladovala u kući. Kada su podigli pogled, pred njima je stajala uspravna figura neke žene. Prema Humondovom kazivanju, "ona je bila obučena u kraljevsku odoru starog Egipta, sa vijugavom zmijom oko glave, sa znamenjem faraona". Umjesto desne šake, visio je okrvavljeni patrljak. Prikaza se na trenutak nadvi nad plamenom u kaminu da bi narednog momenta iščezla netragom. Sa njom nestade i šaka, da više nikad ne bude viđena. Četiri dana kasnije Humond je iz novina saznao da je ekspedicija lorda Karnarvona na pragu senzacionalnog otkrića grobnice Tutankamona i da će grobnica biti otvorena uprkos upozorenju uklesanom na vanjskim zidovima. Iz bolničke sobe, gdje se sa suprugom još uvijek oporavljao od pretrpljenog šoka, Humond uputi starom prijatelju pismo moleći ga da još jednom preispita svoju odluku o otvaranju grobnice. Napisao je : "Sada pouzdano znam da su stari Egipćani posjedovali znanje i moć koje naš razum ne može shvatiti. Za ime Boga, preklinjem te, budi oprezan".

Međutim, iskušenje svjetske slave bilo je suviše veliko da bi lord Karnarvon uzeo za ozbiljno pismo svog prijatelja. Nedugo, zatim, umro je od ujeda malaričnog komarca. Jedan za drugim umirali su i ostali članovi ekspedicije potvrđujući legendu poznatu kao "**Prokletstvo faraona**".

TRAGOVI NA GROBU MUČITELJA

Samo u 1692. godini, u Salemu, Massachusetts, pod optužbom da su se bavili crnom magijom obješeno je 13 ljudi. Za pukovnika Buckska iz Bucksporta u Mainu bila je stvar prestiža da i njegovo selo uzme učešća u sveopćem lovu na vještice. Nije bilo sastanka lokalnog vijeća, a da pukovnik ne postavi to pitanje. Ustrajnost je dala rezultata. Prst javne osude je pokazao na jednu staricu. Kroničari se ne mogu složiti oko toga kako se je uopće zvala i koliko je imala godina. Prema jednoj zabilješci, ime joj je bilo Comfort

Ainsworth i bila je starija od 90 godina. Proces je počeo. Svjedoci su se redali jedan za drugim izričući besprizorne osude. Na okrivljenu gotovo da nitko nije ni pogledao, a sve oči su bile uprte u pukovnika Bucksa. Jedna je žena ispričala kako je čula staricu kako nešto nerazgovijetno mrmlija u bradu. Ali, kada joj je po dolasku u kuću potekla krv iz ušiju, bila je sigurna da su čini bačene na nju. Jedan čovjek se, pak, zakleo da je na vratima staričine kuće vidio spodobu deset stopa visoku - očigledno da je to bio sam đavo ili barem netko od sljedbenika nečastivog.

Porota nije dugo vijećala. Citirajući tekst "Zlo ne zaslužuje da živi", sudac je optužio Comfort Ainsforth za bavljenje crnom magijom i osudio je na smrt. Presuda se trebala izvršiti slijedećeg dana ujutro. Tada je, prije nego što su čuvari mogli bilo što poduzeti, upirući svojim kvrgavim prstom na pukovnika, jasnim glasom povikala : "U cijelom svom životu nikada nisam proklela nijedno živo ljudsko biće ! Ali, vas, gospodine, i vaše ulizice, što me u smrt poslaste, mogu prokleti mirne duše... A sada poslušaj i zapamti ovo - kada umreš, a to će biti uskoro, obećavam ti da ću ostaviti otisak svog stopala na tvom nadgrobnom spomeniku. A taj biljeg, pukovniče Bucks, ostaće za sva vremena da svijet nikada ne zaboravi nepravdu učinjenu na ovaj dan".

Tri mjeseca poslije suđenja pukovnik je umro. Nasljednicima je ostavio u amanet da mu podignu nadgrobni spomenik od takvog kamena da ga ništa ne bi moglo oskrnaviti. U početku je rad na spomeniku odmicao normalnim tokom sve dok jednog dana uzbuđeni radnik nije obavijestio nasljednike da su se na mramoru pojavili tragovi stopala koji se ni najmarljivijim trljanjem pijeskom nisu mogli ukloniti !? U potpunoj tajnosti unajmljen je drugi kamenorezac. Obećavši da će sačuvati tajnu, isklesao je spomenik u svemu isti kao i prethodni. Stara ploča je zakopana, a nova postavljena na predviđenom mjestu. Nije prošlo ni desetak dana kada nasljednici saznadoše od preplašenih ljudi da im varka nije uspjela. Na ploči su se vidjele jasne konture stopala. Gundajući protiv nečuvenog vandalizma, objašnjenje koje nikog nije uvjeralo - nasljednici nisu odustali, već dadoše da se napravi spomenik od još plemenitijeg i skupljeg kamena. Dakako, i on je ponio biljeg izrečenog prokletstva. Obeshrabreni nasljednici nisu činili dalje pokušaje. Poslije tri stoljeća, biljeg je poput žive rane i dalje prisutan na grobu pukovnika Bucksa.

ZNANJE PRIJE ZNANJA

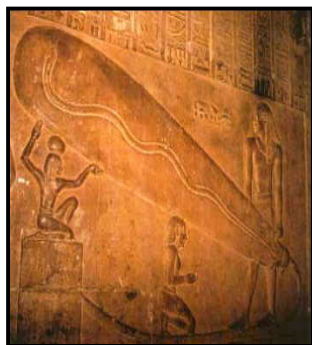
I danas, mnoge ljude začuđuje priča koja se desila 1927. godine, u prašumi blizu Belize (tada Britanski-Honduras). Britanski arheolog i avanturista Fredrick Mitchell-Hedges tada je bio u potrazi za nestalim kulturama koje bi mogle biti povezane sa mističnom Atlantidom. Njegova, usvojena, kćerka je na svoj 17-i rođendan zapazila čudan sjaj među ruševinama arheološkog mjesta koji su istraživali. Radnici su požurili da pronađu uzrok tom sjaju. Otklonili su zemlju i kamenje, i pronašli lobanju izrađenu od čistog kristala. Veličina je odgovarala lobanji čovjeka, više od 5 kg teška i savršene obrade. Pri vijesti o pronalasku lobanje odmah su došli domorodci iz obližnjih mjesta, pali na koljena i molili se. Jedan stari Maya je objasnio da je lobanja preko 100.000 godina stara, i da je samo jedna od ukupno 13 lobanja koje su neprocjenjivo blago njegovih predaka. One sadrže informacije o nastanku čovjeka, odgovore na pitanja o najvećim tajnama i, ako se svih 13 lobanja spoje, počinju da pričaju.

Mitchell-Hedges je izjavio da je neobičan nalazak najmanje 3.600 godina star, i da je obrađen na nepoznat način. On nema pojma na koji način su ih Maya mogli napraviti. Detaljnija pretraga lobanje, učinjena 1970. godine u laboratorijama Hewlett-Packard, proizvođača kompjutera, potvrdila je njegove navode :

- Lobanja je izrađena od čistog kristala, i suprotno njenoj prirodnoj osovini. Pri takvoj obradi bi trebala zapravo da se raspadne u hiljade dijelova. Vjerovatno je prvo grubo obrađena dijamantnim oruđem, te kasnije sa smjesom vode i pijeska glatko polirana. Procjenjeno radno vrijeme : preko 300 godina. "Ova prokleta stvar zapravo nebi smjela postojati", izjavio je jedan od naučnika.

Šta to znači ? Dali su Maya bili u stanju izraditi predmete koje ni danas, sa modernom tehnikom, nismo u stanju napraviti ? Dali su prijašnje kulture bile mnogo dalje razvijene, nego što to danas pretpostavljamo ? Ili ovdje utjecaj imaju neke nadnaravne sile ? Možda čak dolaze sa drugih planeta, a donešene su od svemiraca ? Ovo zadnje tvrdi Anna Mitchell-Hedges, adoptirana kćerka Fredericka. Odgovori na ovakva pitanja nisu jednostavna, jer naučnici i arheolozi uvijek pronađu predmete koje nije moguće smjestiti u poznati tok istorije. Oni se ističu iz toga, i bivaju "Out of Place Artefacts" nazivani, na našem jeziku prijevod bi otprilike glasio : umjetno stvoreni predmeti na čudnim mjestima. Tome pripadaju baterije iz doba prije našeg vremenskog računanja, slike sijalica iz starog Egipta, željezni predmeti pronađeni u sedimentima pijeska iz kamenog doba, pa i kompjuteri iz antičke Grčke. Dali su to sve krivotvorine ili moramo ranu istoriju čovjeka potpuno novo shvatiti i pisati ?

Jedan od takvih predmeta je tzv. bagdadska baterija. 1936. godine, u Khujut Rabu'a austrijski istraživač Dr. Wilhelm König je iskopao jednu čudnu glinenu, preko 2000 godina staru, posudu. Unutar te posude se nalazio bakreni cilindar, koji je omotavao željeznu polugu.

U sredini te tečnosti, od bakra električno izolirana, nalazila bi se spomenuta željezna poluga. Čemu je služila ta neobična sprava ? Naučnici nisu mogli naći odgovor i tada je Dr. König postavio svoju smjelu tezu : "Ta glinena posuda mogla je da bude baterija." Prema toj tezi, električna struja nije otkrivena 1798. godine od Luigi Galvanija, već skoro 2000 godina ranije. I zaista, mnoge istraživačke grupe (među njima i naučna grupa iz "Roemer und Pelizaeus" Muzeja u Hildesheimu) uspjele su dokazati da je ta glinena posuda mogla proizvoditi električnu struju. Naučnici su identičnu posudu sami napravili, te je ispunili sa sokom od grozđa, između bakrenog cilindra i željezne poluge je bio napon od 0,5 Volt-a, ne mnogo, ali ipak. Sa malim naporom Partareni su znaci mogli da proizvode struju. Ali, za šta ? Sijalice, telefoni, motori ili fliperi tada nisu postojali.

Ili jesu !? "Već su starom Egiptu postojalo je električno osvjetljenje" , tvrde Peter Krass i Reinhard These, autori knjige o sijalici iz Egipta. Glavna osnova njihove argumentacije je reljef iz Dendere. Na tom reljefu, nastao oko 50 g.p.n.e., vidljiv je egipatski sveštenik koji drži u rukama ogromni predmet u obliku balona. U unutrašnjosti tog balona vidljiva je zmija koja se kreće prema nebu. Za Krassa i Habecka indicija je jasna : Taj reljef je tehnički nacrt, balon je sijalica, a zmija je bakrena spirala u sijalici. Sa takvim električnim osvjetljenjem, Egipćani su osvjetljivali tamne hodnike piramida. S time bi bilo objašnjeno zašto takvi hodnici nisu začađeni po zidovima i plafonima.

Interesantna pretpostavka - ali ne i dokaziva. Bagdadska baterija proizvodi struju, ali jako malo. Da bi i 1 Watt sijalicu upotrijebili, potrebno bi bilo 40 bagdadskih baterija spojiti - sabrana težina : 80 kg. "Za osvjetljenje svih hodnika jedne piramide, potrebno bi bilo 116 miliona baterija, sa ukupnom težinom od 233.600 tona !", objašnjava fizičar i matematičar Frank Dörneburg. Te dodaje : "Zašto ni jedan primjerak baterije nije pronađen ? Ni jedan !" Pored toga : Ni danas ne postoje tolike sijalice kao navodno predstavljene na spomenutom reljefu. Iz dobrog razloga : Bile bi opasne po život. Snaga implozije jednog staklenog predmeta koji nema vazduh u sebi, raste sa veličinom tog predmeta - i veličina "sijalice" iz Dandere bi imala pritisak vazduha od 63 tone. Egiptolozima imaju drugačije objašnjenje za "sijalicu" iz Egipta : Egipatski reljefi uvijek imaju simbolično značenje : Stvarnost nikad nije predstavljena. Stilizacija ponekad ide tako daleko da je iz malih isječaka moguće rekonstruirati kompletna djela. U reljefu oni prepoznaju čamac boga sunca, Ra, koji završava u cvijetu lotosa. (Drugi to shvataju kao "kablove" u "dršci" sijalice). U mitologiji Egipćana sunce naveče umire, da bi se ujutro ponovo rodilo. Stoga je zmija kao simbol ponovnog rađanja (i ona poslije mjenjaja svoje kože se "ponovo rađa". Na "šalteru" ispod "sijalice" bog Heh pruža svoje ruke prema nebu i usmjerava Sunce prema nebu. Kontroverzni dio reljefa je predstava "navoja sijaličine drške". Ni egiptolozima ne znaju kako tačno da se odredi, odnosno tumači. Mogao bi značiti "horizont", i tada bi reljef predstavljao boga sunca, što u jutro Nove Godine, putuje ka nebu.

Jedno je sigurno : Radnici koji su klesali taj reljef, svoj posao nisu radili pri električnom osvjetljenju, već pri sjaju baklji. Iz doline kraljeva pronađeni su detaljni zapisi o upotrebi baklji, kome su dodijeljene, koliko komada i koliko ih je vraćeno. A, ne začađeni hodnici i plafoni ? Izmišljeni su ! U stvarnosti su ti zidovi i plafoni toliko začađeni, da je potrebno bilo određene hodnike restaurirati. Ako baterija iz Bagdada nije služila za osvjetljenje, a je bila obložena zlatom - pozlaćena. Tako je to moglo biti. Ipak, mnogo pitanja ostaje. Da li su se baterije zaista za to upotrebljavane ? Da li su Partareni poznavali proizvodnju zlatnog praha potrebnog za galvanizaciju ? I zašto arheolozi pronalaze i slične "baterije", u kojima se umjesto željeznih poluga nalaze bakrene poluge u bakrenoj spirali ? Sa dva ista metala nije moguće proizvesti struju. Da li te posude onda slučajno mogu biti upotrijebljene za galvanizaciju, a zapravo služe drugoj svrsi ?

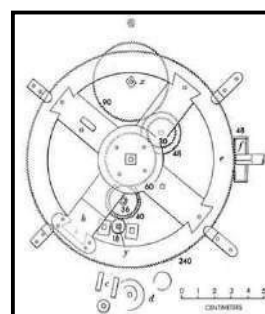
Naše pretke ne bi smjeli potcjenjivati. Šta su stvarno mogli i šta su mogli pojedinci, poslije par stoljeća teško je znati. Vjerovatno su postojali genijalci i genijalni izumi o kojima su nestali svi tragovi i koje nikad nećemo saznati. Ako naučnici danas pronađu takvu stvar, onda se nađu pred novom zagonetkom.

Tu je i kompjuter iz Antikitere. Pronađen je u antičkom brodu u moru, 1900. godine, na dubini od 42, a veličine je kao karton za cipele. Arheolozi su katalogizirali pronađene predmete : Vazne, posude vina, kipove, amfore, mramorne i brončane figure. Po svemu sudeći, bio je to trgovački brod, potonuo u prvom stoljeću prije nove ere. Šta su zaista katalogizirali kao brvinu broda, to je otkriveno skoro dvije godine kasnije. Tada je taj komad drveta, sada osušen, popucao i na svjetlo dana se pojavio čudan metalni predmet. Potrebno je bilo još 70 godina da bi se taj predmet dovoljno proučio i shvatio. Učinjeni su rentgenski snimci predmeta i ostataka u "drvetu", kao i provjereni detaljni arheoloski zapisi prvobitnog izgleda, te i stare fotografije. Otkriće je zaista bilo začuđujuće : Astrolabijum ! "Mašina" koja pokazuje vrijeme izlaska i zalaska sunca, te

kretanja 5 (tada poznatih) planeta, uključujući i faze mjeseca. Skoro 30 zupčanika pokretalo i pomjeralo je jedno drugo i tako dočaravalo faze mjeseca, izlazak i zalazak sunca itd. Svi zupčanici su bili napravljeni od bakra sa malom količinom cinka. Zubi tih zupčanika imali su uglove od 60 stupnjeva. A sa strane imali su "navojak" koji je pokretač svemu bio. Jednom navijen, astrolobijum je pokretao oznake što su označavale položaj planeta u određenim vremenskim periodama. Otkriće je senzacionalno. Teško nam je shvatljivo da su stari Grci bili u stanju da naprave jedan tako komplikovan sistem sa zupčanicima. Sistem, koji možemo usporediti sa sistemom zupčanika današnjih satova na navijanje. A takvi satovi su tek 1.400 godina kasnije po prvi puta napravljeni ! Pored toga,

kompjuter iz Antikitere ima i diferencijalnu getribu : zupčanike, čije osovine na drugim zupčanicima kruže. Tek 1828. je taj princip privaljen u birou za patente. Zašto su stari Grci to poznavali 1900. godina ranije ? Da li je s time dokazano da su Grci bili "napredniji" 2000. godina više nego što se smatra ? Ili da postavimo pitanje, koje je već postavio Erich Von Däniken : "Od kojeg astronautskog kuma je ta sprava i to znanje dobiveno ?" Ovo drugo pitanje, postavljeno kao sugestija, možemo lako osporiti : Zašto bi vanzemaljci darovali znanje koje je ograničeno na samo pet planeta, koje su Grci tada poznavali, a ne odmah svih devet ? Plauzibilniji odgovor je, da tok razvoja nije uvijek tekao ravnomjerno i uvijek prema gore. Postoji gore i dole kod znanja - kao i znanje koje se u toku vremena izgubi te ponovo mora "otkriti". Matematičar Hero iz Aleksandrije je već u prvom stoljeću naše ere otkrio parnu mašinu i napravio dva funkcionirajuća primjera. James Watt je to isto "otkrio" tek 1765. godine. Takođe i beton je u starom Rimu bio poznat, Koloseum je sagrađen uz korištenje cementa. Ali tek 1849. je James Parker prijavio patent na "svoj" izum. Šta su onda ljudi prije 2000. godina stvarno poznavali ?

Poznavali su avione", tvrde neki istraživači i kao dokaze navode male zlatne figure iz Južne Amerike. Te figure, samo 4 cm dužine i datiraju od prije 1500. godina i potiču iz Tolima kulture i bile su kao pokloni/posjed stavljanje u grobove mrtvih. Nije mnogo poznato o toj kulturi u području današnje Kolumbije, a još manje je poznato o mjestima i okolnostima pronalaska tih figurica. Većina se ipak, bez dvoumljenja, može odrediti kao nakit na glavi : špange i iglice za kosu, ukrasi za noseve i uši, kao i razni privjesci. Između toga postoje i čudne figure koje predstavljaju insekte, a prije slične jednom spaceshuttlu nego ijednom insektu ! Današnji posmatrač teško se može oduprijeti zamisli da pred sobom ima modele aviona.

Da bi tu teoriju provjerili, Dr. Algund Eenboom i oficir zrakoplovstva Peter Belting su od stiropora i drveta napravili kopiju 16:1, te joj dodali propelere i motor, i najzad se uputili na aerodrom sa modelom-aviona. Senzacija... Imitacije tih figurica su bile odlične za navigaciju u vazduhu. Da li je to dokaz da su pronađene figure doista predstavljale avione ? Tesko je to reći. Naime, kopije od stiropora i drveta nisu zaista kopije istog materijala. K tome; njih dvojica su dosta toga iz modernog znanja o zrakoplovstvu "ugradili" u taj model : motor, propeler, "frgice" sa "pilotske kabine" su uklonili, krilima dali aerodinamičan izgled, te sve pukotine uklonili. S takvim izmjenama i neka stolica bi mogla da leti.

I otkud da stare Inke poznaju avione ? Za proizvodnju vlastitih aviona potrebna je cijela industrijska grana. Danas bi trebali naći milione dokaza za takvo što. Sjetimo se samo proizvodnje željeza, goriva, proizvodnje motora, aerodromi itd. Tada je vjerovatnije da su avione koristili vanzemaljci, a da su ih Inke samo kopirali sa minijaturama. Ali, ni to nije dovoljno plauzibilno : Strani posjetioци bi prevalili bezvazdušni prostor (svemir) da bi došli do naše planete, a krila tada nemaju smisla. Pa i pretpostavka da su sa sobom

"vukli" avione istraživače s kojima bi istraživali našu Zemlju nije uvjerljiva. Tada su morali već znati kakvu atmosferu naša planeta ima, od čega se sastoji i koja je njena gustina. Inače cijela konstrukcija aviona ne funkcionira. Da li su onda te figure samo kopije insekata ? Ni to nije uvjerljivo. Insekti nemaju delta-krila, a krila kod insekata ili ptica nisu na donjem dijelu trupa već na gornjem. Takođe ni insekti, kao ni ptice nemaju uspravan rep. Figure prije sličje ribama što lete, ali ni one nemaju ogrlicu iza vrata. Uvjerljiv odgovor ne postoji. "Ali to nije ni strašno. Kada bi na sve imali odgovore, tada bi imali samo radnike u hali što raspoređuju arheoloske pronalasci, a ne istraživače i naučnike. Čak, kada i sama nauka ne bi stavljala pod upitnik ono što već smatra riješenim, tada ne bi imali napredak. Ponekad je obavezno i špekulirati", tako govori direktor gradskog muzeja u Linz-u.

Onda, špekulirajmo malo. Šta je sa nožem faraona ? 6. Novembra, 1922. godine pronađeno je u grobnici faraona Tut-ench-Amun, njegovo blago : sarkofazi, maske, figure egipatskih bogova, sanduci, zlatni nakiti itd. Ukupno više od 5000 raznih predmeta. Najmisteriozniji nalaz je nož faraona bez hrđe. Željezo u to vrijeme je bilo vrijednije nego zlato, pa i za faraona je to bila velika vrijednost. Značaj tog noža je itekako velik i po tome što je faraonu bio zavezan s desne strane nogu, pa čak i u grobu. Ali, kako je faraon došao u posjed tog noža ?

Da li je zaista taj nož jedan "Out of Place Artefact" kako inače razni izvori na internetu tvrde ? O njemu možemo skoro nevjerovatne navode pročitati : Da je saliven od nehrđalog željeza, da nije bio naveden sa ostalim pronalascima, da je njegovu leguru moguće ostvariti samo u vakuumskim uslovima. A tadašnji Egipćani nisu poznavali ni salijevanje željeza, a kamoli vakuumske uslove pri dobivanju takve legure. Manfred Sachse, predsjednik istraživačkog instituta za rudna dobra, intezivno se bavio sa tim pronalaskom noža. No, od kojeg materijala je taj nož napravljen ni on ne zna. "To niko ne zna", kaže Manfred. I dodaje : "Dr. Lukas, koji je te nalaze tada zapisivao, nije analizirao sastojke željeza kod tog noža. Niti je to do danas učinjeno. Egipatski Muzej u Kairu odbija dati nož za analiziranje van svoje zemlje, a potrebnih aparata za njegovu analizu nema u Egiptu. Premještaj svega potrebnog je jako skup, te nismo našli institucije koje bi finansirale takvu analizu. Znači, svi navodi o sastojcima i načinu salijevanja tog noža su jednostavno izmišljeni. Dok na drugoj strani u grobnici faraona su vladali odlični uslovi za očuvanje od vlage. Svi pronađeni predmeti su u odličnom stanju."

A otkud onda faraonu željezni nož ? Kako je došao u njegov posjed ? Kupljen je u inostranstvu : Hetiti, susjedi Egipćana, poznavali su tada već salijevanje željeza. Druga mogućnost : Željezo je moglo biti dobiveno i od jednog meteorita. I zaista, željezo je tada nosilo naziv "crni bakar s neba". I kada se nađe takav meteorit, potrebno ga je samo obraditi u željeni oblik. S izvjesnim pravom bi znači mogli tvrditi da je nož vanzemaljskog porijekla ! I kao takav, bi tada mogao imati (što nije dokazano) kristalnu strukturu koju je moguće imati/dobiti samo u vakuumskim uslovima. No, koliko je običan ili neobičan taj nož, to možemo tek znati kada se dotični naučno provjeri. Svi navodi do tada ostaju - špekulacija.

MISTERIJA TORINSKOG PLATNA DA LI JE ISUS UMRO NA KRIŽU !?

U dobi od trinaest godina Isus je starim "Putem svile" otišao u Indiju i tamo proučavao živi budizam čija je načela i sam usvojio i postao duhovni učitelj. Nakon ponovnog dolaska u Palestinu, raspeće je označilo kraj Isusovog poslanstva kao mesije, što, međutim, nije izazvalo njegovu smrt. Naime, egzaktna analiza "plašta iz Torina" dovela je do naučnog dokaza da je Isus preživio raspeće. Dalja istraživanja su pokazala da je nakon "uskrsnuća" Isus prvo živio na Bliskom istoku, a kasnije se vratio u Indiju gdje je na kraju umro u dubokoj starosti. Njegova grobnica se i sada nalazi u Srinagaru u Kašmiru.

Ovo su samo neke od brojnih smjelih tvrdnji autora nevjerovatne knjige "Isus je živio u Indiji", njegov nepoznat život prije i nakon raspeća, koja je nakon svog prvog objavljivanja (1983. godine) u SR Njemačkoj štampana u deset izdanja, a uzgred rečeno, prevedena je na dvanaest jezika. Kroz objašnjenje (u predgovoru ove knjige) kako se uopće rodila ideja o njenom nastanku, njemački teolog Holger Kersten tvrdi da je pukom igrom slučaja 1973. godine čuo teoriju da je Isus, navodno, živio u Indiji. Kako sam priznaje, u početku je bio veoma skeptičan, pomalo nesiguran u vlastitom viđenju te materije, ali i sa čvrstom odlukom da sam krene stopama Isusovog stvarnog života.

OBILJE ZAPANJUJUĆIH INFORMACIJA

Holger Kersten je putovao u sva mjesta od povijesne važnosti, bio je u Izraelu, Srednjem Istoku, Afganistanu, a kada je tokom istraživanja stigao u Indiju, upoznao je ljude koji su se najozbiljnije bavili temom "Isusa u Indiji". Od njih je dobio obilje informacija i dokaza za svoj uzbudljivi izvještaj, uz puno ohrabrenja i dragocjene podrške. Knjiga "Isus je živio u Indiji" nije pisana visoko akademskim stilom, te je i iz tog razloga veoma privlačna "običnom čitaocu". Pored navođenja brojnih iskaza koji se mnogima mogu učiniti smjelim (a neki čak i nevjerovatnim), ona je istovremeno otvorila široko područje istraživanja u mnogim srodnim disciplinama koje je preveliko samo za jednu osobu... Ipak, da nije riječ o izazivanju pukog senzacionalizma mnoštvom "neprovjerenih dokaza" koji zasigurno nikog nisu ostavili ravnodušnim, najbolje potvrđuju riječi autora, Holgera Kerstena : "Nije moj cilj, a ni moja namjera, da potkopam kršćanske nazore ili pustim čitaoca ispred gomile krhotina uzdrmane vjere. Od vitalne važnosti je naprosto ponovo pronaći put ka izvorima, ka vječnoj i glavnoj istini Kristove poruke koje je bilo skoro dovedena do neprepoznatljivosti profanim ambicijama manje više svjetovnih institucija koje su sebi prisvajale religijski autoritet. Zbog toga ova knjiga nije najava jednog vjerovanja, ona je samo pokušaj otkrivanja puta u novoj budućnosti, čvrsto utemeljenog na pravim spiritualnim i vjerskim izvorima iz prošlosti." Ovu konstataciju autor potkrepljuje Goeteovim citatom : "Ne umišljaj da pričam nevjerovatne priče. Ustani i dokaži suprotno ! Čitava crkvena istorija je kaos zbog zablude i moći."

SENZACIONALNO OTKRIĆE

Iako se Kerstenova knjiga kroz istraživanje "Nepoznatog života Isusa" bavi brojnim zanimljivim temama koje su "obrađene" u poglavljima "Budistička misao u Isusovom učenju", "Isusova tajna", "Reinkarnacija u Novom zavjetu", najveću pažnju čitalaca svakako, privlači poglavlje koje se odnosi na platneni pokrov u koji je (navodno) Isus bio umotan nakon raspeća. Naime, kroz navedene brojne detalje o tome šta je ustvari

pokazala naučna analiza Torinskog pokrova, holger Kersten dolazi do senzacionalnog otkrića - "Isus nije umro na križu !", što potkrepljuje sa dosta ubjedljivih dokaza.

Ali da krenemo redom, od biblijskih izvora koji upućuju na postojanje platnenog potkrova iz Isusovog groba... "Kada već nastane večer, kako bijaše Priprava dan uoči subote, dođe Josip iz Arimateje, istaknuti vijećnik, koji je također očekivao Kraljevstvo Božije, te odvažno uđe k Pilatu i zatraži tijelo Isusovo. Pilat se začudi da je već tada umro te dozva stotnika, pa da upita je li davno umro. Kada primi obavijest od stotnika, dođe Josipu mrtvo tijelo. On kupi platno i položi u grob koji bijaše izdubljen u pećini, pa na vrata groba navali kamen. Marija iz Magdale i Marija, Josipova majka, pomno su gledale gdje ga položiše." (Marko 15, 42-47)

Matej, Luka i Ivan potvrđuju zahtjev za preuzimanjem Kristovog tijela od Pilata. Matej i Luka spominju platneni pokrov za Isusovo tijelo. Od Mateja saznajemo da je platno bilo često, a od Ivana da su to bili platneni ovoji. I Luka i Ivan izvještavaju da je grobnica bila nova i da je do tada bila prazna. Matej dodaje da je pripadala Josipu. Luka opisuje da je bila isklesana u stijeni, a Matej kaže da je Josip navalio veliki kamen na ulaz. Prema njemačkom teologu Holgeru Kerstenu, platno koje se spominje u biblijskim svjedočenjima zaista je do danas sačuvano u Torinu i autentičan je dokument koji za potomstvo čudesno odražava jedan od najvažnijih trenutaka u povijesti ljudske civilizacije i to na fotografski način.

TORINSKO PLATNO

Čuveni Torinski pokrov je dug 4,36m, a širok 1,10m i sa začuđujućom jasnoćom pokazuje otisak muškog tijela. Jedna polovica pokrova pokazuje leđa, a budući da je pokrov svojom sredinom obavijao glavu, druga strana pokazuje prednju stranu nedavno raspetog čovjeka. U otisku se lako mogu raspoznati glava, lice, prsa, ruke i noge čovjeka. Boja otisaka je uglavnom u tonu sepije, iako je na nekim mjestima siva. Mogu se također jasno vidjeti tragovi krvi koji izgledaju blijedo grimizni.

Rekonstrukcija položaja Isusa na križu prema tragovima krvi na Torinskom pokrovu.

Prvi prvom pogledu na čitav pokrov, oko privlače dvije tamne uspravne pruge koje se šire prema dvjema širokim mrljama u obliku romba. To su tragovi paljenja koji su zakrpani nešto svjetlijim šavom. Njihov poseban oblik nastao je kao rezultat savijanja pokrova u 48 slojeva i čuvanja u srebrnoj kutiji nakon što je bio gotovo izgubljen u požaru u kapelici u Chambéryju (Francuska, 1532. godine). Kada se srebrna kutija počela topiti od vreline vatre, vrućina i topljeno srebro ostavili su mrlje geometrijskog oblika, žežene u složeni materijal. Pokrov je od platna, niti su tkanjem koso isprepletene tvoreći uzorak riblje kosti. U Isusovo doba to je bio rijedak oblik tkalačkog umijeća koji je zahtijevao mnogo vještine i vjerovatno bio veoma skup... Nakon poglavlja knjige o istorijskim podacima koja upućuju na mjesta i vrijeme u kojem je pokrov viđen, Kersten konstatuje da je 1578. godine, konačno, donešen u Torino gdje mu je bilo suđeno da ostane u posjedu savojske kuće. Na pedesetu godišnjicu italijanske nacije (1898) pokrov je prikazan publici i tada je fotograf Seconde Pia napravio snimke pokrova, prvi put u povijesti. Fotografski negativ koji je snimio Pia, bio je polazna tačka za pokretanje burne rasprave o autentičnosti platna, koja traje sve do današnjeg dana.

Talijanski kralj Umberto II od Savoje (u to vrijeme zakonski vlasnik pokrova), 1973. godine je, odgovarajući na sve učestalije zahtjeve stručnjaka, dozvolio trodnevno sistematsko istraživanje i testiranje pokrova, nakon čega je torinsko platno prikazano "uživo" u jednoj televizijskoj emisiji koju je gledalo preko milion gledalaca. U to vrijeme posebnu pažnju javnosti privlačile su izjave njemačkog sindonologa (stručnjaka za

pokrov) Hansa Nabera koji je glasno iznosio tvrdnje da leš nebi mogao krvariti na način na koji je tijelo u Torinskom pokrovu očigledno krvarilo. Prema njegovim, često osporavanim izjavama, krv je tekla i nakon skidanja sa križa, što ukazuje na činjenicu (pod uslovom da se dokaže da je pokrov autentičan) da je Isus preživio raspeće !?

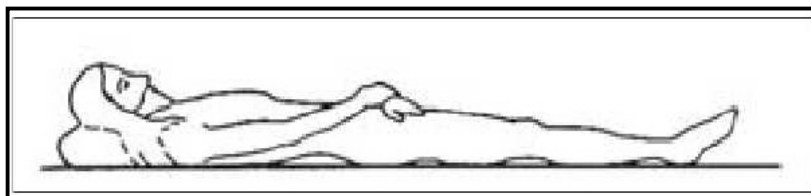
AUTENTIČNOST KRVNIH MRLJA

Na pitanje autentičnosti krvnih mrlja na pokrovu, prvi istraživački pothvati nisu mogli dati zadovoljavajući odgovor sve dok 1978. godine (nakon ponovnog prikazivanja javnosti najvrednije kršćanske relikvije s najautentičnijim likom Isusa), u sobi Palazzo Reale kraj katedrale, platno nije podvrgnuto ispitivanjima dva tima vrhunskih stručnjaka. Jedna grupa je bila pretežno europska, dok se druga grupa sastojala od 25 američkih stručnjaka iz područja fotografije, spektroskopije, radiografije, kompjuterske tehnologije, organske hemije i fizike, opremljenih nizom izuzetno kompliciranih instrumenata od kojih su neki bili specijalno konstruisani za analizu pokrova.

Prema pisanju Holgena Kerstena, pokrov je najprije bio podijeljen u mrežu od 60 dijelova da bi se mogle izvršiti spektralne i fotometrijske pretrage (svaki dio je pažljivo fotografisan, uz korištenje različitih filtera). U fotografskim laboratorijama NASA-e su tonalne vrijednosti fotografije bile digitalizirane (tj pretvorene u jezik kompjutera) što je omogućavalo veću jasnoću slike, tako da su se fini detalji, nevidljivi za ljudsko oko, mogli otkriti. Ta metoda je čak omogućila da se iz otiska rekonstruiše trodimenzionalni reljef tijela u prirodnoj veličini.

Na osnovu reljefa bilo je moguće odrediti pravu veličinu i težinu tijela : Isus je bio visok 1,80m, a težak 79kg ! Zatim, istraživači su zaključili da postoji izravan odnos između slike na pokrovu i udaljenosti između pokrova i tijela, te da je otisak vjerovatno morao nastati zbog dodira s tijelom. Pokus radiofluorescentnom spektralnom analizom je napokon dokazao autentičnost krvnih mrlja. Tragovi su pokazali znatno veću količinu elemenata željeza, karakterističnog sastavnog dijela krvi, a našto zagastija obojenost tragova krvi je nastala zbog jače hemijske reakcije. Naime, Kersten to povezuje s upotrebom većih količina aloje (tokom pripremanja grobnice za Isusa) što se spominje u evanđelju po Ivanu : "Na to Josip dođe i uzme njegovo tijelo. Dođe i Nikodem. To je onaj koji je prije Isusu došao po noći. On donese smjesu od oko sto litara smirne i aloje. Tada uzeše Isusovo tijelo te ga prema židovskom običaju sahranjivanja obaviješ platom s pomastima..." (Ivan 19, 38-40)

A sada slijedi ono glavno... Ono što njemačkog teologa navodi na zaključak da je Isus preživio raspeće jesu oni dijelovi analize pokrova koji ukazuju na ranije tragove krvi koja se javila nakon raspeća na križu i tragove "nove " krvi koji su se javili poslije skidanja sa križa i nakon umotavanja tijela u platno. Takvi tragovi su registrirani na mjestima gdje su se nalazile rane od klinova na rukama i nogama. I još nešto, prema Kerstenovim tvrdnjama, na autentičnost pokrova ukazuju i tragovi krvi koji upućuju na zaključak da su na rukama klinovi zabijeni ispod zglobova, a ne kroz dlanove, kako to prikazuju nebrojene ikone i djela brojnih slikara širom svijeta.

Crtež prikazuje položaj u kojem je Isus ležao ispod platna.

"Ako pretpostavimo da su Josip iz Arimateje i Nikodem bili tajni svjetovni članovi reda Esena, tada postaje logičnim da su mogli liječiti Isusove rane i pomagati u procesu ozdravljenja. Kao iskusni iscjelitelji Eseni su poznavali egzotične lijekove i izvanredne

metode liječenja... Isus je, naravno, prilično oslabio zbog mučenja koje je morao pretrpjeti. Ipak, gubitak krvi je bio relativno malen : svi su znakovi na pokrovu ukazivali na gubitak krvi manji od jedne litre. Hirurški eksperimenti s leševima su pokazali da, pribijanje na križ ne oštećuje ni veće krvne žile, a ni kosti. Čavao se zabijao između osam košćica zgloba, tako da ih je malo razdvajao. Stopala su se pribijala u drugom metatarzalnom prostoru, uzrokujući samo rane mekih tkiva. Nakon što bi se veće rane zašile, ozlijeđeni je trebao potpuni mir, a to se moglo postići opojnim napitkom", u svojoj knjizi konstatuje Holgen Kersten.

O ŽIVOTU NAKON RASPEĆA

Prve godine nakon preživljenog raspeća Isusu je, prema Kerstenovim tvrdnjama, utočište i zaštitu pružila zajednica Esena (jedva 300km sjeverno od Jeruzalema) koja je brojala oko 900 članova. Za ovu tvrdnju on nalazi uporište u riječima Sossianusa Hierodesa, jednog od najviših rimskih časnika (kojeg su smatrali jednim od najgorih progonitelja rano-krišćanskih zajednica), u čijem je djelu nazvanom "Kršćanima" ostalo zapisano : "Nakon bijega (!) od Židova, Krist je sakupio devet stotina ljudi odanih razbojstvu." Sasvim je moguće da je tadašnja esenska zajednica u Damasku brojala 900 članova. Također, oko 5km izvan Damaska postoji mjesto koje se i danas zove Mayuam-i-isa, što u prijevodu znači "mjesto gdje je živio Isus." Perzijski historičar Mir Kawand je naveo više izvora kojima se potvrđuje da je Isus nakon raspeća živio i poučavao. Broj sljedbenika "Novog učenja" je očigledno neprestano rastao i to najviše zbog Isusovog ličnog zalaganja. Prema Kerstenovim tvrdnjama, susret Isusa i Pavla dogodio se u Damasku dvije godine nakon raspeća, a glasine da je Isus u Damasku proširile su se i dalje, tako da je za Nazarenca postalo suviše opasno produženje boravka u sirijskom dijelu rimskog carstva...

Holgen Kersten potom navodi da je tokom svog istraživanja naišao na najmanje 21 historijski dokument koji svjedoči o Isusovom boravku u Kašmiru. Jedan od njih je i priča o "Barlaamu i Josafatu", koja je tokom Srednjeg vijeka bila jedno od najznačajnijih djela svjetske književnosti poznato svakoj obrazovanoj osobi širom Europe i na bliskom Istoku. Bilo je mnoštvo različitih prevoda i verzija priče, premda se izvorno djelo pripisivalo Ivanu Damaskenosu, istaknutom arapskom kršćaninu koji je živio oko 700 godine n.e. u Jerusemu. U arapskoj verziji ove priče pod nazivom "Knjiga o Balauharu i Budasafu" koja je objavljena u Bombaju, ispričan je prikaz smrti islamskog proroka Yuz Asafa (Budasafa) za koga se pretpostavlja da je bio istovjetan s Isusom...

Hadrat Fatimah A-Zahra, rođak Muhammedov, prenio je izjavu proroka da je Isus doživio odmaklu dob od 120 godina ! Kersten konstatuje da ne postoje arheološki dokazi koji potvrđuju ovu tvrdnju iako se zna da su u to vrijeme brojni tibetanski sveci dostizali dob od 130 ili čak 150 godina...

ZNAKOVI U ŽITU

Niti jedna tema tokom posljednje decenije nije toliko okupirala (i istovremeno zbunjivala) svjetsku javnost i medije kao pojava misterioznih krugova-piktograma, u žitnim poljima u oblasti južne Engleske (a potom i u mnogim drugim krajevima svijeta).

Ovaj fenomen je u svjetskoj javnosti poznat još od polovine sedamdesetih godina prošlog stoljeća, a kada je jedan britanski sportski pilot tokom leta, u žitnim poljima ugledao krugove neobične ljepote i simetrije, tada je po prvi put javljeno o postojanju tajanstvenih krugova (koji su kasnije nazvani piktogramima) čije su neobične forme nastajale na neobjašnjiv način... Naime, gotovo u pravilu trava ili žitarica (u poljima) bi bila polegnuta na zemlju (u lijevo ili desno) u rotirajućoj galaktičkoj kružnoj formi, bez da je i jedna vlat trave ili stabljika žitarice prelomljena ili otrgnuta, na mjestu na kojem je tajanstveni piktogram nastao. Ono što je tokom brojnih, vrlo detaljnih istraživanja nepobitno utvrđeno jeste to da su biljke (najčešće stabljike pšenice) doživjele snažan spoljašnji pritisak (ne fizički), te da u stabljici nastaju još nedovoljno rastumačeni biološki procesi kakvih nema u okolnim bljkama koje se nalaze izvan piktograma. Naime, stiče se utisak da su biljke unutar "misterioznog znaka" bile izložene djelovanju nečeg što je najbliže načinu rada tj. efektu današnjih mikrovalnih pećnica... Osim toga u unutrašnjosti formacija se javlja izrazito pojačano magnetno polje te kompas unešen u prostor piktograma jednostavno "poludi", dok sve tehničke stvari (radio-aparati, kamere, kasetofoni...) uglavnom prestaju da funkcioniraju.

Fenomen sam po sebi nije tako nov, jer je pojavljivanje misterioznih krugova u žitnim poljima zabilježeno u Engleskim analima iz daleke 1600. godine, zatim 1920. i 1940. godine. Tačnije, po mišljenju brojnih istraživača, prvo svjedočanstvo o ovom fenomenu je zabilježeno na jednom letku iz 1678. godine, pod nazivom "The Moving Devil" (Pokretni Đavo), a radilo se o jednom seljaku koji je vidjevši svoje žitno polje noću osvijetljenim "nekom vatrom", sutradan ustanovio da mu je "đavo tj. Lucifer pokosio pšenicu u savršenim krugovima." Ovaj se događaj očigledno desio ranije, a "gravura" nosi datum, 22. August, 1678. godine. Inače, u ovom periodu, misteriozni krugovi su se najčešće pojavljivali na područjima Australije i Engleske. U početku su to bili jednostavni primjerci, zatim grupe od 4-5 krugova simetrično poredanih ili oštro ograničenih. Međutim, tokom posljednje decenije (tačnije od 1990. godine) kao da je došlo do "kvantnog skoka" ovih misterioznih pojava u žitu... Naime, iznenada se umjesto jednostavnih kružnica, počinju pojavljivati nevjerovatno "komplicirane mustre" koje su nazvane piktogrami ili agroglifi, ali ovaj put ne samo u pokrajnima Wiltshiru i Hampshiru, nego u cijeloj Engleskoj i mnogim drugim zemljama svijeta (Njemačka, Francuska, Rusija, SAD, Brazil, Australija itd).

UNIVERZALNA SIMBOLIKA

Jedan od pionira danas vođenih istraživanja ovog fenomena je Colin Andrews, inače glavni inženjer Britanskog udruženja električnih centrala - "Test Valley Brought Council". Jedan dio njegove izjave vezan za fenomen misterioznih znakova u žitu glasi ovako : "Moram da kažem da taj fenomen pratim već 15 godina, proučavam podatke koje sakuplja tim inženjera kao što sam ja. Plodove tog istraživanja predao sam britanskoj vladi koja je pokazala veliko interesovanje. Ja lično mislim da imam posla sa inteligentnim fenomenom, s nekim ko zna šta radi i ko slijedi neki složeniji program. Što je više krugova, to imamo više naučnih informacija. U piktogramima se nalaze detalji univerzalne simbolike, kao da fenomen reaguje na naše znanje. Osim toga, proučavanjem geometrijskih oblika u piktogramima otkrivamo, doista, precizne matematičke relacije, brojke i podatke." Ovo svjedočenje pokazuje koliko su misteriozni znakovi u žitu komplikovani, da zadiru u veoma složena područja : od "klasične" i takozvane svete geometrije do fraktalne geometrije i teorije haosa... Također, neke od njih je nemoguće kreirati bez pomoći kompjutera, kao "Mandelbort-diagram" koji je

otkriven (13. Augusta, 1991. godine) u polju blizu Kembridža, a dugačak je 56 metara. Ako ih posmatramo izbliza, primijetiti ćemo da su krugovi i piktogrami napravljeni sa hirurškom preciznošću, njihovi rubovi kao da su povučeni šestarom, čisti su i izuzetno jasni i oštri. Prečnici krugova se kreću od 50 centimetara do 45 metara, a velike formacije dostižu i do 180 metara (dužine) i pokrivaju površinu 10.000 kvadratnih metara.

SVIJETLEĆE LOPTE

Inače, istraživači piktograma raspolažu i nizom provjerenih (vjerodostojnih) video snimaka na kojima je lako primijetiti svijetleće lopte (kugle) koje se sa izuzetnom lakoćom i jednostavnošću kreću iznad žitnog polja, dok u isto vrijeme ispod njih (u roku od par sekundi), nastaju najkoplikovaniji piktogrami.

Predjeli južne Engleske zasigurno spadaju u najljepše i najtajanstvenije regione naše planete koji nikog ne ostavljaju ravnodušnim (to su čarobni predjeli, kraljevstvo mitova i legendi, tajanstvenih i u pričama opjevanih brežuljaka, izvora i usamljenih stabala). Tu je stolovao kraj Arthur, tu je njegova družina tragala za svetim Gralom, tu je živio Merlin, arhetim svih magova. Stonehange – Avaburi - Glastonburi, čine najtajanstveniji trokut u ovom dijelu svijeta, a u samom njegovom centru se nalazi Warminster, koji je do pojave tajanstvenih piktograma bio nepoznat i uspavan gradić. U pomenutom trouglu, počev od daleke 1964. godine, neobjašnjive "pojave" su bile sve učestalije. Gotovo svakodnevno na nebu su se mogla vidjeti "blještava, raznobojna svjetla" koja su izvodila nevjerovatne manevre. Ljudi su masovno javljali o mističnim iskustvima i spiritualnim vizijama, da bi sve to, na kraju, rezultiralo prvim mističnim "crtežima" u žitnim poljima (u blizini navedenih mjesta i svetišta). Zasigurno, taj nevjerovatni talas NLO viđenja iz Warministera predstavlja uvod-uvertiru u nešto što će bez daha ostaviti svakog, slučajnog ili namjernog posjetioca, laika ili stručnjaka. Jedan od istraživača ovog fenomena, George Wingfield (inače zaposlen u IBM-u), u noći Augusta, 1987. godine, namjeravao je da izbliza pogleda jedan piktogram koji se pojavio u blizini Warministera. Zajedno sa svojom suprugom bio je fasciniran "bliskim susretom" sa loptastom svijetlećom formom koja je odjednom izronila iz centra kruga. Prisjećajući se ovog događaja Wingfield kaže : "Iznenada se, niotkuda, pojavila plavkasta loptasta forma, koja se rotirajući i pulsirajući sa zemlje usmjerila ka nama... Zasigurno, piktogrami su proizvod jedne više inteligencije čiju prirodu još tek imamo istražiti, naravno, koliko je moguće !"

SNIMLJENI ČUDNI TONOVI

Do jedne od spektakularnih manifestacija neobjašnjivih fenomena došlo je pri dnevnom svjetlu (Jun, 1989. godine), u jednom 35-metarskom "misterioznom krugu", koji se pojavio u blizini Beckhoptona (područje Aveburija). Naime, jedan od istraživača, Part Delgado, zajedno sa snimateljem BBC-jeve ekipe stao je u centar kruga da bi odgovarao na novinarska pitanja. Delgado je držao mikrofonom u ruci, i tada, prema njegovom svjedočenju, odjednom se nešto desilo... "Odjednom sam se našao unutar snažnog, kompaktnog, u sebe zatvorenog energetskog polja. Ta energija je bila nešto što sam, imao sam osjećaj, mogao opipati prstima – nešto kao tanka plastična folija. Imala je opipljiv rub unutar kojeg se nalazila koncentracija, središte te energije iz kojeg je dolazio onaj isti čudni ton, šum, koji smo hvatali i snimali na naše vrpce. Bilo je to nešto... nešto zaista živo i inteligentno, iako je za naše tjelesne oči bilo nevidljivo i neprepoznatljivo."

Tonski inženjer pomenute snimateljske ekipe, u isto vrijeme je postao jako uzbuđen, jer je u slušalicama koje je držao na ušima, začuo isti zvuk, prema njegovim riječima "nešto kao pucketanje i cvrčanje." Neposredno nakon toga desilo se da je u potpunosti zakazala BBC-jeva kamera. Zvuk koji je snimljen na vrpce, poslije je detaljno analiziran u laboratoriju za propulziju NASA-e i identificiran je kao "neprirodni, umjetni zvuk od

5.0-5.2 Khz, koji je neko, ili nešto proizvodilo." U ljeto 1992. godine, a zatim i 1993. godine, britanski fizičar Omar Fowler je, na osnovu ispitivanja provedenih u oblasti više piktograma, ustanovio elektrostatičke promjene i činjenicu da unutrašnjost svakog od misterioznih znakova "proizvodi" visokofrekventna zračenja. Otkriveno je također, da su stabljike žitarica u jednoj formaciji, nabijene statičkim električnom. Na samim sjemenkama žitarica, unutar piktograma, došlo je do značajnih promjena : povećanje prečnika sjemenke, nagli razvoj klice u sjemenci, a u nekoliko slučajeva – ugljenisana je vanjska opna stabljike.

ONI NAM PORUČUJU...

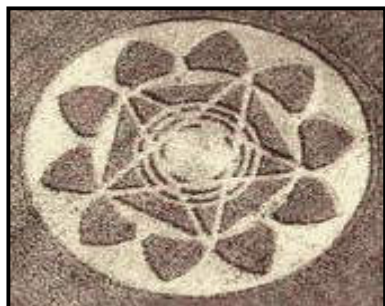
Piktogrami zaista "ugrožavaju" naučnu i racionalnu sliku svijeta, ugrožavaju onaj materijalistički pogled koji je uzrokom današnjih mnogobrojnih kriza (kako međuljudskih odnosa, tako i unutar ljudskog bića). Očigledno, neko ili nešto nam želi putem misterioznih znakova nešto saopštiti, tako da se logično čovjek zapita "koja je naša uloga u svemu tome ?" Posmatrajući piktograme, jedan od najpoznatijih historičara umjetnosti, John McEwen iz Londona kaže : "Svaki čovjek bi trebao vidjeti piktograme da bi uhvatio barem dio njihove veličanstvenosti, i da bi barem malo razumio njihovu bit i poruku. Takva ljepota i preciznost, geometrijsko i matematičko savršenstvo, njihova pozicija, a iznad svega začuđujuće blagotvorno djelovanje na ljude. To su nenadmašiva umjetnička djela. Ko god da ih je napravio, najveći je umjetnik našeg vremena – genije."

I zaista, mnogi koji su ih već vidjeli, slikali, geografisali, "opipali" (neki su čak meditirali unutar piktograma), od skeptika do najozbiljnijih istraživača, svima su zajedničke dvije stvari... Prvo, to što niko nije mogao ostati ravnodušnim, a drugo, svi su svjedočili o jednome : "o promjeni i tihoj toplini u njihovim srcima dok gledaju te divne slikarije." Naime, niko nikada nije posvjedočio o tome da ih je, u vezi sa misterioznim znakovima, nešto uplašilo ili ugrozilo. Dapače, većina je u tom neposrednom "kontaktnu" sa piktogramima osjećala prisutnost nečeg veoma dobronamjernog i prijateljskog. Pa, iako su o misterioznim simbolima u žitnim poljima napisane brojne studije, još uvijek se malo zna o tome kako su oni nastali i šta se njima želi saopštiti !? Ipak, zasad je jedno sigurno : sve upućuje na zaključak da piktogrami nisu djelo ljudskih ruku, a ono što nije produkt ljudske kreativnosti (a ima takvu ljepotu i svjesno usmjereno poruku), može biti samo vanzemaljskog porijekla. To znači iz svijeta viših duhova, svijeta po hijerarhiji visoko iznad zemaljskog. Možda najbolje objašnjenje pruža izjava jednog od brojnih istraživača ovog fenomena, dr. Roberta Pinottia, naučnika iz Firence koji kaže : "Otvoreni, nagli kontakt sa vanzemaljcima, mogao bi izazvati svojevrsni kulturni šok za cijelo čovječanstvo koje se nalazi u procjepu između izrazite krize morala i opšteprisutnog nedostatka cilja. Zbog toga, svijest čovjeka mora biti postepeno pripremljena za kontakt sa njima. Imam dobar razlog za vjerovanje, da su upravo piktogrami dio njihove strategije u našem pripremanju za to."

SLIKE PIKTOGRAMA, 1990-2001

1990. godina	1991. godina	1992. godina
--------------	--------------	--------------

1993. godina

1994. godina

1995. godina

1996. godina

1997. godina

1998. godina

1999. godina

2000. godina

2001. godina